

ONSDAG DEN 6. JULI 2005

FORSÆDE: Josep BORRELL FONTELLES

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.05)

2. EU og Irak

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0198/2005) af Dimitrakopoulos for Udenrigsudvalget om EU og Irak - Rammen for et engagement (2004/2168(INI)).

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE), ordfører. - *(EL)* Hr. formand for Rådet, fru kommissær, mine damer og herrer, først og fremmest vil jeg gerne takke mine kolleger i Udenrigsudvalget for deres samarbejde, som har betydet, at vi i dag har en betænkning foran os, som jeg synes er helstøbt og giver nogle reelle retningslinjer for, hvor EU's forbindelser med Irak bør bevæge sig hen i fremtiden.

Der er ingen tvivl om, at situationen i Irak, siden kamphandlerne stoppede, har været vanskelig og desværre forværres dag for dag. Min første bemærkning drejer sig således om sikkerhed, der må betegnes som det vigtigste problem i Irak i dag. Og det er ikke kun, fordi det hver dag koster tusindvis af menneskeliv, men også fordi der ikke kan ske noget som helst andet, før sikkerhedsproblemet er løst.

Det er naturligvis ikke nok bare at konstatere dette. Der skal også træffes konkrete foranstaltninger. En af dem er gendannelsen af de irakiske sikkerhedsstyrker, og samtidig skal den irakiske hær også gendannes, hvilket ikke er let. Da nogle af sikkerhedsproblemerne bunder i tilstedeværelsen af udenlandsk militær, mener jeg desuden, det vil være et skridt i den rigtige retning at erstatte tropperne med en FN-fredsstyrke. Det er et af de grundlæggende forslag i min betænkning. Det kan selvfølgelig ikke ske i løbet af 48 timer, og det er selvfølgelig en beslutning, som skal drøftes igennem, og som skal baseres på en resolution fra FN's Sikkerhedsråd, men jeg mener, det er en beslutning, det er nødvendigt at tage.

Min tredje bemærkning drejer sig om genopbygning. Efter krigen er Irak en stat, hvor hele det sociale netværk er faldet fra hinanden. Genopbygningen bør således ikke behandles som en rent logistisk opbygningsproces, selv om der naturligvis også er tale om bygningsarbejder, men det er også et spørgsmål om at genetablere og orientere et samfund, og genetableringen og orienteringen af et samfund omfatter både politik, økonomi, sociale spørgsmål og kultur.

Et centralt punkt i hele genopbygningsprocessen er en procedure, som allerede er påbegyndt, nemlig udarbejdelsen af den nye forfatning. Det er klart - og bør være klart for alle - at Iraks fremtid først og fremmest ligger i hænderne på den irakiske befolkning, og sådan bør det være. På den anden side er det imidlertid meget vigtigt, at EU, som har en tradition for demokrati, foreslår - naturligvis som led i proceduren med at udarbejde forfatningen - at man sørger for at få et fremskridtsvenligt, demokratisk samfund med et socialt engagement, et samfund, som afspejler Iraks pluralisme.

Endelig - og det er min sidste bemærkning - går vi med denne betænkning ind for, at EU skal medvirke i opbygningen og i det hele taget i processen i Irak, som er et land med en betydningsfuld historie bag sig, og dette bør støttes.

(Bifald)

Jack Straw, formand for Rådet. - *(EN)* Hr. formand, det er en stor ære for mig at være til stede her i dag. Det er første gang, jeg har talt her i Parlamentet. Tusind tak for, at jeg hermed har fået lejlighed til først at komme med et kort indlæg om Irak og senere på formiddagen at gå mere i dybden med Afrika og globaliseringen.

Jeg vil starte med at takke Udenrigsudvalget og især dets formand hr. Dimitrakopoulos for hans betænkning og også indlægget her til formiddag. Jeg undskylder for min udtale. Jeg læste oldgræsk i skolen, men det var selvfølgelig mere skriftligt end mundtligt. Den uenighed, der hersker i EU om militæraktionen mod Saddams regime i Irak, kender vi alle, og vi ved, at der er faste holdninger på begge sider. I lyset af de kraftige følelser

i denne forbindelse er jeg meget taknemmelig for, at udvalget har valgt at kigge fremad for at finde en fremtid for Irak og ikke bagud ved at gentage de forskellige argumenter for og imod aktionen.

Siden militæraktionens afslutning har EU klart givet udtryk for sin stærke, fælles interesse i at støtte det nye Irak, der er ved at opstå. Jeg er sikker på, at vi alle fordømmer dem, som ønsker at bestemme Iraks fremtid gennem ekstremisme og vold. Vi fordømmer alle drab og kidnapninger, men i lyset af Parlamentets karakter fordømmer vi navnlig den seneste kidnapning af den ægyptiske ambassadør i Irak, hr. Ihab al-Sherif, og angrebene på andre diplomater fra arabiske lande.

Vi er fast besluttede på at sikre et fredeligt, stabilt og demokratisk Irak, som opfylder de irakiske borgeres behov. For lidt over et år siden vedtog Det Europæiske Råd Kommissionens meddelelse om de mellemlangsigtede målsætninger for udviklingen af EU's forbindelser med Irak. Denne strategi bærer nu frugt.

I november sidste år fremlagde Rådet en pakke vedrørende EU's bistand for Iraks daværende premierminister dr. Allawi. Den omfattede en langsigtet forpligtelse til at indlede forhandlinger om en tredjelandsaftale og fremme af EU's samhandel og politiske samarbejde med Irak, og samtidig gentog man Kommissionens tilbud om at gennemføre ordningen med generelle toldpræferencer og økonomisk støtte. Ekspertes fra Kommissionen har i samarbejde med FN og den uafhængige irakiske valgkommission bidraget til at sikre, at de første demokratiske valg, som fandt sted i Irak den 30. januar i år, blev en succes. Adskillige medlemmer af Europa-Parlamentet deltog som valgobservatører.

I februar vedtog Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) at bygge videre på denne bistandspakke og afsætte yderligere støtte til Iraks politiske proces, herunder udarbejdelse af en ny forfatning. Det vedtog en ny EU-støttepakke på 200 millioner euro og at etablere EU's integrerede retsstats- og politiuddannelsesmission for Irak med kontorer i Bagdad og Bruxelles. Denne mission påbegyndte i går uddannelsen af repræsentanter for irakisk politi og rets- og fængselsvæsenet og yder et værdifuldt bidrag til den irakiske regerings bestræbelser på at styrke sin myndighed og befæste retsstatsprincippet.

Generelt har EU i indsatsen for at opbygge en fredelig, demokratisk fremtid for Irak iværksat et imponerende og omfattende bistandsprogram til støtte for regeringen og det irakiske folk. I sidste måned besøgte jeg Bagdad sammen med kommissær Ferrero-Waldner, Den Høje Repræsentant, Javier Solana, og formanden for Rådet (almindelige anliggender), Jean Asselborn. Det var efter min mening, og jeg håber, at kommissær Ferrero-Waldner er enig med mig, et meget vigtigt besøg, et symbol på EU's engagement i det nye Irak.

Kommissæren gentog, at Kommissionen har til hensigt at åbne et kontor i Bagdad så hurtigt som muligt for at styrke dialogen og EU's tekniske bistand. På den internationale konference om Irak i Bruxelles for to uger siden, som afholdtes af USA og EU i fællesskab, sendte repræsentanter for 87 lande og internationale organisationer et lignende, stærkt budskab om støtte til det nye Irak.

Lad mig indledningsvis sige noget meget vigtigt. Først vil jeg undskylde for, at jeg kaldte ordføreren formand. Og hvis det bliver opfattet som en krænkelse af min meget gode ven Elmar Brok, der er formand for Udenrigsudvalget, vil jeg også sige undskyld til ham. Hr. Dimitrakopoulos har helt ret i, at sikkerhedssituationen er nøglen til alt andet, og sikkerhedssituationen er alvorlig. Det kan der ikke herske nogen tvivl om. Han lod også forstå, at jo hurtigere irakerne kan få deres egen sikkerhed under kontrol, jo bedre. Som repræsentant for en af de to officielle besættelsesmagter i Irak, USA og Det Forende Kongerige, og med et personligt ansvar for krigen, vil jeg sige, at vi deler dette håb. Lad os komme ud over tidligere tiders skænderier. Vi mener alle, at jo hurtigere irakerne kan tage ansvar for deres egen sikkerhed, jo bedre, og desto hurtigere vil koalitionsstyrken også kunne vende hjem.

Sikkerhedssituationen er dårlig. Lidt mere positiv er stigningen i uddannelsesaktiviteter og den øgede kompetence hos de irakiske sikkerhedsstyrker. I alt består de irakiske sikkerhedsstyrker af 168.000 personer. Et stigende antal blandt disse har nu den nødvendige kompetence og bruges i aktiv tjeneste. Vi ved godt, at mandatet for de udenlandske tropper i Irak i henhold til Sikkerhedsrådets resolution 1546 udløber i december i år, medmindre det forlænges på en eller anden måde, og under alle omstændigheder er vi - koalitionsstyrkerne - i henhold til resolution 1546 kun i Irak efter invitation fra den irakiske regering. Hvis regeringen bad os forlade landet, ville vi tage af sted med det samme.

Med hensyn til, om der kunne etableres en styrke under FN, har jeg i princippet ingen indvendinger. Det eneste spørgsmål er, om vi kan tilskynde andre lande til at melde sig. Det ved vi stadig ikke. Men vi er helt enige om, at det overordnede mål er, at koalitionsstyrken skal reduceres og i sidste instans forlade landet, og at irakerne skal overtage den fulde kontrol.

Sammenfattende kan jeg sige, at Det Forenede Kongerige under sit formandskab vil søge at styrke forbindelserne mellem EU og Irak på basis af de hidtidige resultater. Jeg glæder mig over, at udvalget har tilsluttet sig dette mål, og at det har opfordret Kommissionen til at åbne et kontor i Baghdad og sende EU-observatører til Irak til valget i december.

Jeg bifalder i høj grad udvalgets forslag om, at Europa-Parlamentet skal styrke sine forbindelser med den irakiske overgangsnationalforsamling.

Jeg ser frem til dagens forhandling.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, jeg vil gerne begynde med at byde hr. Straw velkommen til formandskabet. Samtidig vil jeg lykønske hr. Dimitrakopoulos med hans fortræffelige betænkning. Denne grundige og relevante betænkning er en god lejlighed til, at vi kan ajourføre os med hensyn til den intense udvikling i de sidste par måneder. Irak er stadig en kolossal og kompleks udfordring for os alle. Det er virkelig "igangværende arbejde", og vi har masser af arbejde tilbage.

Der er sket mange vigtige ting, bl.a. trojkaens besøg i Irak den 9. juni, hvor vi, De 25, viste, at vi alle står sammen om at ville genopbygge og bistå Irak. Det var ikke let, fordi vi ikke altid har stået sammen. Det blev også meget positivt modtaget af irakerne.

Jeg mener også, at det var meget vigtigt med den internationale konference i Bruxelles. Mange af medlemmerne af den irakiske regering var til stede, og her kunne de fremlægge deres tanker og ønsker og stille forslag til, hvordan vi kan hjælpe dem. Den beklagelige bortførelse af den ægyptiske diplomat og andre senere kidnapninger har med al ønskelig tydelighed gjort det klart for os, hvilke vilkår disse mennesker lever under.

Derfor besluttede jeg, at Kommissionen også skal være til stede i Baghdad, og vi vil derfor etablere en delegation, som hr. Straw også har nævnt. Det gør vi naturligvis under briternes beskyttelse, og vi håber, at vi kan garantere størst mulig sikkerhed. Vi ved, at det ikke bliver nogen let opgave, men jeg mener, at det er vigtigt, at vi også politisk viser flaget og hjælper det irakiske folk.

Situationen i dette land er stadig meget vanskelig, og jeg er enig med hr. Dimitrakopoulos i, at en af den nye irakiske administrations største opgaver bliver at sørge for militær og civil sikkerhed. Den eneste måde at skabe sikkerhed på er at få fjernet de bagvedliggende årsager til de voldsomme angreb fra dele af den irakiske befolkning. Det kræver, at to konkrete forudsætninger opfyldes. For det første skal der vedtages en omfattende, bredt funderet forfatning, og for det andet skal der indføres en situation, hvor genopbygningen kan medføre synlige forbedringer for det irakiske folks dagligdag. Og for det tredje, vil jeg gerne tilføje, er det meget vigtigt, at nabolandene også bidrager til større enhed i landet og færre konflikter.

Og nu et par ord om den nye forfatning. Den skal repræsentere alle irakeres interesser og var et centralt tema på Irak-konferencen i Bruxelles. Den skal være et produkt af en omfattende, bredt funderet høring, og alle irakere skal føle ejerskab for den, føle, at den kan beskytte dem og sikre deres rettigheder. Sunniernes deltagelse i det organ, der skal lave et udkast til den, er derfor en lovende begyndelse, men som vi ved, bliver det ikke nogen let proces. Vi i Europa ved fra de seneste erfaringer, hvor mange problemer en forfatning kan støde på, og det diskuterede vi for øvrigt også meget åbent med irakerne.

Vi er også om nødvendigt rede til at tilbyde teknisk bistand. Vi har allerede ydet teknisk bistand ved de seneste valg, især til FN, og vi har sagt, at vi vil bistå FN's eksperter igen denne gang, især med økonomiske midler, men også med tilbud om hjælp fra vores egne eksperter. Naturligvis afhænger det af, om irakerne ønsker vores hjælp.

Det er meget vigtigt, at FN rådgiver irakerne om, hvordan de kan overholde principperne i den internationale lovgivning. Når der er udarbejdet et udkast til forfatningen, og valget er udskrevet, vil vi i princippet også tilbyde irakerne at sende valgobservatører, men det afhænger af sikkerhedssituationen. Det har vi ikke truffet nogen endelig beslutning om.

Det irakiske folk skal opleve konkrete forbedringer i deres dagligdag. Siden 2003 har vi i Kommissionen arbejdet med sundhed, uddannelse, grundlæggende behov, sanitære forhold og vand, og også med jobskabelse, fordi det vigtigste er, at folk selv kan brødføde deres familier. Ud af de 200 millioner euro, der er indgået forpligtelse for, kan vi snart kanalisere 145 millioner euro ud gennem Verdensbankens Facilitet for Den Internationale Genopbygningsfond for Irak, så Irak kan opfylde sine basale behov.

Den kommende donorkonference i Amman giver irakerne lejlighed til selv at gå i spidsen for at få etableret en mekanisme til koordinering af donorerne på grundlag af konferencen i Bruxelles. Det meddelte de allerede på konferencen, og vi vil gerne samarbejde med dem.

Ud over at yde genopbygningsstøtte skal det internationale samfund også gøre mere for at reducere eller omlægge Iraks gæld. Kommissionen vil skubbe på for at få EU-medlemsstaterne til at gøre dette, for vi mener, at det er af afgørende betydning.

Det er en forudsætning for, at især nabolandene kan bidrage mere og mere, for de kommer til at spille en central rolle, hvis ligevægten i regionen skal ændres. Disse lande har brug for bistand og samarbejde med deres naboer. Naboerne har i princippet givet tilsagn til dette, men nu må vi se, om de også kan gøre det i praksis.

Irak er et specielt land med en stor, men omskiftelig fortid. Det er nu inspiration for en ny æra i det internationale samarbejde. Vi ved, at vores dagsorden er meget ambitiøs, men jeg tror, at vi kan levere varen, hvis vi bare holder kursen. Det irakiske folk har udvist et utroligt mod og en fantastisk ukuelighed, især ved at stemme i så stort tal, men også i deres dagligdag, der udfolder sig på en baggrund af vold og trusler. De fortjener medfølelse, men også solidaritet og økonomisk og anden hjælp. Det er, hvad vi skal gøre af moralske og ligeledes politiske grunde.

(Bifald)

Formanden. - Jeg kan fortælle Rådet og Kommissionen, at Parlamentet tilbyder kurser i moderne græsk, hvis det er nødvendigt for at hjælpe med udtalelsen af hr. Dimitrakopoulos' navn.

Luisa Morgantini (GUE/NGL), ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget. - *(IT)* Hr. formand, kære kolleger, jeg står i en lidt sjov situation, eftersom jeg var den eneste, der undlod at stemme om Udviklingsudvalgets udtalelse. Der var ingen, som stemte imod. Jeg vil sige helt ærligt, at jeg undlod at stemme på grund af forkastelsen af to punkter, som efter min mening er vigtige, nemlig henvisningen til den militære besættelse, et nej til krigen og som følge heraf en tilbagetrækning af besættelsesstyrkerne samt en kritik af lederne og af unddragelsen af den økonomiske suverænitét i forbindelse med det negative og korrupte Bremen-styre.

Kære hr. Straw, nutiden er historie. Det viser de drab, der sker hver dag, og mordet på den hemmelige agent Calipari.

I går havde vi besøg af repræsentanter for det irakiske civilsamfund. De sidder i dag i tilhørerlogen, og dem byder jeg velkommen med stor respekt. Det er mennesker, som lever i usikkerhed hver eneste dag, men som alligevel gør en indsats for at befri Irak fra den militære besættelse, terroraktioner og væbnet modstand. De bor i Falluja, Bassora og Bagdad, de tror på retfærdighed og folkelig deltagelse, og de var ofre for Saddam Husseins diktatur.

Jeg forstod i går, hvor vigtigt det er at give disse mennesker styrke. Sådan som der står i vores udtalelse, er det nødvendigt, at de inddrages i genopbygningsprocessen, og at de får økonomisk støtte til deres projekter.

I vores udtalelse lægger vi desuden kraftig vægt på, at man skal fremme udviklingsaktioner til fordel for kvinderne, som skal opnå og ikke miste rettigheder, og til fordel for de unge, der lider af traumer efter diktaturet, embargoen og krigen, samt aktioner, der tager sigte på at hjælpe landet med at fjerne landminer og klyngebomber og på igen at overlade kontrollen og landets genopbygningsprojekter til de irakiske myndigheder.

I udtalelsen beder vi ligeledes om, at FN involveres, og vi beder ikke mindst om respekt for menneskerettighederne, der så tragisk og skandaløst krænktes, samt en kontinuitet - sådan som også Rådet og Kommissionen gav udtryk for - i EU's indsats med tilstedeværelsen på irakisk område.

Til sidst vil jeg bede om - eftersom min taletid er opbrugt - at den eftergivelse af gælden, som kommissæren, fru Ferrero-Waldner, anser for at være nødvendig, ikke bliver betragtet som en erstatning for støtte.

Daniel Caspary (PPE-DE), ordfører for udtalelsen fra Udvalget om International Handel. - *(DE)* Hr. formand, mine damer og herrer, efter års undertrykkelse og ufrihed har menneskene i Irak i dag trods alle de eksisterende vanskeligheder en chance for en fremtid i fred og frihed. Vi må sætte alt ind på at udnytte denne chance!

Hvad betyder det fra et handelspolitisk synspunkt?

For det første hilser mit udvalg Kommissionens forslag til en strategi for et engagement i Irak velkommen og opfordrer alle involverede til at støtte Iraks forvandling til en differentieret markedsøkonomi.

For det andet er den planlagte optagelse i WTO et afgørende skridt for at indlemme Irak i verdensøkonomien. Det kræver imidlertid, at man skaber de nødvendige strukturer i økonomi og forvaltning.

For det tredje skal FN have en ledende rolle i koordineringen af genopbygningen.

For det fjerde råder Irak med sine olieforekomster over mange naturlige ressourcer. Det er også i vores interesse, at handelen med olie og naturgas bliver genoptaget, og det vil være et anseligt bidrag til vores olieforsynings sikkerhed. Derfor er det vigtigt for begge parter, at de juridiske bestemmelser også bliver tilpasset inden for energisektoren, og at der bliver skabt adækvate betingelser for investeringer. Indtægterne skal imidlertid atter investeres i Irak. Ellers er en bæredygtig genopbygning ikke tænkelig.

For det femte har vi brug for et tæt samarbejde mellem de involverede partnere, hvad international finansiel støtte eller gældsafgivelse angår.

Og vi har for det sjette brug for et tæt regionalt samarbejde mellem Irak og dets naboer, for kun på den måde kan der opstå et frugtbart klima for investeringer i hele regionen.

Afslutningsvis takker jeg medlemmerne af det korresponderende Udenrigsudvalg, som har overtaget vores udtalelse næsten fuldstændigt.

Mine damer og herrer, muligheden for at skabe ændringer i Irak vil ikke være til stede i al evighed. Lad os benytte den til gavn for menneskene!

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, for PPE-DE-Gruppen. - (ES) Hr. formand, først vil jeg gerne lykønske hr. Dimitrakopoulos med hans udmærkede indsats med hensyn til Irak, der er et sejt, kompliceret og vanskeligt emne, som det fremgår af de seneste begivenheder: weekendens mord på mere end 40 mennesker, kidnapningen ved højlys dag og på åben gade af chefen for den egyptiske diplomatiske mission, stilstanden i olieproduktionen og det seneste års voldsomme stigning i volden.

Ikke desto mindre, hr. formand, mener jeg ikke, at opgaven med at rehabilitere, genopbygge, demokratisere og pacificere Irak er en opgave for de lande, der er dybest involveret - og jeg kan se minister Straw, der er hos os i dag, og ham hilser vi også velkommen - men snarere en opgave for hele det internationale demokratiske samfund.

EU skal give en uforbeholden støtte til de opgaver, der er påkrævet i Irak i øjeblikket. Der er brug for en forfatning med en klog og fornuftig balance mellem de nationalistiske og religiøse faktorer, der skal afholdes nye valg og dannes en ny regering, og Saddam Hussein skal stilles for en domstol. Og alt dette, hr. formand, skal hjælpe sunnierne til større deltagelse i magtstrukturerne.

Hvis jeg skulle fremhæve et aspekt af Dimitrakopoulos-betænkningen, må det være det faktum, at den skuer fremad, for fremtiden kan ikke skabes udelukkende ved at tale i datid. Hvis ikke vi har et klart overblik over vores ambitioner og projekter for dette land, vil vi hverken kunne skabe en fremtid eller forstå fortiden.

Det er derfor meget vigtigt, hr. formand, at EU klart fremmer fred, forståelse, overensstemmelse og forsoning i Irak, hvilket fru kommissær Ferrero-Waldner og formanden for EU's Ministerråd også har givet udtryk for. Men, hr. formand, jeg mener, at vi skal forsøge at vende fortidens uoverensstemmelser til harmoni som foreslået af ordføreren, hr. Dimitrakopoulos.

Véronique De Keyser, for PSE-Gruppen. - (FR) Hr. formand, jeg har fået at vide, at jeg skal starte på en frisk. Det gør jeg så. Jeg skal lade være med at tale om massegravene i Fallujah. Jeg skal lade være med at tale om de flere dusin ofre hver eneste dag. Jeg skal lade være med at komme med tal. Jeg skal lade være med at tale om den ghetto, de udenlandske statsborgere er indespærret i. Jeg skal lade være med at tale om de kidnappede journalister og mine dræbte irakiske venner. Jeg skal lade være med at tale om dette kaotiske og frie Irak, der ofte minder om et rent helvede. Jeg skal lade være med at tale om den forfærdelige korruption og den svingagtige anvendelse af olierigdommene. Og jeg skal især lade være med at sige, at denne krig fra ende til anden er en tragisk fejl. Jeg starter på en frisk.

Men De skal ikke få mig til at sige, at hele det irakiske folk, som gør modstand, er blevet til terrorister. Der er terrorister i landet, ja, desværre, men der er også et folk, der gør oprør. De skal ikke få mig til at lukke øjnene for den elendige forvaltning af konflikten, mens Bush selv bliver angrebet for det i sit eget parti. De skal ikke få mig til at tie stille med, at EU's penge ligger ubenyttet hen i Verdensbankens trust, som ledes af

hr. Wolfowitz, mens Parlamentet i dets beslutning fra september 2003 krævede, at alle dens donationer blev styret af FN. Hr. Dimitrakopoulos, De, der har været en fremragende ordfører, skal ikke få mig til at strække mig endnu længere og glemme vores ændringsforslag 11, 12 og 13. Der går vores grænse.

Hvorfor? Ganske enkelt fordi irakerne iagttager os, læser os og forventer, at Europa giver dem håb, men også at vi giver dem sandheden. Fru kommissær, Deres ord var meget rammende og fulde af medfølelse, og vi støtter Dem. Vi vil genopbygge Irak, men sammen med irakerne, for irakerne og kun for dem.

Cecilia Malmström, for ALDE-Gruppen. - (SV) Hr. formand, fru kommissær, udenrigsminister Straw, på Den Liberale Gruppens vegne vil jeg byde Dem velkommen her og lykønske Dem med Deres arbejde.

Der går næppe en dag, uden at der rapporteres om nye angreb i Irak. Selvmordsattentater, terrorhandlinger, kidnapninger og andre overgreb mod irakiske og udenlandske civile, journalister og militærfolk ser desværre ud til at være blevet hverdagskost. De fleste af os behøver bare at se det på tv, men det irakiske folk lever midt i denne situation. Det er en prioriteret opgave for hele verdenssamfundet at støtte de irakiske myndigheder med henblik på at gøre en ende på volden, bygge landet op og indføre demokrati, fred og stabilitet. Europa har et stort ansvar for at støtte denne proces med penge, handel, bistand, tilstedeværelse og al anden mulig hjælp, f.eks. politiuddannelse og uddannelse i afholdelse af valg.

Vi har mange gange skændtes om den amerikanske invasion her, men nu skal vi se fremad. Jeg vil på min gruppes vegne gratulere ordføreren, hr. Dimitrakopoulos, med hans arbejde med betænkningen og med, at han forsøger at være så konstruktiv og fremsynet. Vi behøver ikke at grave os ned i skyttegrave. Vi behøver ikke at modellere det gamle. Jeg vil appellere til alle grupper om at forsøge at se fremad.

At kræve nu, at alle tropper trækker sig tilbage, ville være en katastrofe for det irakiske folk. Der er brug for flere folk i Irak, og vi støtter virkelig opfordringen til at forsøge at få en FN-ledet trop med europæisk tilstedeværelse i stand, hvis det er muligt.

Det irakiske folk er modigt og tålmodigt. Det viste det under valget, og det viser det hver dag. Den irakiske regering har ambitiøse mål med sin forfatning. Vi støtter naturligvis arbejdet med at oprette demokratiske institutioner, en kraftfuld støtte til kvinder og minoriteter samt støtte til retssamfundet. Vi vil også appellere til Irak om på sigt at afskaffe dødsstraf.

EU kan om nødvendigt være behjælpelig med at stille ekspertise til rådighed for det konstitutionelle arbejde. Vejen frem mod demokrati og sikkerhed er svær og vil være lang. Hvis det lykkes, vil Irak blive et fantastisk forbillede i hele regionen, men det kræver en øget støtte fra Europa og fra os her i Europa-Parlamentet med kontakter med de valgte irakiske parlamentsmedlemmer.

Joost Lagendijk, for Verts/ALE-Gruppen. - (NL) Hr. formand, kære kolleger, lad mig begynde med at give ordføreren en kompliment for de stærke punkter i hans betænkning. F.eks. om udskiftningen af de amerikanske og de britiske tropper med FN-sikkerhedstropper. Det vil forbedre sikkerhedssituationen betydeligt. Det er jeg enig med ordføreren i, og jeg vil gerne opfordre hr. Straw til at arbejde mere for det, ikke blot ved at sige her i Parlamentet, at han er enig i det, men f.eks. også ved at føre en hårdere linje i Sikkerhedsrådet.

Et andet stærkt punkt er nødvendigheden af en national forsoning og bekæmpelse af alle former for straffrihed. Jeg påskønner, at ordføreren i sin betænkning vil tage hensyn til en række positive udviklinger i Irak såsom valget i januar 2005. Når dette er sagt, er jeg imidlertid nødt til at nævne to vigtige svage punkter i betænkningen.

For det første er der den stadig dårligere sikkerhedssituation. Det er rigtigt, at udskiftningen af disse tropper på længere sigt vil forbedre situationen, men på nuværende tidspunkt er tempoet simpelthen for lavt, og retningen er for utydelig. Jeg er fuldstændigt overbevist om, at sikkerhedssituationen kun vil blive forbedret strukturelt, hvis overførelsen af beføjelser finder sted mere radikalt og hurtigere.

For det andet må jeg komme tilbage til tvetydigheden, hvad angår krigens begyndelse, navnlig i de første overvejelser. Jeg er enig med ordføreren i, at EU og også Europa-Parlamentet bør rette sig mod fremtiden, det fremtidige samarbejde mellem EU og Irak. Uden en afbalanceret bedømmelse af fortiden er en effektiv og enig optræden imidlertid ikke mulig, heller ikke i Parlamentet. Derfor har min gruppe stillet en række ændringsforslag, som endnu en gang understreger dette, bl.a. om FN's manglende legitimering. For langt de fleste i min gruppe er vedtagelsen af disse ændringsforslag af afgørende betydning for deres støtte til betænkningen.

Hvis vi ikke lærer af vores tidligere fejl, risikerer vi at begå de samme fejl igen. Det må vi for enhver pris undgå.

Francis Wurtz, for GUE/NGL-Gruppen. - (FR) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet, i den betænkning, vi har fået forelagt om EU's engagement i Irak, hedder det i artikel 1, at vi skal slå en streg over fortiden og se fremad. Med andre ord skal vi tie stille om krigen, dens ansvarlige og dens konsekvenser. Denne fremgangsmåde er for mig etisk uansvarlig, politisk tvivlsom og strategisk urealistisk.

Den er etisk uansvarlig. Hvordan kan vi tillade os at afskrive de ubeskrivelige lidelser, denne krig allerede har påført det irakiske folk, de 100.000 uskyldige døde, ødelæggelserne, den absolutte usikkerhed, manglerne, besættelsesmagts ydmygelser? Endnu en gang skal vi huske på, at denne krig blev indledt mod det internationale samfunds vilje og med udgangspunkt i en dobbelt løgn, nemlig at der skulle være lagre af masseødelæggelsesvåben i Irak, og at al-Qaeda skulle have været i landet før 2003. Vi kan heller ikke se igennem fingre med de mange vrede amerikanere, briter og andre, som ikke har i sinde at tilgive deres ledere, at de snød dem og trak dem med ind i dette blodige og lidet glørværdige eventyr.

At skjule grundene til fiaskoen i dag ville desuden være politisk tvivlsomt. De nuværende ledere i Kommissionen og Rådet er lige nøjagtig dem, der var blandt den amerikanske præsidents mest ihærdige støtter. Lad os sige, at det seneste transatlantiske topmøde var blevet udsat to uger af tilfældige sammenfald. Vi ville så have fået et gribende foto af mødet mellem hr. Bush, hr. Blair og hr. Barroso, en næsten tro kopi af topmødet på Azorerne i 2003. Har de virkelig ikke noget at fortælle os om vurderingen af deres dengang trufne beslutningers konsekvenser for Europa og om det, de har lært af dem i dag? Det er for let, hr. Straw, at hilse den nye ånd velkommen for i forbifarten at afvikle en så tung gæld. Denne krig, der langtfra har udryddet terrorismen, har, for at bruge CIA's egen analyse, gjort Irak til et terroristlaboratorium, hvor jihad-tilhængerne kommer og øver sig i gadekampe, og det kan måske vare ved i endnu 12 år, ifølge hr. Rumsfeld. De har noget at stå til regnskab for!

Endelig er det efter min mening urealistisk at tro på en varig politisk løsning i Irak, som gør, at vi ikke behøver at fordømme denne krig. Hverken Europa eller FN har kompetence til at udsende backup-tropper til en besættelsesmagt, der er kørt fast. Tiden er inde til at sende hele dette hærgede område kraftige positive signaler, f.eks. i form af en beslutning om for fremtiden at forbyde enhver brug af krig til løsning af verdens problemer, effektiv gennemførelse af kvartettens løfter, der aldrig er blevet holdt, til fordel for det palæstinensiske folks grundlæggende rettigheder eller omfattende bistand til dannelsen af et civilsamfund - og jeg vil gerne sende en hilsen til de repræsentanter for civilsamfundet, min gruppe havde besøg af i går - og en 100 % fri og suveræn autoritet i Irak. Hr. formand, man siger, at Europa har brug for omgående at komme i gang med et stort projekt. Her har vi et.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. - (NL) Hr. formand, vedvarende selvmordsattentater lægger hindringer i vejen for genopbygningen af Irak. De europæiske institutioner kan yde et væsentligt bidrag til, at der dæmmes op for denne næsten udelukkende arabiske jihadisme. Hvordan? Ved omsider at give Iraks nærmeste naboland Syrien en tydelig advarsel, for indtil nu har Syrien fungeret som det vigtigste springbræt for islamiske terrorister fra Irak. Til både Rådet og Kommissionen vil jeg sige, at der under disse omstændigheder bestemt ikke kan være tale om en associeringsaftale med Damaskus. Desuden vil jeg gerne af Rådet have at vide, i hvilken udstrækning der rekrutteres al-Qaeda-jihadister inden for EU, og i hvilken udstrækning terrorisme mod Irak finansieres af moskéer i Europa.

I Dimitrakopoulos-betænkningen savner jeg klarhed om den nedbrydende arabiske indflydelse på Iraks almindelige genopbygningsproces. Jeg kan meget bedre acceptere hans tydelige anmodning til Kommissionen om en omhyggelig retfærdiggørelse af alle EU-projekter i Irak. Det har skatteyderne i EU-medlemsstaterne jo al mulig ret til. Desuden tager hr. Dimitrakopoulos her en anden stor hindring for Iraks genopbygning op, nemlig det vidt udbredte onde, korrupsion, inden for landets administrative apparat. Også her kan EU yde et værdifuldt bidrag til Iraks fremtidsperspektiv. Korrupsion og sikkerhed hænger tæt sammen. "Kun gennemsigtighed kan trække os op af moradset", konstaterede den kurdiske politiker Mohammed Toufik med rette. Dette udgør nye bistandsopgaver for EU i Irak.

Jeg vil tilføje, at jeg har stor respekt for tropperne fra USA og Storbritannien og andre internationale tropper, og jeg ønsker dem held og lykke med deres bestræbelser på at nå frem til en bedre ...

(Formanden afbrød taleren)

FORSÆDE: Edward MCMILLAN-SCOTT*Næstformand*

Ryszard Czarnecki (NI). - (PL) Hr. formand, under den kommunistiske æra i Polen var der en stående vittighed om et rejseselskab, der angiveligt havde følgende reklameslogan: "Besøg Sovjetunionen, før Sovjetunionen besøger dig". En opdateret version af denne vittighed kunne være: "Lad os ordne Irak, før de irakiske terrorister ordner os".

EU's særlige repræsentant for Afghanistan sagde for nylig, at vores politiske tilstedeværelse og vores store finansielle engagement i landet var nødvendigt, fordi EU havde begået den fejl slet ikke at interessere sig for Afghanistan mellem 1990 og 2001. Vi skal undgå at begå den samme fejl med Irak, og vi skal ikke overlade landet til amerikanerne. Efter min mening kan og bør både tilhængere og modstandere - og jeg tilhører den sidste kategori - af USA's invasion af Irak blive enige om, at EU skal fungere som en stabiliserende styrke i Irak og den omkringliggende region.

EU begik en alvorlig fejl ved ikke at sende observatører til valget i Irak i januar 2005. Den, der er fraværende, har altid uret, og han har ingenting at skulle have sagt om, hvordan han gerne vil have tingene til at foregå.

Til slut vil jeg gerne takke hr. Straw for vores møde i London i torsdags og fortælle ham, at Udenrigsudvalget stadig har samme formand, nemlig Elmar Brok.

Elmar Brok (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer, for 14 dage siden havde vi i udvalget besøg af en delegation fra Iraks provisoriske parlament under ledelse af parlamentets formand og næstformand. Alle grupper var repræsenteret, shiiter, sunnier og kurdere. Jeg var positivt overrasket over at se, hvordan disse førende repræsentanter for deres grupper er interesserede i at finde en løsning, som omfatter en forsoning og forbinder de religiøse og etniske grupper med hinanden, og at man forsøger at gøre dette i en seriøs diskussion. Formanden for Forfatningsudvalget var der også. Jeg tror, at det er en afgørende forudsætning for at skabe fred i dette land, at man finder en magtbalance i en form for føderal struktur, som er sikret gennem forfatningen, også i dårlige tider. På den måde kunne man finde en praksis, hvor alle har en oplevelse af, at deres interesser bliver varetaget, men også at deres religiøse og etniske identitet bliver varetaget, og at dette også rækker ind i det kulturelle område.

Jeg tror, det er en afgørende forudsætning for, at det kan lykkes. Det har jo ofte været sådan, at det i disse stater, som tidligere har været under koloniherrredømme, var en lille gruppe, som sad med magten, og i dette tilfælde var det sunnierne. Jeg tror også, at det er en af hovedårsagerne til terrorismen. Det skal lykkes for os at gøre dette klart - sådan som De også sagde, fru kommissær - så nytteværdien bliver synlig for befolkningen. Befolkningen skal indse, at terroristerne forsøger at gøre demokrati og deling af magten umuligt, at de ikke ønsker stabilitet, fordi stabilitet er en forudsætning for investeringer, som ville forbedre landets situation. På denne måde ønsker de at generobre deres gamle magtposition eller af ideologiske grunde overhovedet ikke at tillade en demokratisk udvikling.

Jeg var i sin tid imod krigen, men det spiller ingen rolle nu. Nu handler det om i fællesskab at vinde freden og demokratiet. De gamle skyttegrave, som vi havde hos os, må overvindes, så vi med en multilateral model kan skabe mulighed for, at dette land får stabilitet og demokrati, og at der på dette grundlag opstår en nytteværdi i hele regionen, også for os.

Lilli Gruber (PSE). - (IT) Hr. formand, kære kolleger, denne betænkning kunne og burde være modigere, for vi taler om spørgsmål, der gælder liv eller død, og om EU's fremtidige strategi.

Der er ingen tvivl om, at teksten er blevet forbedret, men virkeligheden i landet gør den utilstrækkelig. Krigen er efterhånden tabt, og den har i høj grad hjulpet jihad-terroristerne i stedet for at svække dem. Hvis Bush var fornuftig, ville han bekendtgøre en fuldstændig tilbagetrækning uden at fastholde de strategiske baser, og gennemføre den med en klar tidsplan.

Sådan som det altid er tilfældet, er der ikke nogen militær løsning i asymmetriske konflikter, men kun en politisk løsning. Den nye irakiske regering gør et forsøg. Den forhandler nemlig ikke med terroristerne, men med modstandsfolkene, og den inddrager dem i genopbygningsprocessen. Derfor er det vigtigt at tage ordet "modstand" med i betænkningen, hr. Dimitrakopoulos, for i Irak i dag er der både modstandere mod besættelsen og terrorister, og deres mål er ikke de samme.

Det er lige så vigtigt at huske, at det var Bush, som kynisk ønskede krigen mod Irak, og at den med vilje blev baseret på et hav af løgne. Irak var nemlig ikke i besiddelse af masseødelæggelsesvåben og havde heller ikke

forbindelser til al-Qaeda. Da invasionen var ovre, havde man moralsk pligt til i det mindste at foretage en material genopbygning af Irak, men arrogance, inkompetence, korrupsion samt politisk og militær uduelighed forhindrede dette. Derfor - og også på grund af den skandaløse situation i Abu Grahیب - tabte de uden at vinde irakernes hjerte og sympati.

Jeg henvender mig således også til repræsentanterne for Rådet og Kommissionen, idet jeg gerne vil slå fast, at tiden er inde til at gå bort fra den svaghed, som den tidligere uenighed gav, og til i endnu højere grad at satse på en fælles politik, så vi kommer ud af den magtesløshed, der er typisk for små koalitions partnere.

Europa kan gøre sig gældende, hvis det tænker, træffer beslutninger og arbejder sammen. Ellers er det bare en sjov samling bonsai, som trampes ned af den første elefant, der kommer forbi.

Lapo Pistelli (ALDE). - (IT) Hr. formand, kære kolleger, krigen i Irak var noget af det, som Europa var stærkt uenigt om, og derfor er hr. Dimitrakopoulos' betænkning et lille mirakel, eftersom man forsøger at finde en balance. Der er dog stadig en del mangler.

Den reelle situation i landet bekræfter desværre alle tvivlsspørgsmålene hos dem, der var modstandere af et militært indgreb. Vi troede, at Saddam Husseins fald og tilfangetagelse ville være et vendepunkt, og bagefter håbede vi på, at dette vendepunkt ville komme efter valget i januar og med Allawi-regeringens reelle evne til at skabe stabilitet i landet. I virkeligheden ved vi godt, at det ikke går sådan. Hvis man tænker på de civile ofre for selvmordsbomberne, de ikke-registrerede voldshandlinger irakerne imellem og stigningen i ugentlige angreb på besættelsesstyrkerne, må man sige, at Irak er verdens største træningslejr for terrorister.

Nu gælder det dog om at se fremad i stedet for at se tilbage. Derfor giver vi Allawi-regeringen vores støtte, derfor er vi engageret i genopbygningen, og derfor støttede vi de seneste beslutninger. I den forbindelse har vi sat os tre mål, nemlig en forebyggende indsats - sådan som hr. Solana anbefaler - sammen med landene i området, som ikke blot kan hjælpe os ved ikke at eksportere terrorister, men som også kan hjælpe Irak ud af tunnellen, en oplæring af de sikkerhedsstyrker, der er nødvendige for planlægningen af besættelsesstyrkernes hjemsendelse, og endelig en forfatningsaftale.

Dette er virkelig det sidste vendepunkt. Enten lykkes det os at holde landet samlet med forfatningsaftalen, eller også bryder der en ubarmhjertig borgerkrig ud. De spændinger, vi også ser i Kurdistan, får os til at mene, at dette virkelig er Europas sidste chance for at skabe en bedre situation i de kommende måneder.

Vittorio Agnoletto (GUE/NGL). - (IT) Hr. formand, kære kolleger, hr. Dimitrakopoulos, vejen til helvede er brolagt med gode intentioner. Dermed mener jeg, at hvis man ikke gør regnskabet op med fortiden, vil fortiden dukke op igen før eller senere, og så bliver prisen særdeles høj og dramatisk.

Hvis vi ikke fordømmer krigen i dag, kan vi ikke forstå, hvad der sker i Irak i øjeblikket. Krigen og terrorismen bliver ved med at give næring til hinanden. Før krigen i Irak var der ikke terrorisme. Vi skal være modige nok til at sige, at besættelsesstyrkerne er et element, der skaber usikkerhed og ikke sikkerhed. Vi skal være modige nok til at sige, at USA og deres allierede tog til Irak på grund af olien, og fordi de ville bemægtige sig denne olie. Det var bestemt ikke for at udbrede demokratiet.

I går mødtes vi med repræsentanter for civilsamfundet, menneskerettighedsorganisationer, fagforeningerne og kvinderne, og de forklarede os, at det irakiske samfund er aktivt og ønsker at spille en hovedrolle i Iraks fremtid. Europa skal også tage hensyn til dette og ikke kun til forbindelserne med en regering, der er indsat efter valg, som fandt sted under en udenlandsk magts militære besættelse.

Georgios Karatzaferis (IND/DEM). - (EL) Hr. formand, er vi bange for sandheden, eller skammer vi os over den? Er vi bange eller skammer vi os, Giorgos? Sandheden er, at vi har en besættelseshær og en uansvarlig invasion foretaget af amerikanere, englændere og spaniere. Det er sandheden!

Under den tyske besættelse, som vi oplevede, og som De oplevede i 1940, forekom der også henrettelser og bortførelser. Det gjorde vi mod besættelsesmagten, og det gør den irakiske befolkning i dag. Og det er den i sin gode ret til!

Besættelsestropperne skal forlade landet! De skal lade landet selv finde sin vej! De skal kompensere for den uret, de har begået! Lade deres olie være i fred, og med en oliepris på 60 dollars tønden skal de nok finde deres vej!

Hvor der er en besættelseshær, vil der også blive begået forbrydelser. Det er de nødt til at indse! Det er den skinbarlige sandhed. Vi oplevede det selv. Da Stalin blandede sig i Grækenlands interne anliggender fra 1944 til 1949, sloges vi mod hinanden i mange år. Besættelseshæren skal ud, det er det eneste retfærdige.

Vi må ikke skamme os over at sige sandheden! Vi kan ikke komme her og lovgive fra de sikre forhold, vi har i Strasbourg og Bruxelles! Lad os tage til Vadora og sige det, vi siger! Lad os sige det i Bagdad! Det er der, befolkningen er, der, sandheden er, og der, problemet er. Leve demokratiet! Leve friheden! Leve befolkningernes selvbestemmelse!

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Hr. formand, under påskud af, at der fandtes masseødelæggelsesvåben, trængte USA som bekendt ind i Irak og forsøger nu at påtvinge det irakiske folk deres forestilling om demokrati. Ikke kun varigheden af denne intervention, men også dens omkostninger og konsekvenser blev undervurderet. Det nu retsløse område i Irak giver ekstremister en idéel mulighed for at omgruppere sig og samle kamperfaring. Med den amerikanske invasion er landet blevet forvandlet til en uddannelseslejr for terrorister fra hele verden, som kun venter på også at kunne anvende deres nye viden hos os.

Allerede nu må vi altså alle bøde for de amerikanske fejl, om det nu er i form af intensiverede terroraktiviteter eller en stadig øget tilstrømning til islamiske ekstremistiske grupperinger. Det kan ikke være rigtigt, at Europa muligvis skal betale endnu mere for denne fejltagelse fra USA's side i form af udsendelse af tropper. Fred i Irak og en løsning på problemerne kan kun komme indefra. Derfor bør vi hellere støtte genopbygningen af uddannelsesvæsenet og økonomien og bekæmpelsen af den blomstrende korruption. Det ville være en opgave, som kunne betale sig for Europa.

Anna Ibrisagic (PPE-DE). - (SV) Hr. formand, jeg vil først gratulere hr. Dimitrakopoulos med det store arbejde, han har lagt i dette komplicerede, men yderst vigtige spørgsmål.

Efter anklagen mod Saddam Husseins regime har det irakiske folk nu fået mulighed for at opbygge sit land frit og demokratisk. Parlamentsvalget, som blev gennemført under stort pres fra kræfter, som hverken var interesseret i demokrati eller frie valg, var det første skridt i demokratiseringsprocessen. Det var også en mulighed for politikerne for at vinde over terroren og volden, men sådan blev det ikke.

Selv om en overgangsregering er blevet dannet, og udarbejdelsen af den nye forfatning er blevet påbegyndt, er sikkerhedssituationen i Irak ikke blevet stabiliseret, sådan som den burde have været. Tværtimod er situationen sådan, at det i lang tid fremover vil kræve bestræbelser og en stærk international tilstedeværelse.

Det er selvfølgelig bedre, jo tidligere Irak selv garanterer sikkerheden i landet. Belært af andre konflikter i vores nærhed, f.eks. krigen på Balkan, som jeg selv har oplevet, kan vi dog ikke forvente os nogen hurtige resultater. At skabe fred og demokrati tager tid, selv om alle kræfter i landet ville være positive. Der kræves endnu mere tid i lande som Irak eller Bosnien, hvor der findes forskellige grupperinger, som modarbejder demokratiseringsprocessen. Vi skal dog have tid og tålmodighed. Ikke at vise tilstrækkelig støtte til Iraks politiske demokratiseringsbestrebelse eller for hurtigt at trække de internationale styrker tilbage fra Irak ville nemlig ikke bare true freden i selve Irak, men også i Iraks omgivelser, og det har vi ikke råd til. Derfor er det eneste alternativ for os fortsat at støtte Irak, både politisk og gennem en stærk international tilstedeværelse, så længe det kræves.

Fru Ferrero-Waldner påpegede meget rigtigt, at Europa i dag står forenet i sine bestræbelser på at genopbygge Irak. Efter min mening er netop denne enighed det, som skal føre til, at situationen i Irak kan stabiliseres, og at de problemer, som vi har i dag, overvindes.

Marek Maciej Siwiec (PSE). - (PL) Hr. formand, vi står over for et vanskeligt kompromis, der er fremkommet efter mange ugers forhandling. Jeg vil gerne opfordre alle mødesalens rabulister, for hvem tiden gik i stå for to år siden, og som stadig bruger sproget fra den tid, til at nærlæse dette kompromis og spørge sig selv, om det er kompromiset eller deres agiteren, der vil gavne irakerne mest.

Enhver, der ikke formår at skelne mellem anonyme civilistdræbende kriminelle og koalitionsstyrker bestående af soldater, der sætter livet på spil i Irak, er ganske enkelt en løgner, og jeg protesterer over for sådanne løgne.

Jeg har to forslag til Rådet og Kommissionen. For det første skal der lægges mere pres på Iraks naboer. Tidligere talere har allerede nævnt Syrien, og nylige hændelser både her og i Iran har vist, at disse lande skal tage ansvaret for det, der sker inden for deres grænser. Det internationale samfund skal lægge pres på dem, og de skal også bære en del af ansvaret for det, der sker i Irak. Disse lande kan ikke føre politik i det skjulte, samtidig med at de sender vildledende signaler. For det andet skal vi styrke dialogen med Iraks politiske ledelse. Skønt

der er dybt rodfæstede etniske og religiøse skel inden for det midlertidige parlament, skal vi fortsat tale til disse folk. De, der ikke kæmper, er vores partnere.

Endelig er forslaget om at sende fredsbevarende styrker til landet en udmærket, men naiv idé. Hvilken hær kan iføre sig blå hjelme og gå ud og beskytte irakerne? Det er en opgave for en veludrustet og velforberedt irakisk hær, da de er de eneste, der er i stand til at beskytte deres eget folk.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Hr. formand, Parlamentets betænkninger indeholder ikke særlig ofte vittigheder, men denne her bærer præg af en vis - om end sandsynligvis utilsigtet - humor. Det foreslås i punkt 43, at EU "tilbyder sin ekspertise og bistand med henblik på udformningen af den irakiske forfatning". Det kunne jo godt være, at irakerne mener, at EU's ekspertise og erfaring på dette område ikke er så strålende endda. EU's sidste forsøg endte med en forfatning, der var uigennemskuelig og forvirret, og som fyldte næsten 500 sider. Derimod har USA en klar, koncis forfatning, som kun fylder et par sider, og der er kun foretaget 27 ændringer af den i de sidste 200 år. Hvis irakerne har brug for hjælp, foretrækker de sikkert at få den fra USA. Hvis EU bliver involveret, vil man måske oven i købet tilbyde at afholde folkeafstemninger om forfatningen for irakerne, og det kan føre til alle former for uønskede problemer.

Bogusław Sonik (PPE-DE). - (PL) Hr. formand, Irak er frontlinjen i kampen mod terroristerne. Disse terrorister har gjort det helt klart, at det er deres mål at tvinge fremmede magter ud af Irak for derefter knuse et spirende demokrati i landet. Verden kan ikke tillade dem at nå deres mål eller at føre deres planer ud i livet, og EU's medlemsstater har ikke råd til at lade noget sådant ske.

Krigen mod terror er en global udfordring, som verden blev konfronteret med ved indgangen til det 21. århundrede. Det er en krig, som vi skal vinde, for vores modstander forstår ikke betydningen af ord som traktat, aftale, kompromis, dialog eller fred. Formålet med moderne terrorisme er at ødelægge den civilisation, vi lever i. I øjeblikket er målet USA, men det bliver Europas tur om nogle få måneder. EU skal derfor beslutte sig for at træffe fælles beslutninger, der er både modige og praktisk anvendelige, da det ikke længere er tilstrækkeligt at yde 200 millioner euro i støtte.

EU skal starte med at forholde sig til de basale problemer, som den irakiske befolkning står over for. Det drejer sig bl.a. om mangel på vand, som 2 millioner irakere ikke har adgang til, mangel på fødevarer - ifølge den seneste FN-rapport sulter hvert fjerde barn - mangel på arbejde med en arbejdsløshed på 70 %, mangel på sikkerhed og frygten for terrorangreb. Sabotageangreb på rørledninger og andre olieinstallationer har betydet, at Irak har mistet 11 milliarder amerikanske dollars i de seneste to år. Det er emner, der skal medtages på EU's liste over prioriterede indsatsområder for støtten til Irak.

Det kan ikke passe, at vores meget betydningsfulde indsats for at genopbygge Irak skal bestå i en meddelelse om, at Kommissionen åbner en repræsentation i Bagdad, eller at der udsendes en valgobservatørmission til valget i december. Det er almindelige irakere, der venter utålmodigt på konkret bistand. Vi skal øge vores engagement i Irak, og dette engagement skal være bedre organiseret. Vi har brug for en vision, der er et fællesskab bestående af 25 medlemsstater værdig.

Prisen for en fiasko bliver høj. Et nederlag til de demokratiske styrker vil styrke terroristernes position, og det vil afstedkomme en kædereaktion i form af en ny terrorbølge ikke alene i Irak, men i hele verden. Fred i Irak er nøglen til udviklingen af transatlantiske forbindelser og fred i regionen som helhed. Der skal lægges pres på Syrien og Iran, så disse lande ikke længere støtter terroristerne der.

Monika Beňová (PSE). - (SK) Nu har vi snart i nogen tid hørt, at vi ikke skal henvise til fortiden, og at der ikke er nogen grund til at tale om årsagerne til USA's invasion af Irak og dens ad hoc-koalition og allierede. Jeg er ked af det, men jeg er ganske uenig i dette synspunkt, fordi den USA-dannede og -ledede ad hoc-koalition invaderede en suveræn stat uden et internationalt eller juridisk acceptabelt mandat.

Mine damer og herrer, hr. Straw, historien har ved utallige lejligheder vist os, at menneskeheden kunne have undgået mange af sine fejl, hvis den nøje havde analyseret sine fejl og moralske fiaskoer. Det ser desværre ud til, at vi ikke er i stand til at lære af vores egne fejl.

Hr. Dimitrakopoulos, jeg formår ikke alene at udtale Deres navn, men respekterer Dem også som kollega fra Udenrigsudvalget. Jeg kan imidlertid ikke støtte Deres betænkning, selv om jeg er klar over det store arbejde, De har lagt i den. Jeg er enig med fru De Keyser i, at betænkningen slet ikke ville have nogen myndighed uden en vedtagelse af vores ændringsforslag.

Simon Coveney (PPE-DE). - (EN) Hr. formand, først vil jeg lykønske hr. Dimitrakopoulos, et navn, jeg har lært at kende i de sidste par måneder. Han har arbejdet utrolig hårdt for at nå frem til en god betænkning og

søgt at indgå kompromiser med alle parter for at skabe en betænkning, der efter min mening repræsenterer holdningerne og forventningerne hos et flertal af Parlamentets medlemmer. Det er ikke været nogen let opgave, når det drejer sig om Irak.

Et af de positive aspekter ved denne betænkning er et tilbagevendende emne, nemlig nødvendigheden af, at vi alle ser fremad med hensyn til Irak, at vi koncentrerer os om, hvad der kan opnås, i takt med at Irak bevæger sig ind i fremtiden, og ikke konstant henviser til fortidens fejltagelser og beslutninger. Ordføreren har forhindret, at denne betænkning blev kapret af dem, der ønsker at fortsætte debatten om grundlaget for krigen i Irak og de juridiske aspekter eller mangel på samme, der omgiver denne beslutning. Det er en rimelig debat, men den føjer intet positivt til betænkningen på nuværende tidspunkt. I stedet er betænkningen koncentreret om, hvilken rolle EU vil få og skal have i fremtiden med hensyn til at bistå de irakiske myndigheder. Mange emner behandles i betænkningen, og jeg vil her komme ind på tre af dem.

For det første var det i relation til politisk støtte en glæde at høre, at hr. Brok nævnte det besøg, som Parlamentet for nylig modtog af repræsentanterne for overgangsnationalforsamlingen. Det var en velkommen begivenhed. De bad om hjælp, støtte og bistand til udformningen af den nye forfatning for Irak, og det synes jeg, vi skal give dem af et fuldt og helt hjerte. Vi skal især sikre, at alle grupper deltager i udarbejdelsen af denne forfatning.

For det andet må vi ikke i relation til sikkerhed glemme, at der lige nu befinder sig europæere i Irak, som forsøger at skabe sikkerhed under vanskelige forhold. Vi skal se fremad, se på, hvad EU kan gøre i fællesskab. Jeg glæder mig derfor over, at vi får en EU-delegation i Bagdad i den nærmeste fremtid. Jeg bifalder også retsstats- og politiuddannelsesmissionen, som i høj grad kan forbedre sikkerhedssituationen i Irak, og den nylige opfordring til FN's Sikkerhedsråd om at vedtage en ny resolution om Irak, hvilket beskrives indgående i betænkningen. Det er en modig opfordring.

Endelig må vi ikke glemme vores menneskerettighedsprincipper trods de meget vanskelige og ekstreme forhold, der stadig hersker i Irak, især i relation til dødsstraf.

Richard Howitt (PSE). - (EN) Hr. formand, det glæder mig, at der fra ordførerens side og i ændringsforslag 12 fremsat af PSE-Gruppen er lagt vægt på EU's positive engagement i at bidrage til den sociale, økonomiske og politiske genopbygning af Irak, i det vellykkede valg i januar, i fordoblingen af antallet af internationale partnere i Irak, der var repræsenteret på Bruxelles-konferencen, og i vores forenede fordømmelse af alle former for vold, kidnapning og overtrædelser af menneskerettighederne i Irak.

Labour-partiet i Europa-Parlamentet kan ikke støtte de ændringsforslag, der sigter mod at genoplive fortidens splittelser. I den sammenhæng har jeg bemærket, at ændringsforslag 3 fra Verts/ALE-Gruppen sigter mod at ophæve Parlamentets løfte om at bekæmpe både terrorisme og udbredelse af masseødelæggelsesvåben. Alle bør stemme mod dette ændringsforslag.

Endelig er der en forbindelse mellem denne forhandling og den følgende om udvikling. 20 år under Saddam Hussein har ført til kronisk fattigdom for 5 millioner irakere, den hurtigst stigende børnedødelighed i verden, adgang til rent vand for under halvdelen af befolkningen i landdistrikterne, samt at 60 % udelukkende lever af fødevarerhjælp. I dag bekræfter Europa-Parlamentet igen sit engagement i det irakiske folks ret til udvikling og fred.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, efterkrigstiden i Irak kan til en vis grad sammenlignes med tiden efter Anden Verdenskrig, om end dog ikke i samme målestok. Men vi er nødt til at komme over alle vores tidligere uenigheder og skænderier og se fremad. Det er den eneste løsning. Vi kan ikke nøjes med at tale om situationen, vi er nødt til at gøre noget, vi er nødt til at komme videre. Derfor har Kommissionen i de sidste to år gennem sin støtte til genopbygningen søgt at fremme forsoningen i Irak og i det internationale samfund.

Som hr. Brok og fru Morgantini har påpeget, skal vi også sikre, at rehabiliteringen og genopbygningen af Irak bliver til fordel for alle irakere. Fremskridtet skal omfatte alle. Naturligvis skal vi se på forfatningen. Det skal være en forfatning, som giver irakerne ejerskab, som beskytter Iraks territoriale integritet, men som samtidig indeholder føderale muligheder. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan sikre den rette balance mellem de forskellige etniske elementer. Den skal også være rettet mod fremtiden, skabe et moderne samfund, hvor kvinder og trossamfund får en passende status. Derfor er forfatningen af største betydning.

Det er også meget vigtigt at opbygge institutionerne i det nye Irak. Der har været megen tale om energi og handel. For at give irakerne mulighed for at udvikle sig mener jeg, at kapaciteten i energiministeriet og handelsministeriet skal opbygges.

Vi ydede støtte ved valget, og vi vil yde støtte ved det næste valg, hvis sikkerhedssituationen tillader det. Det er også meget vigtigt at sikre videreudviklingen af Iraks politi og retsvæsen. Eujustlex-missionen, som blev indledt den 1. juli, får stor betydning og kommer forhåbentlig til at yde et stort bidrag. Dette omfatter uddannelse af 770 politifolk og repræsentanter for retsvæsenet. Vi skal også fokusere på samfundstjenester såsom uddannelse, sundhed og sanitære forhold. Folk skal have mulighed for at leve i fred. Nu har de kun elektricitet et par timer om dagen, og de lever i et klima med temperaturer på op til 50o C.

Vi ved, hvor vanskeligt det er. Vilkårene på stedet er ekstremt vanskelige. Vi ved også, at der har været forsinkelser i gennemførelsen på grund af den vanskelige situation. Vi drøfter derfor situationen løbende med Verdensbanken, FN og irakerne selv. Det er klart, at hovedansvaret ligger hos dem, men vi skal hjælpe dem, så meget vi kan.

Jeg er enig i, at det er yderst vigtigt, at det internationale samfund tilskynder Iraks naboer til at følge samme strategi og søge at sikre forsoning og enhed i Irak. Det er det klare budskab, vi kom med ved den internationale konference.

Vi støtter WTO's forslag vedrørende Irak. Handels- og samarbejdsaftaler kan være næste skridt afhængigt af forhandlingerne med irakerne. De har nu en chance for på en ny måde at bygge videre på den foreliggende situation, hvor vi yder dem bistand, men det skal ske på en meget mere struktureret måde.

Jeg er meget taknemmelig for Europa-Parlamentets støtte. Jeg lykønsker hr. Dimitrakopoulos med hans fortræffelige arbejde. For jeg både kan og vil lære at gøre det bedre næste gang.

Jack Straw, *formand for Rådet*. - (EN) Hr. formand, må jeg gennem Dem takke alle medlemmerne for denne meget konstruktive debat, som også har været meget interessant for mig. Det er på sin vis naturligvis rigtigt, at man ikke kan diskutere fremtiden uden at forstå fortiden, og der findes forskellige analyser af fortiden. Men jeg mener nu, at krigen var berettiget på daværende tidspunkt. Det mener jeg stadig. Jeg respekterer dem, der ikke har samme mening.

Jeg vil dog gerne sige, at vi kan diskutere - og det kommer vi til at gøre længe - militæraktionens legitimitet, men jeg vil bede Dem om ikke at sætte spørgsmålstegn ved den demokratisk valgte irakiske regerings legitimitet. Nogle af talerne har sat spørgsmålstegn ved den nuværende regerings legitimitet. Med al respekt mener jeg, at det er forkert. Valget den 30. januar fandt sted under et FN-mandat, under intens international overvågning. Det valg var retfærdigt - 8,6 millioner irakere stemte, og de valgte et repræsentativt råd, som FN nu har givet instruks om at udarbejde et udkast til forfatning i august og få det ratificeret ved en folkeafstemning i oktober, således at der igen kan afholdes valg til en mere permanent nationalforsamling i december. Jeg vil sige, at det er hele det internationale samfund med støtte i det enstemmige FN-mandat, der har ansvaret for at sikre, at processen fungerer og fungerer effektivt. Jeg er Kommissionen og Parlamentet dybt taknemmelig for deres støtte til denne proces.

Ja, situationen i Irak er alvorlig i dag. Ja, alt for mange dræbes, men til dem, der bare beskriver det som en slags legitim modstandskamp, vil jeg sige, at det overvejende flertal af ofrene for denne terrorisme ikke er fra koalitionsstyrkerne, men almindelige irakere. Jeg vil også minde de tilstedeværende kolleger om, at der i mange - ikke alle - dele af Irak hersker en rimelig grad af normalitet. Der har været meget få hændelser. Hvorfor? Fordi terrorismen er blevet slået ned i disse områder. Hvor situationen ikke er normal, skyldes det terrorismen. Jeg er ikke naiv. Jeg ved, at hvor der er findes terrorisme i dette omfang, skal der være en politisk proces, som skal søge at få befolkningen til at deltage, samt en umiddelbar sikkerhedsmæssig respons. Det er yderst beklageligt, at de fleste sunnier besluttede ikke at deltage i valget i januar.

Det, der er sket siden - og kommissær Ferrero-Waldner og jeg mødtes med repræsentanter for sunni-samfundet og drøftede situationen med medlemmer af shia-samfundet og det kurdiske samfund - er, at den irakiske regering har gjort en stor indsats for at få sunnierne til at deltage. Det har været vanskeligt, men for bare to dage siden besluttede nationalforsamlingen at bekræfte, at 15 sunnier nu sidder i forfatningsudvalget. Det er af den største betydning, et første skridt i retning af at række hånden ud mod sunni-samfundet. Det skal også tages andre skridt, således at alle samfundene bliver repræsenteret i Irak.

Noget andet, som jeg vil sige, er, at alle opinionsundersøgelser i Irak viser, at de fleste irakere trods volden foretrækker det, der er sket og sker i dag, frem for det, der skete tidligere. Og ja, der var terrorisme før krigen. Det var statsterrorisme, som førte til, at tusinder af almindelige irakere døde. Og nej, det er ikke

hundredtusinder, der er blevet dræbt siden krigen, det er nogle snese tusinder. Det er alt for mange, men nu kan irakerne i det mindste se frem til en demokratisk, fredelig fremtid, hvor de har kontrol over deres skæbne, hvilket ikke var muligt under Saddam.

Der har været drøftelser både i og uden for Europa om situationen i Irak. Derfor glæder vi os meget over den meget konstruktive tilgang, hr. Dimitrakopoulos og hans udvalg har valgt at følge. Det takker jeg Dem for. Jeg ved, at det på grund af de mange forskellige holdninger har været en meget vanskelig opgave at få alt dette til at give mening og fremsætte forslag vedrørende fremtiden. Det fremgår tydeligt af dagens diskussioner. Jeg takker hr. Dimitrakopoulos og Kommissionen.

Vi i formandskabet vil gøre alt, hvad der står i vores magt i det næste halve år, for aktivt at støtte EU's arbejde og påtage os vores ansvar i Irak som en af deltagerne i koalitionen.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i dag kl. 12.00.

FORSÆDE: Josep BORRELL FONTELLES

Formand

3. Afrika, globalisering, fattigdomsbekæmpelse

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

- redegørelser fra Rådet og Kommissionen om Afrika og globaliseringen

- mundtlig forespørgsel (B6-0248/2005) af Morgantini for Udviklingsudvalget til Rådet om krav om verdensomspændende indsats for at udrydde fattigdom og

- mundtlig forespørgsel (B6-0249/2005) af Morgantini for Udviklingsudvalget til Kommissionen om krav om verdensomspændende indsats for at udrydde fattigdom.

Jack Straw, *formand for Rådet.* - (EN) Hr. formand, for anden gang i formiddag vil jeg gerne sige, at det er mig en stor ære at tale her i Europa-Parlamentet. Jeg sætter stor pris på den dialog, jeg har haft med Parlamentet og dets udvalg, ikke bare i de sidste fire år som Storbritanniens udenrigsminister, men også de foregående fire år, hvor jeg var Storbritanniens indenrigsminister. Jeg har faktisk siddet så længe i den britiske regering, at jeg kan huske vores seneste formandskab for syv et halvt år siden, hvor jeg havde det privilegium at være formand for Rådet (retlige og indre anliggender).

Jeg vil også gerne lykønske Parlamentet med dets initiativ til at støtte kampagnen *Make Poverty History*. Det viser Deres stærke engagement i den globale udvikling i dette for Afrika og verdens fattigste nationer så vigtige år.

Fru Morgantini har stillet mig nogle uddybende spørgsmål. Jeg har allerede sendt hende et detaljeret svar på spørgsmålene, og jeg skal nok sørge for, at andre også får adgang til dem. I mit indlæg vil jeg besvare mange af de spørgsmål, hun har rejst.

I de seneste par måneder har overskrifterne i Europa ofte handlet om manglende enighed og problemer. Vælgerne i to af de oprindelige medlemsstater har sat fokus på den dybe bekymring, som alle Europas borgere nærer. Hvordan kan EU blive bedre til at garantere dem den velfærd og sikkerhed, som vi alle ønsker i en verden i hastig forandring?

Nogle af svarene på det spørgsmål vedrører EU's interne politikker, bl.a. den fremtidige finansiering. Det Forenede Kongerige tager sit ansvar for EU's formandskab alvorligt, hvilket Tony Blair også sagde for blot to uger siden. Vi vil arbejde hårdt for at nå frem til en aftale om de finansielle overslag inden årets udgang. Samtidig vil vi søge at føre en bredere debat om prioriteter og den retning, Europa skal gå i, på en åben måde, hvor alle deltager, og hvor vi også respekterer de forskellige holdninger i Parlamentet, blandt Europas regeringer og borgere. Men hvis vi skal opfylde alle folks håb og fjerne deres frygt for fremtiden, er det lige så vigtigt, at EU styrker sine aktiviteter i resten af verden. En af de mest iøjnefaldende udviklinger i de sidste par år har været, hvor meget vi allerede har gjort i EU for at tage denne udfordring op, og det er sket på grundlag af en meget bred enighed.

For et par år siden stod Europas nationer meget splittet, hvilket vi blev mindet om under den tidligere forhandling om Irak. Og her i dag står vi sammen om at støtte fredindsatsen i Mellemøsten, Sudan og Den Demokratiske Republik Congo. Vi har etableret et omfattende bistandsprogram med det nye Irak. Vi er førende i det internationale samfund i den vanskelige, men vigtige proces over for Iran.

Det er det samme med hensyn til sikkerhed og forsvar. For bare et par år siden drejede diskussionerne om ESFP sig om placering og bemanning af en lille planlægningscelle i en forstad til Bruxelles. Men i dag arbejder en EU-styrke sammen med NATO i Bosnien. EU-missionerne dér og i Makedonien uddanner politistyrkerne. Vi uddanner også Iraks politi og retsvæsen. Vi har to europæiske missioner i Den Demokratiske Republik Congo. Vi bistår Den Afrikanske Unions styrke i Sudan.

Så i dag er den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik ikke bare et stykke papir, den gør en reel forskel for tusinder af mennesker i hele verden. Jeg ønsker, at Det Forenede Kongeriges formandskab og de kommende år bliver en periode, hvor vi bygger videre på disse resultater og yderligere styrker EU's indflydelse og magt som en kraft for det gode i verden. Intetsteds er dette så vigtigt som i Afrika. Afrika er i dag fattigere end for 25 år siden. Halvdelen af befolkningen syd for Sahara lever for under 1 dollar om dagen. Afrikas andel af verdenshandelen er en tredjedel af niveauet i 1980. Den samlede nationalindkomst i landene syd for Sahara er mindre, end den udviklede verden - dvs. EU, USA, Japan og et par andre lande - bruger på støtte til landbruget. Der er brug for et stort gennembrud, hvis vi skal nå millenniumudviklingsmålene. Med den nuværende hastighed vil det tage landene syd for Sahara over 100 år at opfylde målet med primær uddannelse eller nedbringelse af børnedødeligheden. For tre af målene - målene for sult, fattigdom og sanitet - bliver situationen i disse lande værre dag for dag.

Og samtidig er den forventede levetid i Afrika i dag 42 år, hvilket er mindre end den alder, de fleste af dette Parlaments medlemmer har. Ifølge prognoserne vil den forventede levetid i nogle afrikanske lande inden for de næste fem år komme ned på 30 år. 20 millioner afrikanere er allerede døde af aids, som nu er den hyppigste dødsårsag på dette kontinent. Tre fjerdedele af alle med hiv på verdensplan bor i Afrika.

Nelson Mandela har sagt, at ligesom slaveri og apartheid er fattigdom ikke en naturgiven ting. Det er menneskeskabt og kan fjernes og udryddes af mennesker. Mandela har ret. I Afrika er der alt for mange eksempler på, hvordan menneskers handlinger forhindrer andre mennesker i at skabe sig et bedre liv.

Som Hilary Benn, min kollega og ven, der er Det Forenede Kongeriges minister for international udvikling, og jeg selv har set i Darfur, har den regeringsstøttede milits dræbt tusindvis af mennesker. Millioner er flygtet fra deres hjem.

I Zimbabwe har regeringen trådt demokratiet og de grundlæggende menneskerettigheder under fode og ødelagt en økonomi, som engang var blandt de stærkeste i hele Afrika. Nu har Zimbabwes regering vendt sig mod de fattigste og mest sårbare i landet og fordrevet tusindvis af borgere fra deres hjem og ødelagt deres indtægtsmuligheder. Problemet i Zimbabwe er ikke mangel på ressourcer eller et dårligt klima, men meget dårlig regeringsførelse. EU har gjort ret i at sende et utvetydigt budskab om, at Zimbabwes regerings adfærd er fuldstændig uacceptabel. Det har vi gjort gennem nye udvidede og restriktive foranstaltninger over for Mugabe-regimet og en konsekvent fordømmelse af de seneste overgreb.

Men trods al denne dysterhed må vi ikke glemme, at billedet af Afrika er meget mere sammensat, end det umiddelbart ser ud. I 1970'erne kunne man tælle de demokratiske stater i Afrika på én hånd og stadig have et par fingre til overs. Der var nemlig tre. I dag er der over 30 demokratisk valgte regeringer på dette kontinent.

For bare et par år siden var der væbnede konflikter i hele Afrika, men i dag er en vedvarende fred ved at fæste rod i lande som Burundi, Liberia, Sierra Leone og Angola. Den Afrikanske Enhedsorganisation plejede at være fortalere for ikke-indblanding i medlemmernes indre anliggender. Derimod er dens efterfølger, den nye Afrikanske Union, ikke grundlagt på ikke-indblanding, men på ikke-lige gyldighed. Den har ladet sig inspirere af, hvad det er lykkedes for EU at opnå på et kontinent, der engang selv var præget af konflikter, krige og blodsudgydelser og ikke den fred og stabilitet, vi nu nyder godt af.

Gennem New Partnership for Africa's Development, NEPAD, har de afrikanske ledere vedtaget en gensidig kontrolmekanisme, som mange regeringer i den udviklede verden, i Europa, ville opfatte som ubehageligt påtrængende. Og den økonomiske situation i Afrika er heller ikke så konsekvent negativ, som det undertiden ser ud til. Nogle lande såsom Mozambique og Etiopien har nu en vækstrate på omkring 7 %, hvilket er tilstrækkeligt til at få mange mennesker ud af fattigdommen.

Kontinentet råder over enorme ressourcer, både fysiske og menneskelige, og disse positive faktorer burde give os reel grund til håb. Afrikanerne ønsker en bedre fremtid, og vi i Europa skal sammen med vores

internationale partnere fortsat yde støtte til at lade reformerne i Afrika rodfaste sig og dermed hjælpe afrikanerne til at ændre situationen til det bedre.

Så vi har gjort 2005 til et handlingens år, og vi har allerede opnået meget. Det Europæiske Råds møde i sidste måned er blevet berømt for uenigheden om EU's budget, men jeg vil påstå, at vores børn kommer til at huske det som det møde, hvor Rådet besluttede at fordoble Europas bistand til Afrika i løbet af de kommende fem år. Det bliver arven efter dette møde i Rådet, og med lidt held og hårdt arbejde vil de midlertidige problemer med EU's budget netop være midlertidige.

Vi har også besluttet at sikre en mere effektiv og koordineret støtte, baseret på de aftaler, der blev indgået på OECD's møde i Paris i foråret. Vi skal sikre, at hjælpen ikke understøtter dårlig regeringsførelse og beriger de korrupte, men at den bruges til at forbedre regeringsførelsen og hjælpe de fattigste, som den jo er rettet mod.

G8 har vedtaget en 100 %'s gældseftergivelse for de mest forgældede fattige lande, og G8-lederne, som mødes i dag og i morgen i Gleneagles, vil drøfte muligheden for yderligere støtte. På FN's topmøde i september vil vi kigge på millenniumudviklingsmålene igen og styrke den internationale indsats for at nå dem. Men vi skal gøre mere end det. Under vores formandskab vil Det Forenede Kongerige arbejde for en europæisk strategi for støtte til en vellykket udvikling i Afrika. Strategien skal være omfattende og ambitiøs, den skal ikke blot vedrøre økonomisk støtte, men vise, hvordan Afrika vil investere i mennesker, god regeringsførelse, vækst, fred og stabilitet. Som led i strategien skal vi give lettere adgang til de udviklede markeder for verdens fattigste lande, således at Doha-udviklingsdagsordenen kan blive virkeliggjort, og vi skal begynde med mødet i Hongkong i december.

EU, USA og andre rige lande skal opfylde deres forpligtelser til at ophæve eksportstøtten, og det skal ske inden for en fastlagt, entydig tidsramme. Vi skal også erkende vigtigheden af fred og stabilitet i Afrika. Allerede nu er i tusindvis af flygtninge mere sikre i Darfur. Hvorfor? Takket være midler fra EU's fredsfacilitet for Den Afrikanske Unions mission i området. Gennem denne facilitet kan vi øge vores indsats ved at støtte Den Afrikanske Union og organisationer som Det Økonomiske Fællesskab af Vestafrikanske Stater, ECOWAS, som selv har spillet en central rolle i løsningen af konflikten i Vestafrika.

Fredsfaciliteten er blevet en stor succes, men de penge, der er afsat til den, er ved at være brugt op, og vi skal have vedtaget en langsigtet finansiering af den. Som Afrikas ledere også har indset, kan Europa hjælpe ved at fremme bedre og mere demokratisk regeringsførelse i Afrika.

For at vende tilbage til Zimbabwe bifalder jeg i høj grad Parlamentets opfordring til at indføre valg og til at sikre en konsekvent håndhævelse af EU's sanktioner. Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU har i høj grad støttet bedre regeringsførelse i afrikanske stater og ligeledes i Vestindien og Stillehavsområdet. Cotonou-aftalen giver os mulighed for at suspendere støtten i de værste tilfælde. Vi skal ikke blot være parat til at bruge denne bestemmelse, men være meget mere proaktive i overvågningen af fremskridt med hensyn til demokrati og regeringsførelse. Det er befolkningerne, der får mest ud af demokrati og bedre regeringsførelse, de almindelige mennesker i AVS-landene i Afrika, som selv ønsker, at vi udnytter disse mekanismer under aftaler som Cotonou-aftalen.

De fantastiske Live 8-koncerter, som fandt sted i Europa og andre steder i verden i sidst weekend, giver stadig genlyd i vores ører. De har sammen med den øgede interesse, der er skabt gennem G8-mødet i Gleneagles, øget forventningerne i Afrika og Europa og også i resten af den udviklede verden til, at støtteindsatsen virkelig vil betyde en forskel denne gang. Lad os håbe, at den gør det. Lad os håbe, at de udviklede lande rent faktisk yder den støtte, de lover, men vi er nødt til at forstå, at processen kun vil kunne virke, hvis regeringsførelsen forbedres i Afrika, og korrupsionen reduceres.

I vores indsats i Afrika og resten af verden kan EU trække på tre store styrker: for det første EU's magt og indflydelse. Når vi taler samlet, kan vi fastsætte den internationale dagsorden. Det gør vi i forbindelse med verdenshandel, men det har jeg også set med Javier Solana, Joschka Fischer og nu med Philippe Douste-Blazy i den vanskelige Iran-sag. EU's styrke, når vi står sammen, er kolossal. Den styrke, vi har, kommer fra vores globale forbindelser. Der findes ikke det land i verden, som ikke har et eller andet særligt historisk bånd eller venskabsbånd med en af EU's medlemsstater. Den seneste udvidelse i maj fjøede flere til dette partnerskabs- og tillidsnetværk, og vores globale rækkevidde afspejles i Parlamentet og i Deres stærke internationale engagement.

I dag bygger EU på tættere forbindelser til vores naboer såsom Rusland og nye strategiske partnere som Kina og Indien, som kommer til at deltage i meget vigtige topmøder med EU under det britiske formandskab. Vi får naturligvis større indflydelse over for disse strategiske partnere, når vi taler med én stemme.

Den tredje og måske vigtigste styrke er styrken i EU's værdier. Blød magt i udenrigspolitik er blevet defineret som at få andre til at gøre, hvad vi ønsker. EU's udvidelse er et af de mest slående og mægtige eksempler på denne bløde magt i aktion. Den magnetiske kraft i EU's succes, værdier og institutioner har bidraget til at ændre først de sydlige og senere de centrale og østlige lande i Europa, og udsigterne til EU-medlemskab spreder nu reformer og stabilitet til Tyrkiet og på tværs af Vestbalkan.

Andre her kender måske Vestbalkan bedre end jeg, men alle, der kender Vestbalkan, ved, at det eneste, som i realiteten kan bidrage til at skubbe disse delte samfund i retning af fred og sikkerhed, er EU, dets værdier og styrke. Det Europæiske Råd erkendte dette på sit møde i juni og bekræftede atter, at EU bør gennemføre sine eksisterende forpligtelser vedrørende udvidelse, herunder at indlede forhandlinger med Tyrkiet den 3. oktober.

Samtidig hjælper vores naboskabspolitik med at udbrede vores værdier mod øst og syd, bl.a. til Ukraine og landene i Middelhavsområdet, som vi også kommer til at afholde topmøder med under det britiske formandskab. Disse værdier er grundstenen i det transatlantiske forhold, verdens største alliance af liberale demokratier og af afgørende betydning for håndteringen af fremtidens globale udfordringer, lige fra terrorisme og befolkningstilvækst til fattigdom og klimaforandringer.

Takket være disse trumfkort - vores egen styrke, vores globale forbindelser og vores stærke værdier - har EU i dag endnu større mulighed for at øge sin styrke som en kraft, der kæmper for det gode verden over. Jeg glæder mig til at samarbejde med Dem alle om at nå dette mål under vores formandskab.

(Bifald)

Louis Michel, medlem af Kommissionen. - (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer, da jeg opfordrede til porteføljen for udvikling og humanitær bistand vidste jeg, at Afrika ville komme i centrum for mine handlinger og mit engagement.

Et engagement, der blev vækket af en følelse af forargelse og bydende nødvendighed. Endnu i dag er Afrika bagefter resten af verden, i udkanten af vores bevidsthed, fjernt fra globaliseringens fordele.

Et engagement, der også er baseret på den rationelle kendsgerning, at konteksten har ændret sig, og at der i dag tegner sig en uden tvivl enestående mulighed for at gøre Afrika til et mere rigt, mere stabilt og bedre styret kontinent. I denne kontekst kan og skal Europa gøre en forskel, da vi i dag kan skabe gunstige vilkår for at udrydde fattigdommen, og da vi ikke længere har nogen undskyldning for ikke at gøre det.

Afrika har ændret sig. Afrikanerne selv har besluttet sig for at vende fataliteten ryggen og tage deres skæbne i egen hånd. Den Afrikanske Unions energiske og effektive indsats i f.eks. Darfur, Togo og Côte-d'Ivoire har givet princippet om, at der skal findes afrikanske løsninger på de afrikanske kriser, en helt ny dimension. Denne aktion, der er baseret på solide regionale organisationer, åbner nye og hidtil uventede perspektiver for fred, stabilitet og sikkerhed. Desuden understøttes Den Afrikanske Union af et stærkt lederskab, der i dag skitserer en lovende vision.

Afrika har ændret sig, men det har Europa også. Europa optræder mere og mere som talsmand for en mere solidarisk, mere retfærdig verden og et mere multilateralt system. I 2005, udviklingens år, skal Europa give sin mening til kende som den vigtigste udviklingsbistandsdonor, og det kan i den forbindelse skubbe det internationale samfund til at gennemføre konkrete, voluntaristiske aktioner, som kan gøre det muligt at undgå, at millenniumudviklingsmålene bliver synonyme med brudte løfter. Jeg er i øvrigt meget glad for at se, at Det Europæiske Råd - som det netop er blevet sagt - har fulgt Kommissionens forslag, hvilket gør det muligt at fordoble den offentlige udviklingsstøtte inden 2015 og at fordoble støtten til Afrika inden 2010.

Det er hele verden, der har ændret sig. De seneste års begivenheder har vist os, i hvor høj grad de svage stater kan være en kilde til ustabilitet, kan være trygge tilflugtssteder for terrorister og kriminelle. Intensiveringen af globaliseringen på alle niveauer gør det endvidere nødvendigt at intensivere solidariteten. I dag er udviklingspolitikken for mig et privilegeret instrument til at menneskeliggøre globaliseringen. Jeg kan i hvert fald ikke finde bedre instrumenter. Globaliseringen har det særlige kendetegn, at den ikke, som nogle ville give indtryk af, er et resultat af en politisk beslutning, der er blevet truffet i dølgsmål et eller andet sted. Globaliseringen er ikke rigtig blevet dirigeret. Den er en spontan proces, som nogle glæder sig over, og som andre frygter, men som ingen hverken national eller international myndighed synes at have noget egentligt

herredømme over, og det er dét, der er problemet. Jeg er naturligvis en af dem, der mener, at den kan bibringe meget, og at den under alle omstændigheder er forbundet med langt flere fordele end ulemper.

Intensiveringen af globaliseringen på alle niveauer skal naturligvis bevares med en intensivering af solidariteten på alle niveauer. For hvad betyder globaliseringen for folk, der ikke har adgang til vand, for unge, der ikke har adgang til uddannelse, og for børn, der dør af sygdomme, som vi kan helbrede. Selv om ingen drømmer om at vende tilbage til modeller, der desværre lugter af déjà-vu, tror jeg, det ville være en fejl at tro, at folk ikke vil globaliseringen, eller at de vil tilbage til det, de kom fra. Det, vi vil, os europæere, er en globalisering, der er til gavn for alle, som er en positiv drivkraft for hele menneskeheden uden undtagelse. I denne forbindelse haster det meget med at få globaliseringen til at fungere i Afrika og for Afrika.

Markedernes liberalisering er i denne forbindelse ganske vist kun en fordel dér, hvor staten er i stand til at opstille regler for at begrænse misbrug og sørge for, at de samfundsmæssige interesser tilgodeses. Som De ved, skal regeringerne garantere en makroøkonomisk ramme for at kunne nyde godt af de muligheder, globaliseringen giver. De skal også skabe effektive og forudsigelige vilkår for denne makroøkonomiske ramme og naturligvis føre en politik, der er gunstig for den økonomiske aktivitet. De skal endvidere opmuntre til og støtte et påpasseligt civilsamfund, som sikrer en retfærdig og afbalanceret omfordeling af rigdommene og andre tjenesteydelser som f.eks. adgangen til retsvæsen, administration, sundhed og uddannelse. I denne forbindelse, og især for Afrika, mener jeg, at der skal gøres en helt særlig målrettet indsats for at kæmpe for lighed mellem mænd og kvinder.

Af alle disse grunde er det efter min mening vigtigt at få defineret en fælles europæisk strategi. Ikke blot for udviklingens skyld, men for Afrikas skyld, en strategi, der tilgodeser den nye geopolitiske situation i Afrika. En strategi, vi skal udarbejde sammen med vores afrikanske partnere for at kapitalisere dette nye afsæt på verdensplan. Meget hurtigt, det er allerede blevet sagt, er Den Afrikanske Union blevet en uomgængelig politisk forhandlingspartner, en veritabel motor for ændring af kontinentet.

På samme tid mener jeg, det skal understreges, at denne konstruktion ikke kan holde af sig selv. Den Afrikanske Unions hus skal bygges på solide regionale byggesten. Der bliver ingen kontinental integration uden en stærk, ambitiøs og anerkendt regional organisation. Et ambitiøst, politisk partnerskab mellem EU og Den Afrikanske Union er derfor mere end nogensinde før et krav. Hvad skal denne forening gå ud på? Jeg har ikke noget udtømmende svar, men jeg vil alligevel begrænse mig til at komme med fire områder, vi kan udforske sammen. Som De ved, vender jeg tilbage ved årets udgang med ikke blot en erklæring om udvikling, en opdatering af udviklingspolitikken, som vi naturligvis har drøftet, og som vi skal drøfte i fællesskab, men en egentlig strategiplan for Afrika.

Det første område er styreformen. Alle er naturligvis enige i, at styreformen er af afgørende betydning. Som det er blevet sagt, er Afrika ikke fattigt, men desværre dårligt styret. Men Afrika er begyndt at røre på sig. Der bliver gjort en indsats for at forbedre styreformen på forskellige niveauer. I de seneste fem år er der blevet afholdt flerpartivalg i over to tredjedele af de afrikanske lande syd for Sahara, hvoraf nogle var mere frie og mere retfærdige end andre, og der er blevet gennemført demokratiske og fredelige regeringsændringer. Et helt nyt eksempel er valget i Burundi. Jeg håber også, vi til marts kan registrere betydelige fremskridt i Den Demokratiske Republik Congo. Jeg vil også minde om, at 23 afrikanske lande har ratificeret statuttten om oprettelse af Den Internationale Straffedomstol. Det er værd at bemærke nu, hvor visse vestlige demokratiske magter endnu ikke har gjort det. Den mest markante kendsgerning i de senere år har været, at Afrika har givet sig selv en vision, en mission og principper. Hvad angår styreformen, udgør denne kendsgerning, der er integreret i Den Afrikanske Unions etablering og afspejles i NEPAD's vision, et brud med fortiden og tidligere tiders fremgangsmåder. Denne vision og disse principper er ikke forblevet hensigtserklæringer, for i den afrikanske mekanisme, hvor Afrika evalueres af ligestillede, har Afrika nu et enestående værktøj, hvor afrikanerne ledsages af afrikanere. Denne mekanisme fortjener vores fulde støtte.

Det andet område er infrastrukturerne og nettene. Vi kan alle blive enige om, at uden transafrikanske net, uden infrastrukturer, er udviklingen ikke mulig. Det er EU selv et bevis på. EU har vist, at denne kendsgerning er relevant. Den aktuelle indsats skal skærpes for at forbedre og sikre infrastrukturnettenes holdbarhed, fremskynde væksten og fremme handelen. Derfor foreslår Kommissionen, at den udarbejder en Europa-Afrika-partnerskabsplan for infrastrukturerne og nettene. Gennem dette partnerskab skal vi understøtte udviklingen af transafrikanske net, som er af afgørende betydning for sammenkoblingen og for at kunne formidle viden på tværs af kontinentet, transeuropæiske telekommunikationsnet, jernbanenet, luftfartsnet, infrastrukturer til forbedring af kontakten til omverdenen, som også er yderst vigtige, i form af havne, lufthavne, vandveje, alt det, der har at gøre med energi og vand.

Parallelt med dette infrastrukturpartnerskab skal vi tænke kreativt med hensyn til finansieringsmekanismer baseret på den private sektors og andre kapitalindskyderes deltagelse. Det skal jeg i øvrigt vende tilbage til i en erklæring om EUF om et par måneder.

Det tredje område er naturligvis handelen. Alle aktører erkender, at handelen spiller en central rolle for den økonomiske vækst. Afrikas andel i eksporten på verdensplan er faldet med næsten 60 %, hvilket svarer til et tab på 70 milliarder dollars om året, dvs. 21 % af områdets BNP, mere end fem gange de 13 milliarder dollars, der hvert år sendes til Afrika i form af udviklingsbistand. Vi skal naturligvis have vendt denne tendens. Som De ved, forhandler vi for øjeblikket de økonomiske partnerskabsaftaler på plads med seks regioner, heraf fire i de afrikanske lande syd for Sahara. Peter Mandelson, som er kommissær for handel, står for forhandlingen af disse aftaler. Det er uden tvivl den mest ambitiøse handelsproces, der nogensinde er blevet forhandlet på plads mellem nord og syd. For første gang støtter EU sine partners forhandlingsarbejde finansielt. For første gang forhandles der handelsaftaler med det ene mål at sikre vores partners udvikling. For første gang er disse aftaler baseret på - og for - vores partners regionale integration, og for første gang kan vores finansielle og tekniske samarbejde bruges til reformer, budgetstøtte, forbedringer af kapaciteten til at sikre udbudsstigninger og etablering af et attraktivt investerings- og handelsmiljø.

Endelig det sidste område, som er kulturen. Kulturen er en nøgledimension for udviklingen, som hidtil efter min opfattelse alt for ofte er blevet glemt. Men den er af afgørende betydning. Kulturen er et folks sjæl og udtryk. Den bestemmer, hvordan et samfund drives, og således også hvordan dets økonomiske struktur ser ud. Derfor kan vi efter min mening kun sikre os, at vores udviklingsstøtte rodfæstes i den lokale virkelighed og dermed bliver mere effektiv, ved at tage hensyn til Afrikas samfundsmæssige og kulturelle særpræg i al deres rigdom og mangfoldighed.

Hr. formand, jeg vil slutte af med en række spørgsmål, der bør behandles. Jeg har hørt tale om sanktioner. Sanktioner er efter min opfattelse kun en egnet løsning, når de rammer gerningsmændene, de ansvarlige. Jeg tror derimod ikke på sanktioner, når de rammer befolkningerne direkte eller indirekte. Dette spørgsmål bør tages op.

Jeg mener også, vi bør drøfte det famøse spørgsmål om ejendomsret eller tilegnelse. Hvordan kan vi bedst muligt sikre, at befolkningerne selv tager hånd om deres skæbne og udvikling? Tilegnelse går hånd i hånd med princippet om bæredygtighed. Hvordan kan man gøre virkningen af de igangværende programmer og projekter bæredygtig, når de eksterne operatører forlader området? Også spørgsmålet om, hvorvidt og under hvilke omstændigheder man skal vælge eller snarere prioritere budgetstøtten frem for den projektorienterede støtte, bør behandles. Dette spørgsmål vil uden tvivl blive drøftet i slutningen af året sammen med kohærensens og koordinationen.

Hr. formand, mine damer og herrer, det var en hurtig skitsering af den ramme, inden for hvilken vi kan komme med svar på et emne så omfattende og vigtigt som det, De har sat på dagsordenen. Vi vil naturligvis få lejlighed til at vende tilbage til disse spørgsmål inden årets udgang inden for rammerne af den nye politik og denne fokusering på Afrika. Hvad mig selv angår, vil jeg gerne sige, at jeg er optimistisk. Optimistisk først og fremmest fordi, en række gunstige omstændigheder falder sammen: Den kendsgerning, at det britiske formandskab virkelig har sat Afrika allerøverst på EU's dagsorden, og at det har sat det lige så højt på dagsordenen for G8, samt den kendsgerning, at der i dag hersker fuld enighed om, at vi ikke vil kunne nå millenniumudviklingsmålene globalt eller individuelt, medmindre vi meget hurtigt gør en meget stor indsats til fordel for Afrika. Jeg ville sige, at vi skal gøre mere, at vi skal gøre det bedre, og at vi skal gøre det hurtigere. Det vil vi bestrebe os på for vores vedkommende. Jeg er ikke i tvivl om, at Parlamentet vil holde et vågent øje med, at disse løfter bliver holdt.

(Bifald)

Luisa Morgantini (GUE/NGL), spørger. - (IT) Hr. formand, kære kolleger, jeg vil gerne takke kommissær Michel og hr. Straw. I udvalget vil vi naturligvis tage højde for vurderingerne og de skriftlige svar, som vi har fået tilsendt. Vi vil ikke kun være kontrollanter, men har også til hensigt at arbejde for en fælles politik.

Den 2. juli deltog jeg sammen med hundredtusindvis af mennesker i den march, som gik igennem Edinburgh. Her bad vi om, at fattigdom udryddes, og vi bad G8-landene om en bæredygtig handelspolitik, større udviklingsstøtte, streng kontrol med våbensalget og en politik med fred og retfærdighed i stedet for uendelige krige.

Det var en fantastisk demonstration, hvor der deltog børn, kvinder, mænd, gamle og unge, som var bevidste om, hvad de foretog sig. Disse mennesker er en rigdom for vores demokrati, og det er stemmer, som vi skal

lytte til. Det har vi gjort i Europa-Parlamentet ved symbolsk at danne en ring om mødesalen med et hvidt bånd, som vi anmoder parlamentsmedlemmerne om at sætte deres underskrift på til støtte for den kampagne, der er tilrettelagt af flere hundrede organisationer i hele verden. Parlamentsformand Borrell Fontelles vil så give de indsamlede underskrifter til hr. Straw, som videregiver dem til G8-lederne. Det er i sig selv en indsats og en måde at påtage sig et ansvar på.

I sit budskab til G8 sagde Nelson Mandela udtrykkeligt, at sult også er sult efter retfærdighed, og han tilføjede - hvilket jeg er enig i - at såvel fattigdom som slaveri ikke er en naturlig ting, men bestemt af menneskers handlinger og kan fjernes fra menneskers handlinger. Han tilføjede desuden, at så længe der er fattigdom, er der ingen sand frihed. At bekæmpe fattigdom er ikke godgørenhed, men retfærdighed og forsvar af en grundlæggende menneskerettighed, nemlig retten til et værdigt liv.

Fattigdom er ikke et skæbnespørgsmål, men resultatet af politiske og økonomiske valg på regionalt, nationalt og internationalt plan, og den bør betragtes som ulovlig. Den største skandale er ikke, at problemet med sult og fattigdom eksisterer, men at dette problem ikke bliver løst på trods af, at vi råder over de nødvendige menneskelige og materielle ressourcer til at imødegå dette problem på en afgørende og resolut måde.

Med disse ord afsluttes New York-erklæringen, som er underskrevet af 111 regeringer under præsident Lulas ledelse, og hvor man angiver udviklingens finansieringsinstrumenter, herunder beskatning, transaktioner, bekæmpelse af skatteunddragelse, omkostningsreduktion og virksomhedernes sociale ansvar. Det er instrumenter, der skal supplere og ikke erstatte de allerede eksisterende instrumenter.

At udrydde fattigdommen i de fattige lande, men også i visse lag af de såkaldte rige lande, betyder ikke blot, at retten til livet respekteres. Det er det bedste våben mod fundamentalisme, brutale konflikter og terrorisme. I de senere år har vi set, hvordan strukturtilpasningsprogrammer, uhæmmet privatisering og hæmningsløs liberalisering af markeder og tjenesteydelser - og det siger jeg ikke, fordi jeg er imod handelen - har været med til at forsværre problemet med sult og fattigdom.

Jeg tror, at vi skal være konsekvente i vores valg og på en modig og visionær måde tage de selvmodsigelser op, som den internationale handelspolitikker skaber. Når vi taler om bæredygtig handel, er vi nødt til at være konsekvente. Vi må ikke invadere de afrikanske landes markeder med vores subsidierede produkter og ødelægge den lokale økonomi. Hr. Straw har ret i, at man ikke kan være partner, hvis ikke man tager hensyn til de ulige betingelser. Derfor tror jeg, at vi også skal være meget opmærksomme på reformer som sukkerreformen, der går ud over udviklingslandene. Også forslaget om at knytte støtten til betingelser er et vigtigt skridt, som vi tager nu, og som skaber grundlaget for et reelt partnerskab.

Jeg håber, at denne bevidsthed blandt folk og hos os selv også kommer til udtryk på den næste WTO-runde i Hongkong, og at det lykkes at nå millenniummålene, som er en afgørende mellemetape.

Kommissær Michels og det luxembourgske formandskabs indsats i Ministerrådet var positiv, og de opnåede en forhøjelse af støtten. Det er et vigtigt skridt, som ikke må undervurderes, men det er ikke tilstrækkeligt til at nå de målsætninger, som vi har sat os. Jeg håber, at det britiske formandskab, der giver udtryk for en stor bevidsthed om problemet, kan gøre meget mere. De 0,7 %, der har været målsætningen siden 1970, skal langt om længe blive til virkelighed.

Der gøres desuden en indsats på mange andre nyttige områder. F.eks. har Parlamentet igennem længere tid talt om at øge udgifterne til udvikling og uddannelse. Hvis vi skal bekæmpe aids og hjælpe de syge, er det ikke blot nødvendigt med flere midler og en politik, der giver adgang til medicin, men også med kontrol og visioner for liberaliseringen af licenserne.

Et andet vigtigt spørgsmål er gældsregeringen, som man bad om på Den Afrikanske Unions topmøde i går. Vi har gjort en indsats, men det er ikke nok. Vi må ikke betragte gældsregeringen som en del af budgettet til udviklingsstøtte, sådan som vi gør med Irak.

Der er stadig meget, som skal gøres, hvis 2005 virkelig skal være et historisk vendepunkt i bekæmpelsen af fattigdom. Afrika har stærke ressourcer, som vi kan anvende.

(Bifald)

Maria Martens, for PPE-DE-Gruppen. - (NL) Hr. formand, hr. Straw og hr. Michel, allerførst vil jeg lykønske arrangørerne af kampagnen *Global call to action against poverty* med deres initiativ. Det er et godt initiativ på et vigtigt tidspunkt, idet der i efteråret finder drøftelser sted i WTO og G8, men også drøftelser om millenniumudviklingsmålene.

Fattigdom er stadig et uacceptabelt problem. Bekæmpelse af fattigdom står centralt i politikken med henblik på at nå millenniumudviklingsmålene. Som bekendt er fattigdomsproblematikken størst i Afrika, især syd for Sahara. Som ordfører for udviklingsstrategien for Afrika glæder det mig, at både kommissæren og det britiske formandskab har valgt Afrika som prioritet. Jeg er også glad for den måde, hvorpå de griber det an, således som de har beskrevet det i dag.

I forbindelse med beslutningsforslaget vil jeg sige, at det naturligvis er godt at frigøre flere penge til bekæmpelsen af fattigdom, men som det netop blev sagt, findes løsningen på effektiv bekæmpelse af fattigdom ikke kun i penge. Det er vigtigere, at årsagerne til fattigdom gribes an. Her tænker jeg på dårlig forvaltning, korrupsion, handelshindringer og lign.

Efter min mening kan EU gøre noget på mindst to måder, for det første i dets egne kontakter med de fattige lande og for det andet i dets egen interne politik. Nødhjælp er sommetider stadig nødvendig, men hvis vi ønsker at skabe stabile samfund, skal vi i vores kontakter med fattige lande især fremme god forvaltning, opbygge kapacitet og økonomisk styrkelse, især i små og mellemstore virksomheder, og skabe en god social infrastruktur, god undervisning og et godt sundhedsvæsen. I vores egen politik må vi især arbejde på at forbedre politikken ved at gøre den mere sammenhængende, bedre koordineret og mere effektiv.

Hvad angår gældsbyrden, er gældslettelse ikke noget universalmiddel mod fattigdom. Gældslettelse garanterer i sig selv ikke udvikling og er heller ikke nogen løsning på problemer som korrupsion, manglende overholdelse af retsstatsprincippet, krænkelse af menneskerettighederne og ustabile økonomiske situationer, og desuden gavner den ikke automatisk de fattigste. I sidste instans er det landene selv, der er ansvarlige for deres lands fremtid. Vi kan kun hjælpe dem med det, men så skal vi også gøre noget ved kvaliteten og effektiv ...

(Formanden afbrød taleren)

FORSÆDE: Pierre MOSCOVICI

Næstformand

Miguel Angel Martínez Martínez, for PSE-Gruppen. - (ES) Hr. formand, for Socialdemokraterne er udryddelsen af fattigdom i verden en absolut prioritet, fordi det er et spørgsmål om retfærdighed og solidaritet, der begge er grundlæggende værdier for vores ideologiske og politiske identitet.

Retfærdighed og solidaritet er en del af vores bidrag til den proces, der har ført os frem til EU, men i den globaliserede verden, i hvilken vi skal agere, kan retfærdighed og solidaritet ikke betragtes som noget, der udelukkende skal gavne vores borgere og vores område. Tiden er tværtimod inde til, at retfærdighed og solidaritet overskrider vores grænser og præger alle europæiske politikker og handlinger på den internationale scene i overensstemmelse med forfatningstraktaten.

Socialdemokraterne i Udviklingsudvalget er tilfredse med to begivenheder, der lever op til udvalgets krav. For det første bekræftede Rådet (udviklingssamarbejde) i maj nogle vigtige forpligtelser med henblik på at gennemføre millenniumudviklingsmålene, idet det fastholdt de mål, der blev opstillet for fem år siden. For det andet prioriterer det britiske formandskab en udryddelse af fattigdom med særlig vægt på Afrika.

Vi finder denne prioritering velbegrundet, men vi kan ikke droppe fattigdomsbekæmpelsen andre steder i verden, hvor der er lommer med frygtelig elendighed, og hvor uligheder, der er større end i Afrika, også kræver en prioriteret indsats fra vores side.

Gennem armbåndsbevægelsen, den aktuelle forhandling og den beslutning, vi skal til at godkende, synkroniserer vi vores aktioner med indsatsen fra millioner af europæere i hele EU.

Vi har for nylig talt om den manglende forståelse mellem de europæiske ledere og organer og så borgerne. Denne mobilisering mod fattigdom er en glimrende mulighed for enighed, nærhed og forsoning, men vi skal være forsigtige! Virkningerne bliver kun positive, hvis vi ikke misbruger den tillid, vi har fået, og hvis vi går hinsides ord og gode hensigter. Med hensyn til udryddelsen af fattigdom vil vi i højere grad blive bedømt på det, vi gør i fremtiden - og jo før desto bedre - end på det, vi siger her og nu.

(Bifald)

Fiona Hall, for ALDE-Gruppen. - (EN) Hr. formand, de af os, der var i Edinburgh i lørdags, var ikke i tvivl om befolkningernes støtte til at gøre fattigdom til fortid. Jeg håber, at G8-mødet i denne uge vil gøre det samme.

Jeg glæder mig over hr. Straws bemærkninger om Doha-dagsordenen, men kampen mod fattigdom vindes eller tabes ikke gennem store ord mellem verdens ledere, men i anonyme værelser, hvor embedsmænd udarbejder handelsaftaler ned i de mindste detaljer. Kan Kommissionen og Rådet derfor i dag forsikre os om, når vi når til detaljerne i handelsdiskussionerne i de kommende måneder, at *Make Poverty History* da stadig står øverst på dagsordenen, når verdens medier og parlamenternes vågne øjne er rettet mod noget andet? Vil nedbringelse af fattigdom stadig være Kommissionens og Rådets prioritet i de detaljerede diskussioner bag lukkede døre om landbrugsproduktion, eksportstøtte, sukkerreform, import af forarbejdede varer, oprindelsesbestemmelser og de omstridte økonomiske partnerskabsaftaler, også når det europæiske landbrug og de store virksomheder laver lobbyarbejde for det modsatte?

Vi skal gå et skridt længere end handelsaftaler og støtte udviklingslandene med at opbygge deres handelskapacitet gennem f.eks. mikrokreditter og bedre transportforbindelser, som kommissær Michel nævnte, således at der er let adgang til både regionale markeder og verdensmarkedet. Der findes allerede eksempler på handelsrelateret teknisk bistand: f.eks. Kommissionens pesticidinitiativprogram, som hjælper afrikanske landmænd med at opfylde europæiske normer for fødevarer sikkerhed. Men initiativet er en dråbe i havet sammenlignet med, hvad der er brug for.

Den Liberale Gruppe har altid understreget vigtigheden af at bekæmpe korrupcion og fremme god regeringsførelse. Heri indgår respekt for demokratisk valgte regeringer, uanset om vi er enige med dem politisk eller ikke. I sin rapport understregede Afrika-kommissionen vigtigheden af en pragmatisk holdning, af at have et handlingsprogram baseret ikke på ideologi, men på sunde beviser for, hvad der virker og ikke virker.

Marie-Hélène Aubert, for *Verts/ALE-Gruppen*. - (FR) Hr. formand, kære kolleger, for over 30 år siden sagde miljøforkæmperen René Dumont, at Afrika var i en beklagelig tilstand. I dag er Afrika så igen trådt i forgrunden i en endnu mere dramatisk tilstand. Og De må nu erkende, at den dogmatiske liberalisering af handelen, planerne om strukturel tilpasning, de skånselsløse privatiseringer og selvfølgelig de brudte løfter kun har forværret en allerede yderst vanskelig situation på bekostning af bl.a. undervisnings- og sundhedspolitikkerne.

Når det er sagt, skal jeg også sige, at det er norden, os selv, der skal besvare det vigtigste spørgsmål. Er vi klar til fuldstændig at revidere vores udviklingsmodel, den måde vi producerer, forbruger og bevæger os rundt på, og til at genoverveje selve vores samfunds organisation og mening? Det, der er nødvendigt i dag, er, at vi i nord såvel som i syd går i gang med at løse de tre grundlæggende problemer, jeg gerne vil nævne her. For det første er der problemet med adgangen til energi-, olie- og mineressourcer, som vi er alt for afhængige af, og som ikke har bidraget til Afrikas udvikling. Er vi, ja eller nej, klar til at føre en helt anden bæredygtig, retfærdig og miljøvenlig energipolitik?

For det andet er der problemet med adgangen til jord, ernæring, mad, under overholdelse af de lokale landbrugskulturer og territorier. Er vi klar til at revidere vores intensive, overindustrialiserede landbrugspolitikker, vores subventionerede, illoyale handelspolitikker, og til at kontrollere markedet og prisen på produkter fra syd, så de bliver mere gunstige?

For det tredje er der problemet med adgangen til demokrati, retsstaten, fred, både lokalt og globalt. Er vi klar til at gøre de internationale organer demokratiske, at støtte demokraterne i Afrika med risiko for at miste en del af den ublu magt, norden har over vores planet, en magt, der symboliseres ved G8, som nu er blevet lukket inde som i en borg i Gleneagles?

Hvis ikke vi i det mindste kan svare klart ja til disse tre spørgsmål, har hele dette store medrivende medieshow med den gavmilde ridder på den hvide hest, der kommer for at redde Afrika, igen kun været en illusion. EU kan ikke længere tillade sig at skuffe. Vi er nu for vores vedkommende klar til at påtage os vores ansvar.

Gabriele Zimmer, for *GUE/NGL-Gruppen*. - (DE) Hr. formand, i dag handler det om at sikre menneskeretten til et værdigt liv, hverken mere eller mindre.

I anledning af det forestående G8-møde bekræfter jeg de basale krav fra især mange afrikanske bevægelser, nemlig at sikre retfærdige handelsvilkår, afslutte de fattige landes gældskrise, skaffe væsentligt flere ressourcer til hjælp og sikre, at denne hjælp er af højeste kvalitet. Jeg forlanger, at EU betragter disse krav som rettet mod EU selv og konsekvent kæmper for en retfærdig økonomisk verdensorden.

Jeg forlanger, at det bliver klarlagt, om ODA, den officielle udviklingshjælp, og partnerskabsaftalerne er en form for udviklingshjælp til europæiske koncerner og virksomheder. Før EU-topmødet om udviklingspolitik skal der ligge et svar på, hvordan EU vil sikre, at der ikke finder en sådan skandaløs erhvervsstøtte sted.

Nigel Farage, for IND/DEM-Gruppen. - (EN) Hr. formand, det britiske formandskab, Kommissionen, Parlamentets formand og Bob Geldorf - alle taler om det. Og vi klapper alle sammen hinanden på ryggen. Der er en stemning af selvførherligelse over, at vi giver flere penge til Afrika, som om penge kan løse hele problemet. Jeg er desværre bange for, at jeg er noget af en kyniker, og jeg opfatter udviklingsbistand som noget, fattige i de rige lande giver til rige i de fattige lande. Helt ærligt synes jeg, at atmosfæren her i mandags, hvor vi diskuterede dette her, og igen i dag, stinker af hykleri. For samtidig har vi den fælles landbrugspolitik, samtidig har vi høje toldmure mod landbrugsvarer, og samtidig har vi sukkerordningen og eksportkreditsystemet.

Jeg ved, at hr. Blair ønsker en reform af den fælles landbrugspolitik. Jeg formoder, at han kommer til at kæmpe, men der er én ting, som det britiske formandskab kunne gøre i løbet af de kommende seks måneder for virkelig at hjælpe Afrika. Vi har brugt 2 milliarder euro af de europæiske skatteyderes penge til at bestikke fattige sorte afrikanske regeringer til at tillade den spanske fiskerflåde at fiske i deres områder. Det har katastrofale følger for miljøet, vi har fjernet levebrødet for titusindvis af fattige indfødte sorte afrikanere, og vi har rent faktisk dræbt hundredvis af dem oven i købet.

Hvis vi begynder med aftalen med Comorerne, som skal fornys til september, vil De i det britiske formandskab så venligst standse disse rystende fiskeriaftaler og gøre noget, der virkelig hjælper Afrika?

Eoin Ryan, for UEN-Gruppen. - (EN) Hr. formand, med Nelson Mandelas ord vil jeg sige, at ligesom slaveri og apartheid er fattigdom ikke en naturgiven ting. Den er menneskeskabt og kan fjernes og udryddes af mennesker. 30.000 børn dør hver dag som følge af ekstrem fattigdom. Vi må se dybt ind i os selv og stille det spørgsmål, som ligger på alles læber: Har jeg, har vi, viljen til at gøre fattigdom til fortid? Vi har pengene, vi har lægemidlerne, vi har videnskaben, men har vi viljen? Det er det vigtigste spørgsmål, der skal stilles her i dag.

Millioner af mennesker i hele verden er fanget i bitter, nådesløs fattigdom, som hovedsagelig skyldes menneskelige faktorer. Det er f.eks. et tvivlsomt globalt handelssystem og krav fra rige lande om enorme pengesummer til betaling af gæld. Kløften mellem rige og fattige har aldrig været større. Fejlernæring, korruption, aids, malaria, konflikter, analfabetisme og en kvælende gældsbyrde ødelægger denne verdens fattige lande. Som kommissæren beskrev, gøres der fremskridt i Afrika, og det må vi huske på, men der skal stadig gøres meget.

På et G8-møde for nylig enedes man om, at de fattigste landes gæld til Verdensbanken, IMF og Den Afrikanske Udviklingsbank skal delvist eftergives - 1 milliard amerikanske dollar over 10 år. Det er et lille beløb, men det er et skridt i den rigtige retning. Men der skal stadig gøres frygtelig meget. Det er bydende nødvendigt, at gældseftergivelsen gennemføres på en sådan måde, at de korrupte afrikanske ledere ikke opkøber nye våben for at beskytte deres tvivlsomme regimer. Vi må sikre, at vi i Europa ikke genopruster dem.

Eftergivelse af al gæld kan kun fungere, hvis den internationale støtte videreføres på et bæredygtigt niveau. EU tegner sig for den største andel af støtten og indtager også en førerposition med hensyn til at sikre fuld gennemførelse af millenniumudviklingsmålene, herunder tilsagn om at bidrage med 0,7 % af BNI årligt. Jeg opfordrer indtrængende alle rige nationer til at bekræfte deres løfte om at opfylde deres støtteforpligtelser inden for en realistisk og rimelig tidsramme.

Den seneste verdensomspændende Live 8-koncert, som blev arrangeret på initiativ af Bob Geldorf, var et tegn på global støtte til at gøre fattigdom til fortid, og det samme gælder for de 200.000, som demonstrerede i Edinburgh forud for det G8-topmøde, der starter i dag. Vi så her både unge og gamle, der gav udtryk for meget stærke synspunkter. Parlamentet, andre parlamenter og politikere beskyldes ofte for at overhøre det, folk virkelig ønsker. Befolkningerne har sagt, hvad de ønsker, og så må vi handle - og handle med det samme.

Da G8-topmødet starter i dag i Gleneagles i Skotland, synes jeg, at vi skal huske på nogle meget vise ord, sagt af den højtrespekterede Nelson Mandela: "(...) at løse fattigdomsproblemet er ikke velgørenhed. Det er retfærdighed. Der er beskyttelse af en grundlæggende menneskeret, retten til værdighed og et anstændigt liv".

Alessandro Battilocchio (NI). - (IT) Hr. formand, kære kolleger, jeg taler på vegne af socialisterne fra det nye PSI og som medlem af Udviklingsudvalget.

Ud fra klassificeringerne og vurderingskriterierne hos organisationer som Verdensbanken, Freedom House og Transparency International har et voksende antal afrikanske lande efterhånden den nødvendige ledelse og regeringskvalitet til at opnå økonomiske resultater, men er ikke i besiddelse af de nødvendige midler.

Også lande, som ledes på en relativt god måde, sidder nemlig fast i fattigdomsfælden. De er for fattige til at kunne sætte gang i økonomiske udviklingsprocesser eller blot opnå en basisvækst. Med en meget lav intern opsparring og med nogle lige så lave udenlandske investeringsstrømme giver den nuværende situation i Afrika ikke håb om, at Afrika kommer ud af fattigdommen.

De rige lande skal forpligte sig til at fordoble bistanden i perioden 2005-2015, så vi i det mindste når op på 0,5 % af BNP inden 2010 og 0,7 % inden 2015. Denne forhøjelse er ikke særligt meget, hvis den sammenlignes med velstanden i højindkomstlandene eller med militæruddgifterne på verdensplan, som beløber sig til 900 milliarder dollars om året.

Det er det internationale systems troværdighed og funktion, der står på spil. Hvis der ikke sker afgørende fremskridt i 2005, vil de fattige lande - uanset hvor godt de ledes - ikke være i stand til at gennemføre en strategi, der tager sigte på millenniummålenes opnåelse, og den i forvejen ringe tillid til det internationale samfunds løfter om fattigdomsbekæmpelse vil forsvinde helt.

John Bowis (PPE-DE). - (EN) Hr. formand, i søndags fejrede min mor sin 100-årsfødselsdag, et århundrede, der har oplevet syv krige, sult og pandemier, men også enorme fremskridt inden for videnskabelig forskning og kapacitet. Da hun blev 69, afgav man på Verdensfødevarekonferencen løfte om en verden uden sult. Da hun blev 91, gik Verdensfødevaretopmødet bort fra dette løfte for kun at sigte mod en halvering af antallet af sultende til 400 millioner inden 2015. Nu er dette årstal udskudt til 2030. I det sidste århundrede blev millioner dræbt i krig. I de sidste 50 år er 400 millioner døde af sult. Dvs. tre gange så mange som antallet af døde i et helt århundredes krige. Og vedrørende sundhed døde der, som vi ved, 3 millioner af aids i 2000. Men hvad vi sikkert ikke ved, er, at 2,9 millioner døde af diabetes.

Da vi for nylig var i Mali, så jeg følgerne af, at der ikke er råd til medicin, insulin, specialister og sygeplejersker: amputationer, blindhed og for tidlig død. Virkelig mange sygdomme behandles ikke eller for dårligt, og resultatet er, at millioner bliver handicappet med enorme omkostninger for familierne og landene. Der er rent faktisk ingen sundhed, ingen velstand.

Det er store udfordringer, og svaret er støtte til kapacitetsopbygning, ubetinget støtte, mikrokreditordninger til at opbygge økonomierne nedefra, at undgå at lægge pengene i lommen på korrupte embedsmænd og politikere, at undgå at skabe bistandsmillionærer, at bidrage til at sætte en stopper for tyranni i lande som Zimbabwe, at undgå at spille penge på dyre konsulenter og topstyret velgørenhed, at reducere støtten i Europa og fjerne hindringerne for samhandel med udviklingslandene. Når vi fastsætter nye normer for Europa, hjælper vi ofte ikke udviklingslandene med at opfylde disse normer, så de kan opfylde vores importkrav.

Og til sidst vedrørende gæld må vi ikke hindre udviklingslandene i at blive kreditværdige. Lad os finde ud af, hvordan vi kan kanalisere gældsafdragelsen fra disse lande tilbage til dem, ind i millenniummålene, i landestrategidokumenterne, for så kan gæld blive en fordel snarere end en byrde.

Margrietus van den Berg (PSE). - (NL) Hr. formand, jeg citerer min nederlandske yndlingskunstner fra bandet *The Scene*: "Alle tilhører verden, og verden tilhører alle". Det var *Live Aid's* budskab på 140 tv-kanaler. Nu er det os politikere, der har en opgave. Vi har seks måneder, med Gleneagles, FN's millenniumtopmøde og Hongkong, til at nå frem til et vendepunkt. Millenniummålene for 2015 synes i øjeblikket at være stadig længere væk fra os. Vi gør det forkerte, men vi har nu tre møder, hvor vi kan skabe et vendepunkt. Jeg nævner fire vigtige ting, som EU-formandskabet kan gøre.

For det første hvad Jack Straw sagde, nemlig at vi skal afskaffe eksportsubsidierne. Jeg håber inderligt, at han talte på Rådets vegne. Det er en gratis omgang.

For det andet gældseftergivelse, forudsat at vi bruger denne til udvikling. Men ikke fra de eksisterende bistandsbudgetter, for så fodrer vi hund med egen hale.

For det tredje vedrører fem af de otte millenniummål to af de vigtigste forudsætninger for udvikling, nemlig grundskoleundervisning og sundhedsvæsen. Selv om vi skulle bruge 35 % af de midler, som EU har afsat til det, med 20 % til grundskoleundervisning og grundlæggende sundhedspleje, er den beskæmmende virkelighed, at vi kun anvender 9 %. På dette punkt kan Tony Benn og vores kommissær sammen gøre en stor forskel.

For det fjerde skal vi lægge vægt på god forvaltning. Dertil skal den lokale befolkning dog benyttes. Vi skal bruge den og investere i den for at opnå god forvaltning i Afrika.

Jeg vil nævne et citat fra *USA for Africa*, for 20 år siden: "There comes a time when we hear a certain call, when the world must come together as one" (der kommer en tid, hvor vi hører en bestemt kalden, hvor verden skal forenes). Jeg håber, at denne kalden vil lyde i de kommende seks måneder på de tre møder. Jeg ønsker Dem held og lykke.

Thierry Cornillet (ALDE). - (FR) Hr. formand, jeg synes, vi skal overtage hr. Michels holdning, som går ud på at gøre mere, bedre og hurtigere. Ganske kort vil jeg sige, at der er to forbedringer, vi ikke kan komme uden om, og den første er forbedringen af støttemassen. Det ligger fast, at for at opfylde millenniumudviklingsmålene skal hele verden afsætte mindst 0,7 % af dens rigdomme dertil, og det er vi stadig langt fra.

Hvad angår EU, ligger vores mål for øjeblikket en smule under dette, da vi vil gå fra 0,38 % til 0,50 %. Jeg vil imidlertid gerne henlede opmærksomheden på de mange penge, denne stigning udgør, 20 milliarder euro om året. Disse penge kommer ikke dalende ned fra himlen, de kommer fra skatteydernes lommer. Det bringer mig videre til den anden nævnte forbedring, nemlig forbedringen af støttens kvalitet og effektivitet, en forbedring, vi skylder vores skatteydere. Vi skal fortsat have vores krav om god regeringsførelse og hjælpe især de afrikanske ledere, der udviser klarsynethed med hensyn til tilegnelsesvilkårene. Vi skal huske på, at den internationale handel via den private sektor altid vil bidrage med mere end den offentlige støtte. Vi skal i øvrigt undgå de nemme løsninger, der giver god samvittighed, som f.eks. budgetstøtte uden betingelser, der er til skade for ngo'ernes arbejde på projekterne, afskaffelse af gælden som en mirakelløsning uden at se på de efterfølgende strukturelle problemer og indholdsløse, ikke-målrettede sanktioner.

Frem for alt er der en forbindelse mellem den anden forbedring og den større indsats, vi skal gøre for at underrette offentligheden. Vores aktion skal være klar. Derfor har jeg foreslået, at EU direkte tager hånd om mål som børnevaccinationskampagnerne og bekæmpelsen af malaria, da det er muligt - om end makabert - at gøre disse aktioner op i tal. På den måde kan vi blive en åben, solidarisk og frem for alt effektiv Union.

Caroline Lucas (Verts/ALE). - (EN) Hr. formand, jeg er lige kommet tilbage fra det civile samfunds alternative G8-møde i Edinburgh, hvor tusindvis af mennesker drøftede, hvordan man kan gøre fattigdom til fortid. Jeg vil gerne fremhæve to vigtige konklusioner.

For det første er frihandel ikke svaret på Afrikas problemer. Initiativer til at eftergive dele af de afrikanske landes gæld er et positivt skridt, som vi skulle have taget for længe siden, men de politiske betingelser, der er knyttet til den aktuelle pakke, den påtvungne liberalisering og privatisering er lige så tyngende som den gæld, den skulle lette.

For det andet er fattigdommen i Afrika ikke et resultat af en eller anden naturkatastrofe. Det glædede mig meget at høre Jack Straw sige, at fattigdom er menneskeskabt, men det overraskede mig, at de mænd, han tænkte på, var dem, der bor i Afrika og ikke dem i G8. Fattigdommen i Afrika er i vid udstrækning den direkte og logiske følge af de politikker, der føres af G8-nationerne og deres sammenslutninger, som har været drivkraften bag Afrikas gældsakkumulering, som har solgt våben, som har stjålet Afrikas ressourcer, som har gennemtvunget neolibérale økonomier, som har privatiseret offentlige tjenester, og som i fællesskab har udpint så mange millioner mennesker. Før det ændrer sig, før vi har en strategi baseret på ...

(Formanden afbrød taleren)

Jean-Claude Martinez (NI). - (FR) Hr. formand, bag én Martinez finder man en anden! Efter et halvt århundredes udviklingsstøtte, verdensomspændende rockkoncerter, eftergivelse af gæld, fair handel og den hvide lidt farisæragtige mands lidt hykleriske tårer er Afrika fortsat lukket inde i sin fattigdom.

Hvad skal vi gøre? For det første skal vi udnævne vand, uddannelse, sundhed og ernæring til offentlige goder i hele verden. For det andet skal vi sikre adgangen til disse goder i kraft af fire verdensomspændende offentlige tjenesteydelser. For det tredje skal vi overdrage forvaltningen af disse tjenesteydelser til et økonomisk sikkerhedsråd i lighed med FN's Sikkerhedsråd. For det fjerde skal vi som ressource tildele dem moms på de tjenesteydelser, der erlægges via geostationære satellitter. Og for det femte skal vi give Afrika det instrument, samtlige vestlige lande har brugt til at udvikle sig, nemlig toldbeskyttelse, men intelligent beskyttelse denne gang i form af refunderbare toldafgifter. Og her har De tre sekunder i gave, hr. formand!

Filip Andrzej Kaczmarek (PPE-DE). - (PL) Hr. formand, nogle journalister har i ironiske bemærkninger spurgt, hvorfor politikerne ikke allerede har udryddet fattigdommen, eftersom de er i stand til at gøre det. Jeg mener ikke, at den globale fattigdom er noget, vi skal spøge med.

Kampen mod den globale fattigdom kan siges at være en målestok for vores humanitet og vores europæiske tilhørsforhold. EU's udvidelse har bl.a. betydet, at et større antal lande nu deltager i udviklingssamarbejdet, og at de nye medlemsstater spiller en stadig mere aktiv rolle i bekæmpelsen af fattigdom. Under auspiciene af gældslempelsesinstrumentet HIPC har Polen besluttet at annullere al gæld fra tre lande, hvoraf to er afrikanske. Den samlede gæld fra disse lande - Tanzania, Mozambique og Nicaragua - beløb sig til over 53 millioner amerikanske dollars. Sudan er endnu en af Polens skyldnere, der muligvis kan komme på tale til gældslettelse.

Som jeg ser det, er gældslettelse særlig vigtig for lande som Mozambique, hvis statsbudget er helt afhængig af udenlandsk hjælp, og det kan være det første skridt på vejen mod at sætte afrikanerne i stand til at klare sig selv. Richard Mbewe - en zambiansk økonom, der er bosat i Polen - sagde engang, at "afrikanere er ikke børn, og man skal ikke give dem fisk, men fiskestænger".

Erfaringerne fra Polen viser, at en effektiv og langvarig økonomisk reform kun kan starte, efter at et land har gennemgået en politisk forandring. En stor del af de lån, der blev bevilget til Polen i 1970'erne, gik til spilde, og gældsreduktion gav ingen mening før efter ændringerne i 1989. Hr. Straw og hr. kommissær Michel havde derfor en vigtig pointe, da de sagde, at god forvaltning og kampen imod korruption er de vigtigste udfordringer for Afrika.

Den anden søjle i vores politik ud over udviklingspolitikken bør være forståelse i befolkningen, og kampagner som *Make Poverty History* medvirker til at øge den offentlige bevidsthed.

Glenys Kinnock (PSE). - (EN) Hr. formand, lad mig først sige, hvor stolt jeg er over det britiske formandskabs meget stærke engagement i indsatsen for at gøre fattigdom til fortid. Dette er en hidtil uset mulighed. Og jeg mener, at der for hver hindring, vi støder på, findes en løsning.

Verden må da endelig være rede til at holde sine løfter over for Afrika. Løfter om støtte, om eftergivelse af gæld og om retfærdig samhandel. De afrikanske ledere skal, som andre også har sagt, håndtere regeringsspørgsmål og korruption. Vi må også forstå, at dårlig regeringsførelse både er et resultat af omfattende fattigdom og en årsag hertil.

Nu er der ikke længere noget hvis eller men eller hvornår. Vi kan sammen investere i bedre afgrøder, forbedre malariabekæmpelsen, skaffe lægemidler til de syge, udvikle en aids-vaccine og beskytte de sårbare økosystemer. Vi kan få millioner af børn i skole, og vi kan redde mødres og spædbørns liv. Vi kan fremskynde udviklingen ved at bistå kvinder, som udgør 50 % af Afrikas befolkning, men 70 % af de fattige. Konflikter kan løses, våbenhandel kontrolleres, og selskaber kan og bør handle åbent og etisk.

Afrikas vej ud af fattigdommen er nu kortlagt, og vi skal nu, som Gordon Brown har sagt, have et nyt forhold til Afrika. Vi kan blive den generation, som skriver historie, ved at ændre levevilkårene for millioner af afrikanere.

Emma Bonino (ALDE). - (IT) Hr. formand, kære kolleger, det er en god nyhed, at der igen er politisk fokus på Afrika. Det forekommer mig dog, at man stadig er usikker på, hvilken politik der skal føres. De foreslåede løsninger er meget forskellige, og nogle af dem er også meget forudsigelige.

For vi radikale er det til gengæld af største vigtighed, at demokrati, borgerlige rettigheder, retsstaten og faste regler er en forudsætning for enhver politisk indfaldsvinkel, vi vælger at anlægge, for der er ingen form for handel - hverken privat, intern eller international - som kan fungere uden regler, uden love og uden retsstaten.

Alligevel bliver spørgsmålene om demokrati og retsstaten blot sat på listen over de mange ting, der skal gøres. Vi mener tværtimod, at disse to spørgsmål er de allervigtigste, og derfor bør vi efter min opfattelse være lidt mindre hykleriske og indrømme, at også den offentlige bistand kan knyttes til et fremskridt i den retning fra disse landes side.

Personligt forstår jeg ikke, hvordan vi på en vis måde kan være så racistiske at mene, at afrikanerne måske er for fattige, for meget analfabeter og for sorte til at nyde godt af de samme demokratiske rettigheder, som vi har. Vi vil alle sammen udbrede demokratiet i den arabiske verden, men ikke i Afrika. Hvis vi ikke går den vej, tror jeg, at der endnu en gang bliver tale om et spild af offentlige midler med elendige eller ringe resultater.

Bernat Joan i Mari (Verts/ALE). - (DE) Hr. formand, den vanskelige situation, som mange afrikanske stater befinder sig i, bør føre til stor skamfølelse i den offentlige bevidsthed. Selvfølgelig skal vi opnå, at sulten i verden langt om længe kommer til at høre fortiden til. Men hvordan? I de seneste år er det blevet klart, at

problemet ofte ikke ligger i udviklingshjælpens størrelse, men i, hvordan man kanalisere denne hjælp for at nå de bedste resultater.

Vi bør systematisk arbejde for større gennemsigtighed og mere demokrati i så mange afrikanske lande som muligt. Vi bør stræbe efter en offentlighed, hvor ytringsfrihed står øverst på dagsordenen, og disse lande bør helt afgjort investere i uddannelse. Uden disse tiltag er der risiko for, at udviklingshjælpen opfylder moralske kriterier, men er virkningsløs i praksis. Vi kan alle ...

(Formanden afbrød taleren)

Anna Záborská (PPE-DE). - (FR) Hr. formand, jeg vil gerne takke min ven Luisa Morgantini for hendes fremragende initiativ til at sætte spørgsmålet om fattigdom i Afrika på dagsordenen. To grundlæggende punkter: Ja til effektiv støtte, men også støtte, som vurderes ud fra et kvalitativt synspunkt. Ja til international støtte, men støtte, som respekterer de fattige landes værdighed.

For at sætte en stopper for elendigheden har statscheferne og eksperterne indtaget en rent kvantitativ synsvinkel, som sigter på målbare økonomiske resultater, men som ikke tager hensyn til de fattigste familiers uformelle, ulønnede arbejde, herunder det generationsoverskridende arbejde. Stoltheden hos de forældre, der selv opfostrer deres børn, kan selv i ekstrem fattigdom ikke måles kvantitativt.

For at komme elendigheden i Afrika til livs skal følelsen af social retfærdighed og det fælles bedste af etiske årsager udvikles på internationalt plan. Vi kunne med fordel lade os inspirere af mange af de lande, der er økonomisk fattige, men rige på visdom. Ethvert folk arver en civilisation fra dets forfædre, som det skal bevare. Det gælder bl.a. de nødvendige institutioner i samfundet, uanset om de er politiske eller beviser på det åndelige liv. Når disse institutioner har rod i sande menneskelige værdier, ville det være en alvorlig fejl at give afkald på dem. Og det ville være endnu mere alvorligt, hvis Europa blandede sig og forpligtede et folk til at give afkald på dets religiøse eller etiske værdier, dets kulturarv og dets enkeltpersoners og fællesskabers filosofiske overbevisninger. Dette folk ville miste det bedste af sig selv. Det ville give afkald på det, der gav det grund til at leve, for at leve.

Marie-Arlette Carlotti (PSE). - (FR) Hr. formand, hvad nu, hvis Unionen efter de seneste uger, der har været ret dystre for EU, fik nyt liv netop via udviklingsspørgsmålene og beviste, at den går forrest i bekæmpelsen af fattigdom? Unionen er inde på noget rigtigt med et dobbelt engagement: 0,7 % af dens rigdomme til udviklingsbistand inden 2015 og 50 % af denne stigning til Afrika. Det glæder mig, at det britiske formandskab har sat Afrika i centrum for dets arbejde.

Tony Blair skal endvidere benytte sit formandskab i G8 til at opnå andet end hensigtserklæringer fra de rige landes side. Den eneste check, han skal forsvare, er den, der blev givet lovning på i Monterrey. Hvad angår eftergivelsen af gælden, skal vi gå endnu videre, men der skal indføres en demokratipræmie, og der skal omgående findes nye finansieringskilder i form af f.eks. afgifter på kapitalbevægelser, våbenhandel, CO2-emissioner, det er lige meget, der er allerede blevet nævnt en masse. Vi skal nå frem til en konklusion nu, for som det hed i sloganet fra den verdensomspændende kampagne mod fattigdom, efter 2005 har vi ikke flere undskyldninger.

Fernando Fernández Martín (PPE-DE). - (ES) Hr. formand, der er gået et kvart århundrede, siden Willy Brandt præsenterede sin betænkning om Nord-Syd-forbindelserne. Siden da er fattigdomsproblemet ikke blevet løst, men tværtimod i mange tilfælde blevet forværret.

Faktisk viser den seneste betænkning om fattigdom i verden, at der kun er gjort visse fremskridt i Kina, i nogle lande i Sydøstasien og i nogle konkrete tilfælde i Latinamerika.

Tallene for Afrika er nedslående, og vi må derfor glæde os over dette britiske initiativ, som jeg ikke finder opportunistisk - det blev bekendtgjort af udenrigsminister Straw og hans premierminister for mindst to år siden. 40 år med snevejs af krige og millioner af døde har udmattet det afrikanske kontinent.

Der er ingen magisk formel for bekæmpelsen af fattigdom, og kun to ting er sikre: For det første er fattigdom i modsætning til, hvad nogle folk tror, ikke et økonomisk problem, men snarere et politisk problem, der skal løses ved hjælp af prioriterede politiske beslutninger. For det andet er det nødvendigt at skabe økonomisk vækst, for uden vækst er der heller ingen velstand at fordele.

På denne baggrund hører vi for tiden millioner af stemmer, der ønsker den traditionelle og verdenskendte formel taget i brug: øget officiel udviklingsbistand, gældseftergivelse og retfærdig handel. Det er tre nødvendige, men utilstrækkelige foranstaltninger. De politiske og sociale ledere i de fattigdomsplagede lande skal kræve

langt mere - specielt med hensyn til en styrkelse af det civile samfund. En styrkelse af samfundene, gennemsigtigheden og den gode regeringsførelse vil betyde øgede investeringer i sundheds-, uddannelses- og kønspolitik.

I Afrika er der mere end 100.000 bevæbnede børn, hvis ansigter nogle af os har set. Hvis vi ønsker fremskridt med hensyn til målsætningen om at halvere fattigdommen i 2015, angiver ovennævnte punkter den retning, vi skal tage.

Mauro Zani (PSE). - (IT) Hr. formand, kære kolleger, hvis vi ønsker at gøre fattigdom til historie, skal der ikke længere være forskel på ord og handling. Derfor er tiden nu inde til at gå en vej, som i det mindste delvist er ny i forhold til tidligere. De nyliberalistiske løsninger har været en fiasko, og Europas positive indsats som den største bidragyder har hidtil ikke haft nogen effektiv virkning.

Hvis millenniummålene skal nås, er det nødvendigt at skabe forudsætningerne for udvikling, herunder demokrati og god regeringsførelse, men også at åbne markedet for de fattige landes landbrugsprodukter og at eftergive gælden.

I den forbindelse vil jeg minde om, at alene eftergivelsen af Iraks gæld svarer til det, som Afrika syd for Sahara har modtaget i de sidste 10 år. Derfor gælder det den politiske vilje og de interesser, der står på spil. Det er forhåbentlig klart, at det er i vores generelle interesse at skabe udvikling og få stabilitet og sikkerhed til gengæld.

Alexander Stubb (PPE-DE). - (EN) Hr. formand, hr. Bowis nævnte sin 100-årige mor. Jeg vil gerne nævne mine britiske svigerforældre, som er betydeligt yngre. Jeg er meget stolt af, at de deltog i demonstrationen i Edinburgh. Jeg vil lige tilføje, at det var i lørdags og ikke for to dage siden. De var ikke blandt hooliganerne!

Jeg vil sige tre ting. Den første handler om at gøre fattigdom til fortid. Det er et meget vigtigt emne for det britiske formandskab. Det er centreret omkring tre ting: gæld, som bør eftergives, støtte, som der bør være mere af, og endelig handel, som bør være friere og mere retfærdig. Det ser ud til, at vi har gjort mindst fremskridt på handelsområdet. Vi skal arbejde med infrastruktur og adgang.

Hvad skal vi gøre på kort sigt? Tre ting. For det første skal vi holde op med at dumpe landbrugsprodukter på de afrikanske markeder til lave priser. For det andet skal vi ændre vores støttebetingelser. Det er forkert, at Verdensbanken og IMF gør ikke-landbrugsstøtte til en forudsætning, når vi selv gør nøjagtig det modsatte. For det tredje skal de i en kortere periode kunne beskytte deres markeder på samme måde, som vi har gjort.

Mit tredje og sidste punkt er et forslag til det britiske formandskab, nemlig at vi skal fastlægge en integreret strategi for Afrika. Ligesom vi har en strategi for Middelhavsområdet, og ligesom vi havde en for Rusland, skal vi have en for Afrika. Denne Afrika-strategi skal sikre, at vores Afrika-politikker er sammenhængende og konsekvente i forhold til den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, handelspolitikken og udviklingspolitikken.

Et sidste forslag for at hjælpe det britiske formandskab og især udenrigsminister Jack Straw ud af den rodede budgetforhandling er at overveje at medtage Den Europæiske Udviklingsfond i EU's rigtige budget.

Józef Pinior (PSE). - (PL) Mine damer og herrer, i fjor brugte verdens rige lande 80 milliarder amerikanske dollars på bistand til udlandet og 300 milliarder amerikanske dollars på landbrugsstøtte til deres egne lande. De rige lande råder over alle midlerne til at udrydde sult, fattigdom og de mange sygdomme, der dræber millioner af mennesker, som f.eks. malaria. Udviklingspolitikken skal blive EU's mission i denne nye globale æra. Det vil sætte os i stand til at skabe en identitet for Europa, og det vil medvirke til at differentiere EU fra resten af den moderne verden.

I øjeblikket er vores mest presserende opgaver - i hvert fald med hensyn til Afrika - gældseftergivelse, større kvantitet og kvalitet i bistanden til udlandet, bæredygtig handel, støtte til diversificeret produktion og eksport, udryddelse af sygdomme, som vi har effektive vacciner imod, og foranstaltninger til fremme af universel uddannelse og lighed, specielt med hensyn til kvinders status.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at minde Parlamentet om Nelson Mandelas ord, der bør tjene som et moralsk fyrtårn for EU's politik:

(EN) "Gør fattigdom til fortid i 2005. Så kan vi alle stå med oprejst pande".

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). - (EL) Hr. formand, jeg glæder mig over det britiske initiativ og håber, det vil give virkelige resultater, da det er en kendsgerning, at der på trods af de hidtidige erklæringer fra lederne

af de rigeste lande kun er sket minimale fremskridt, fordi humanitær bistand alene kun kan afhjælpe problemet midlertidigt, den kan ikke give egentlige resultater. Bistand kan derfor kun give resultater, hvis den kombineres med en systematisk indsats for at udvikle handelen og koncentrerer om opbygningen af infrastruktur inden for uddannelses- og sundhedssektoren. Bistand bør også bruges som drivkraft til at bekæmpe den politiske korrupsion, som desværre er fast praksis i dag i de fleste afrikanske stater, idet Afrika i dag hovedsagelig udplyndres af korrupte afrikanske politikere eller guerillaer, ofte med støtte fra internationale økonomiske interesser.

Der bør dog lægges særlig vægt på forvaltningen af midlerne via et tæt samarbejde og opsyn fra de forskellige internationale organisationers og ikke-statslige organisationers side. Kun med en sådan indsats vil man kunne gennemføre en korrekt fordeling og udnyttelse af den bistand, der ydes disse lande, som har langsigtede udviklingsformål og vil hjælpe dem med at udrydde fattigdom.

Alt, hvad der ellers tales om, dækker efter min opfattelse kun spørgsmålet overfladisk og kommer ikke til bunds i problemet.

Erika Mann (PSE). - (EN) Hr. formand, jeg tilslutter mig varmt vores kollega hr. Stubbs forslag. Han har helt ret. Vi har brug for en integreret Afrika-strategi. Formandskabets repræsentant har netop talt om blød magt på områder, hvor noget er lykkedes for EU. Han har helt ret, men vi skal stadig omsætte det til positiv handling. Det er helt fint at tale om fattigdom, men det er bestemt ikke nok, især når man tænker på, at vi har ydet så meget støtte til Afrika i disse mange år, og resultatet ikke altid er særlig positivt.

Det samme gælder, når vi taler om handel og nedbringelse af fattigdom. Der er en tæt forbindelse mellem de to. Det ved vi godt, men forstår vi det nu også? Jeg taler på vegne af Udvalget om International Handel. Jeg tilslutter mig en Afrika-strategi, der skal gøres til genstand for en ny forhandling ved udgangen af det britiske formandskab, hvor vi skal drøfte alle aspekter. Det ville være dejligt, hvis det britiske formandskab ville overveje dette.

Martin Schulz (PSE). - (DE) Hr. formand, kære kolleger, som formand for vores gruppe har jeg helt bevidst taget ordet ved slutningen af denne forhandling. Jeg er lidt skuffet over, at jeg er den eneste formand for en parlamentarisk gruppe, som tager ordet i forbindelse med dette emne. Det er et emne, hvor en gruppes ledelse faktisk bør bakke op om de kolleger, som udfører arbejdet i vores rækker, når det gælder fattigdomsbekæmpelse.

Jeg vil udtrykkeligt sige til de kolleger, som ikke kun arbejder med dette emne på grund af det britiske rådsformandskab og dets initiativ, men generelt altid gør det, at Den Socialdemokratiske Gruppe betragter bekæmpelsen af fattigdommen i Afrika og i verden som et centralt element i sit arbejde.

Jeg vil vie et øjeblik af min taletid til en ukendt person, til moderen ved sit døde barn. I den lille by, hvor jeg var borgmester, var der ganske mange mænd og kvinder, men især ganske mange kvinder, som havde mistet børn under krigen. Når jeg var på besøg til en rund fødselsdag, var den værste begivenhed, som jeg måtte tale med kvinder af krigsgenerationen om, tabet af et elsket barn. Dette sår heles aldrig.

Når vi ser på Afrika, ser vi hver dag utallige mødre - utallige hver dag - som sidder ved deres døde børn, ude af stand til at begribe det, sørgende og ladt alene. Jeg ville ønske for os alle, at vi lægger os dette billede på sinde, for intet må i højere grad opmuntre og forpligte os til at tage kampen for fattigdomsbekæmpelsen, som det britiske formandskab har gjort til et centralt punkt for sine aktiviteter, alvorligt end den lille menneskelige følelse, at man ikke må lade en kvinde, som har mistet sit barn, alene i denne verden, hvis man påstår, at man vil skabe en human verden.

Foran dette billede, hr. formand, bøjer vi os som socialdemokrater og siger, at dette initiativ er det mindste, vi kan gøre. Og jeg vil stille et konkret forslag, nemlig at vi dog hjælper disse kvinder og mange, mange andre, som har brug for vores solidaritet, ved at træffe en lille foranstaltning. Hvis de store multinationale og globale virksomheder donerer 0,25 %, altså en kvart procent, af deres gebyrer for valutatransaktioner til en afrikafond, hvis vi her i Parlamentet spærrer en kvart procent af udgifterne til vores internationale valutatransaktioner på budgettet og indbetaler beløbet til en fond for hjælp til Afrika, så har vi et stort beløb, som erhvervslivet og f.eks. også vi i EU kan mobilisere i fællesskab for at bidrage helt konkret til fattigdomsbekæmpelsen, også med et individuelt bidrag fra hver enkelt. Det ville være et skridt, som vi måske kunne diskutere i fællesskab.

FORSÆDE: Josep BORRELL FONTELLES*Formand*

Hilary Benn, *formand for Rådet*. - (EN) Hr. formand, jeg vil starte med at takke Dem, fordi De giver mig mulighed for at besvare spørgsmål i forbindelse med den forhandling, som min kollega Jack Straw indledte her til formiddag.

Ingen, som har lyttet til denne forhandling, har kunnet undgå at høre den høje grad af ekspertise, viden, lidenskab og engagement, der har gennemstrømmet alle indlæg. Mig forekommer det, at Deres stemmer repræsenterer dem, som vi alle har den ære at repræsentere.

Jeg glæder mig meget til under det britiske formandskab at samarbejde med Udviklingsudvalget og mødes med udvalget i næste uge. Fru Morgantini har ret. Det drejer sig ikke om velgørenhed, men om retfærdighed. Det er et råb om retfærdighed, symboliseret ved det hvide bånd, som fru Martínez Martínez også påpegede. Det hvide tidevand, der skyllede ind over Edinburgh i sidste uge, var et symbol. De mennesker, som var med til Live 8-koncerterne, og de, der skriver til os, deres valgte repræsentanter, og beder om, at vi gør noget mere, er alle et udtryk for følelsen af, at nu er tiden kommet til at handle - som også fru Martens og hr. Bowis sagde. Jeg lykønsker hans mor med de 100 år. Han har ret - hun har levet længe, hun har været vidne til en masse forandringer.

Vi har simpelthen ikke råd til at lade Afrika drive bort fra resten af verden. Hr. Schulz mindede os i sit følelsesladede indlæg om, at vi alle har et ansvar.

Der har aldrig, mens jeg har været politiker, været et tidspunkt, hvor debatten om Afrika, fattigdom, dens årsager, og hvad vi kan gøre ved den, har stået så centralt i vores politik. For mig er budskabet fra dem, vi repræsenterer, meget enkelt: De beder os om at gøre noget, og de har tillid til, at den politiske proces kan skabe reelle forandringer og udvikling i Afrika. Det er moralsk uacceptabelt, at dette enorme kontinent med 54 lande, ganske tæt ved Europa, driver væk fra os og er den eneste del af verden, der er blevet fattigere i de sidste 25 år. Nu har vi midlerne til at gøre noget. Den udfordring, Europa skal håndtere, er at vende lidenskaben, engagementet og vreden - de følelser, borgerne har - til praktisk handling, der kan gøre en forskel. Jeg er enig med alle dem, der ønsker, at en EU-strategi for Afrika bliver det middel, vi kan bruge til at få vores politikker til at gøre en virkelig forskel. Jeg glæder mig til at samarbejde med hr. Michel, når han udarbejder den. Jeg håber inderligt, at vi kan gøre fremskridt.

(Bifald)

Og nu til nogle praktiske skridt, vi skal tage. Hvilke spørgsmål skal medtages i EU's Afrika-strategi? Det første - hvis det må være mig tilladt at være uenig med en af talerne, hr. Farage - er, at bistand virker, bistand redder børneliv.

(Bifald)

Derfor skal vi yde mere. Det lederskab, som Europa udviste, da alle udviklingsministrene mødtes for over en måned siden, da vi vedtog at fordoble Europas støtte til Afrika, viste Europa, når vi er bedst. Her udviste Europa lederskab for verden, og at vi er parate og rede til og vil gøre de ting, vi ved gør en forskel. Det var det første punkt.

Det andet vedrører gældsregergivelse, som mange talere har nævnt. Gældsregergivelsens reelle betydning er, at det betyder, at fattige lande ikke længere skal træffe et forfærdeligt valg mellem på den ene side at foretage månedlige tilbagebetalinger, de ikke har råd til, og på den anden bruge de penge, de ønsker, på læger, sygeplejersker, på at få børn i skole, på at købe lægemidler, som kan redde børns og voksnes liv.

For det tredje ved vi alle, at det i sidste instans er handel, økonomisk udvikling og økonomisk vækst, der vil sætte Afrika og resten af udviklingslandene i stand til at ændre deres befolkningers liv. Det var det, vi gjorde her i Europa. Det var sådan, vi ændrede vores samfund for 500 år siden, da den forventede levetid var meget kort, da der var enorm fattigdom, og da kun ganske få gik i skole.

Afrikas befolkning ønsker nøjagtig den samme mulighed. Nemlig at tjene penge og handle sig ud af fattigdommen til en bedre fremtid.

(Bifald)

Der er to andre sandheder, som vi er nødt til at få frem under denne forhandling. For to en halv uge siden var jeg i Sudan, især i Rumbek i det sydlige Sudan, hvor et ud af fire børn dør, før de når femårsalderen, og tre fjerdedele af de voksne ikke kan læse. Erfaringerne fra Darfur og det sydlige Sudan har lært os noget meget vigtigt: Medmindre der er fred og stabilitet, bliver der ingen udvikling; medmindre folk holder op med at slås, får Afrikas folk ikke en bedre fremtid. Derfor skal Europa blive ved med at udvise lederskab og yde støtte til Den Afrikanske Union, idet udgangspunktet skal være at bygge på Afrikas kapacitet til at løse sine egne konflikter. Som min ven Jack Straw sagde indledningsvis, er der nu færre konflikter i Afrika end for 10 år siden, og hvor der er fred og stabilitet, er der reelle udsigter og håb for en bedre fremtid.

Det sidste, der skal ske, hr. formand, for at sikre fremskridtet, er, at der skal være god regeringsførelse, for hvis regeringerne skal give deres folk ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. - Hr. minister, Deres taletid er ikke begrænset. De kan tale, så længe De vil. Jeg bad blot medlemmerne om at være stille, når de går ind i mødesalen.

Det er helt o.k., at De ikke har deltaget i forhandlingen, men jeg må bede Dem om at gå ind i mødesalen uden at forstyrre de tilstedeværende.

Hilary Benn, formand for Rådet. - *(EN)* Mange tak, hr. formand, for Deres omtanke. Det er mindre vigtigt, at De hører min stemme, men det er vigtigt, at verden udenfor hører alle vores stemmer. Hvis vi taler med én stemme og taler højt, har vi en bedre chance for at gøre fremskridt i denne store globale kamp.

(Kraftigt bifald)

Når alt kommer til alt, forventer borgerne af regeringerne, at de gør noget. Vi forventer, at vores regeringer giver os fred og sikkerhed, uddanner vores børn, tager sig af os, når vi er syge, og giver os mulighed for at skabe et levebrød for os selv og vores familier. I udviklingslandene består den største udfordring i at opbygge samfundenes kapacitet til at gøre nøjagtig det samme for deres borgere og samfund, som vi forventer, at vores regeringer gør her i Europa.

Det drejer sig om at have regeringer, der har kapacitet til at gøre det nødvendige, og om befolkninger, som forventer, at regeringerne kan forbedre deres liv. Når disse to ting kombineres - når befolkningens stemme høres - har samfundene en bedre chance for at gøre reelle fremskridt. Det drejer sig i sidste instans om politisk vilje og politiske valg. Det er det, politik drejer sig om: Hvordan vi beslutter, hvilken slags verden, vi ønsker at leve i; hvad vi bruger pengene til; hvilke beslutninger vi træffer vedrørende handel for at gøre det muligt for udviklingslandene at få en bedre fremtid.

Vi er den generation, som nu har ansvaret for dette. Som den britiske premierminister Tony Blair sagde, da Afrika-kommissionen blev nedsat: "Hvis ikke os, hvem så? Hvis ikke nu, hvornår så?"

Vi er den generation, der har kapaciteten til at handle. Og tiden er inde til at handle. Lad os gøre det sammen, lad os gribe chancen og som et fælles Europa hjælpe Afrika med at skabe en bedre fremtid, som det kan videregive til den næste generation.

(Kraftigt, vedvarende bifald)

Formanden. - Mange tak, hr. Benn. Jeg beklager, at jeg var nødt til at afbryde Dem.

Martin Schulz (PSE). - *(DE)* Hr. formand, mine damer og herrer, jeg har en bemærkning til forretningsordenen. Jeg henviser til forretningsordenens artikel 146 og 148.

Hr. formand, jeg vil sige til Dem helt personligt, at jeg skylder Dem stor tak for Deres bestræbelser for på hvert plenarmøde før afstemningerne at sikre, at de sidste 10 minutter før afstemningerne forløber bare nogenlunde værdigt. Beklageligvis kan det ikke lade sig gøre. De kolleger, som kommer fra deres kontorer til afstemningen, kommer ind og forstår overhovedet ikke, hvad De siger, fordi der ikke er nogen tolkning. Kollegerne taler sammen, står i grupper foran tilstedeværelsesregistret, går til deres pladser, har lige noget, de skal have ordnet med kolleger. Alt sammen forståeligt, alt sammen acceptabelt. Men det er helt uacceptabelt for Rådets og Kommissionens repræsentanter at skulle tale her under sådanne forhold. Det går ikke, og jeg skammer mig over det. Jeg mener ikke, det er korrekt.

(Bifald)

Jeg har heller ikke lyst til at opleve det igen på hvert plenarmøde. Det er ikke et billede af et værdigt parlament. Derfor foreslår jeg følgende: Fordi kollegernes rettigheder på den ene side skal respekteres, men på den anden side også de andre institutioners rettigheder, foreslår jeg, at vi mellem forhandlingens afslutning og afstemningens begyndelse indlægger en pause

(Uro)

(Taleren afbrød sit indlæg)

Formanden. - Tak for Deres hjælp til formandskabet, hr. Schulz. Inden jeg giver ordet til Kommissionen, må jeg bede alle om at sætte sig ned. De medlemmer, der fortsat diskuterer personlige anliggender i midtergangene, vil af parlamentsbetjentene blive bedt om at forlade mødesalen.

Jeg vil bede parlamentsbetjentene om at bortvise dem, der fortsat går rundt i salen!

Hr. Tannock, i henhold til hvilken artikel beder De om ordet?

Vil De være så venlig at sætte Dem ned og tie stille?

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Hr. formand, jeg er privilegeret. Jeg forstår spansk uden høretelefoner. Hvis De taler spansk til dem, der står bagerst i salen, hvordan kan de så forstå Dem uden høretelefoner på? Kan De ikke tale fransk eller engelsk, så De kan forstå Dem?

(Bifald)

Formanden. - De er ekstremt uregerlige i dag. Jeg må sige, at Deres holdning til det spørgsmål, der er til behandling, er skammelig.

(Bifald)

Jeg må bede alle de medlemmer, der går omkring i midtergangene, om at sætte sig eller om i det mindste at standse de samtaler, der forstyrrer vores arbejde.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. - (FR) Hr. formand, kære kolleger, også jeg vil allerførst gerne takke fru Morgantini for den forhandling, hun med finesse har fået indledt i dag.

Denne forhandling har påvist én vigtig ting, nemlig at der er ekstremt stor enighed om og støtte til, at Afrika gøres til centrum for udviklingspolitikken. Det er efter min mening ekstremt vigtigt, da det ikke blot er Parlamentets, men også Kommissionens og Rådets ønske. Det betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke længere er interesserede i de andre fattige lande i verden. Slet ikke. Det betyder ganske enkelt, at over halvdelen af stigningen i udviklingsbistanden kommer til at gå til Afrika, så det kan indhente det nødvendige.

Det andet, jeg kan udlede af denne forhandling, er, at alt går i retning af, at der skal udvikles, defineres, tilrettelægges en egentlig europæisk udviklingsstrategi, navnlig for Afrika, en strategi, som er baseret på de store udviklingsproblemer: styreform, infrastruktur og gæld. Det blev f.eks. sagt, at gældsspørgsmålet ikke kan løse alle problemer. Det ved vi godt. Gældsspørgsmålet er ganske vist vigtigt, men det er ikke som sådan et udviklingsinstrument. Spørgsmålet om gælden, om at afvikle gælden, sikrer naturligvis ikke en effektiv udvikling. Men det er ikke desto mindre en interessant forudsætning.

Gennemførelsen af sociale politikker efter etableringen af et dynamisk civilsamfund, gennemførelsen af sociale politikker, som giver adgang til retsvæsenet, adgang til uddannelse, adgang til sundhed og også til kultur - det nævnte jeg også for kort tid siden - er et vigtigt element. Jeg mener, at alt dette skal give næring til en global strategi, en global plan og et konkret program, vi skal gennemføre. Jeg skal med det samme sige, at jeg er helt klar over omfanget af de problemer, vi vil få. Og problemet er, at når vi først har fået dette program, skal de embedsmænd, der skal gennemføre programmet, underlægges et ekstremt håndfast lederskab. I den forbindelse regner jeg med både Parlamentets og Rådets støtte, og vi i Kommissionen vil gøre alt, hvad der står i vores magt, for at få sagerne til at skride fremad. Jeg mener, det er ekstremt vigtigt, at vi opnår konkrete resultater. Jeg mener, at det efter alle de løfter, der er blevet afgivet, alle de ekstremt troværdige perspektiver, der åbner sig, alle de heldige sammenfald, der i dag ligger til grund for disse store forhåbninger, er nødvendigt hurtigt at komme med et konkret bevis for, at tingene går som planlagt.

Et andet element, jeg gerne vil understrege, især vedrørende Afrika, er den særdeles vigtige rolle, alle politikker til fremme af lighed mellem mænd og kvinder på dette kontinent spiller. Det er et aspekt af problemet, vi ikke ret ofte kommer ind på, og jeg vil virkelig gerne, at det bliver taget i betragtning over hele den politiske

linje, da det indeholder løsninger og muligheder, der skal udnyttes. Når jeg siger det, tænker jeg på virksomhederne, handelen. Jeg tænker på mikrokredit, på at gøre kvinderne uafhængige, hvilket er muligt med denne form for kredit. Det er en væsentlig kulturel faktor.

Det var, kære kolleger, hvad jeg kort ville sige. Som Hilary Benn og Jack Straw ville jeg sige, at det er nu, der skal handles. Og det er os, der skal gøre det. Jeg mener ikke, vi har flere undskyldninger. Det er blevet sagt igen og igen, og jeg synes ikke, vi kan blive ved med at udsætte denne udfordring og dette møde mellem vores aktion og de store forhåbninger hos befolkningerne. Det blev for kort tid siden sagt, at det måske ville være godt, at vi med udgangspunkt i denne udviklingspolitik, dette nye afsæt, kunne give den fortryllende europæiske idé nyt liv. Jeg mener, at Europa kan gøre og allerede gør udviklingen til den mest konkrete afspejling af dets værdier, og det er grunden til, at jeg bestemt er optimistisk.

(Bifald)

Alessandra Mussolini (NI). - *(IT)* Hr. formand, i går skete der noget meget alvorligt, idet man fornærmede Italien ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. - Hvis De ønsker at tage ordet i henhold til forretningsordenen, skal De først sige, hvilken artikel De henviser til.

Alessandra Mussolini (NI). - *(For slukket mikrofon henviste Alessandra Mussolini til forretningsordenens artikel 90)*

Formanden. - De kan ikke tale i henhold til artikel 90.

Vi har modtaget seks beslutningsforslag om at afslutte denne forhandling⁽¹⁾.

Forhandlingen under ét er afsluttet.

Næste punkt på dagsordenen er afstemningen.

Skriftlig erklæring (forretningsordenens artikel 142)

Luciana Sbarbati (ALDE). - *(IT)* "Jeres første pligt - og det er ikke den første rent tidsmæssigt, men den vigtigste, for uden den kan I kun opfylde de andre pligter ufuldstændigt - er over for menneskeheden", sagde Mazzini.

Med disse ord vil jeg give udtryk for min solidaritet med de lande, som vi troede, at vi kunne give flere almisser og flere midler uden at sørge for deres egentlige udvikling og for en udryddelse af fattigdommen.

At eftergive deres gæld vil ikke fjerne problemet med udviklingsstøtte, som det internationale samfund naturligvis skal sørge for, og den tvingende nødvendige medicinske behandling, de har brug for. En eftergivelse af gælden vil heller ikke fritage os fra associeringsaftalerne med deres regeringer eller fra at fremme undervisnings- og uddannelsesprogrammer for at hjælpe dem med at blive integreret i komplekse sociale, økonomiske og politiske systemer, vælge demokratiske regeringsformer og få en fremtid. Dette giver således en mulighed - også uden for deres land - men det er i bevidstheden om, at de igen kan blive og føle sig som frie borgere.

Politikerne skal styre globaliseringsprocesserne ved at træffe valg, der sikrer vand, energi, mad, sundhed, frihed og undervisning.

På det sidste Europæiske Råd besluttede man, at bistanden skal øges til 20 milliarder euro om året inden 2010, og det er et budskab, som giver flere millioner mennesker et håb. Vi kan udrydde fattigdommen, og vi er den første generation, der kan gøre det, for vi har midlerne til det.

⁽¹⁾ Se protokollen.

FORSÆDE: Gérard ONESTA*Næstformand***4. Afstemningstid**

Formanden. - Kære kolleger, vi går nu over til historiens længste afstemning med 972 ændringsforslag.

(Afstemningsresultat og andre detaljer: se protokollen)

5. Beskyttelse af personer ved påkørsel**6. Farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr**

*

* *

Efter afstemningen

Alfonso Andria (ALDE). - *(IT)* Hr. formand, jeg har et indlæg til forretningsordenen under henvisning til artikel 152.

Under parlamentsforhandlingen i går eftermiddags behandlede vi hele regionalpolitikpakken. Eftersom der i afstemningen er taget højde for en anden rækkefølge, foreslår jeg, at vi efter hr. Hatzidakis' betænkning stemmer om min betænkning om Samhørighedsfonden og hr. Casas betænkning, så hele pakken bliver vedtaget samlet i den rækkefølge, vi fulgte i går under forhandlingen. Jeg mener, at det er rigtigere, og jeg opfordrer Dem til at overveje dette forslag.

Formanden. - Hvis ingen gør indsigelse, ændrer vi afstemningsrækkefølgen. Men, kære kolleger, jeg vil gerne opfordre Dem til at underrette Mødetjenesten om sådanne ændringer lidt før, så vores afstemningslister kan blive udarbejdet derefter.

7. Computer-implementerede opfinders patenterbarhed

Før afstemningen

Michel Rocard (PSE), ordfører. - *(FR)* Hr. formand, kære kolleger, Parlamentet vil efter al sandsynlighed om 2-3 minutter forkaste forslaget til direktiv om computer-implementerede opfinders patenterbarhed. Alle vores store grupper - og i øvrigt også de små - undskyld, har truffet denne beslutning, men af modstridende årsager. Jeg har hverken mandat eller officiel kompetence til at kommentere disse grunde her, men denne konvergens har en fælles betydning. Om emnets hovedpunkter er vi delt nogenlunde midt over, og resultatet ved en afstemning med relativt flertal er fuldstændig uforudsigeligt, og det er en bilateral umulighed at opnå et kvalificeret flertal. Alle vores parlamentariske grupper vil hellere forkaste teksten end vedtage de andre gruppers holdninger. Men der hersker især en enstemmig kollektiv vrede i hele Parlamentet over den forkastelige behandling, Parlamentet har været udsat for fra Kommissionens og Rådets side.

(Bifald)

Total, nærmest sarkastisk foragt for de valg, Parlamentet foretog under førstebehandlingen. Total mangel på høring fra Kommissionens side ved udarbejdelsen af udkastet til den tekst, der skulle behandles under andenbehandlingen. Gentagne forsøg på endda at forhindre forhandlingerne mellem regeringerne i Rådet. Principielt er dette allerede skandaløst. Den krise, Europa gennemlever i dag, skyldes i vid udstrækning demokratisk utilstrækkelighed, og der har Rådet et øredøvende ansvar, hvilket det klart har bevist i denne sag. Gid det vil tage ved lære af denne forkastelse!

(Bifald)

Hvad angår emnets hovedpunkter, viser holdningen, sådan som den forelægges her, klart, at problemet endnu ikke er modent til en beslutning. Kun en mere tilbunds gående forhandling ville have modnet det og gjort det muligt at opnå større enighed. Der er klart ved at opstå en kollektiv bevidsthed om dette vigtige og yderst vanskelige emne - hvor der står flere snese milliarder dollars på spil hvert år. Forkastelsen er i den

forbindelse et budskab til Det Europæiske Patentkontor. Europa-Parlamentet har nægtet at legalisere den seneste tids fejl inden for retspraksis ved at udvide patenterbarheden til også at omfatte visse softwareprogrammer. Hvis disse fejl skulle fortsætte, er det klart, at der ville dukke et parlamentarisk flertal op for at inddæmme dem.

Efter afstemningen om den fælles holdning

Hans-Gert Poettering (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, fra Kommissionen har vi hele tiden hørt, at den ikke vil stille et nyt forslag, hvis den fælles holdning bliver forkastet. Jeg vil gerne minde om den interinstitutionelle aftale, som vi indgik med kommissionsformand Prodi den 15. september 1999, og hvor Kommissionen forpligtede sig til at tage initiativer, hvis Parlamentet opfordrer den til det. Jeg er ikke i tvivl om, at Parlamentet vil rette en opfordring til Kommissionen om at fremlægge et nyt forslag. Jeg minder Kommissionen om, at den har pligt til at fremlægge et sådant forslag, og om, at det så også skal ske.

(Kraftigt bifald)

Monica Frassoni (Verts/ALE). - (IT) Hr. formand, jeg mener ikke, at vi nødvendigvis skal fortolke denne afstemning som en opfordring til Kommissionen om at stille et nyt forslag, der måske er magen til det, der blev forkastet. Efter min opfattelse bør dette spørgsmål således drøftes og fastlægges sammen med Kommissionen.

Formanden. - Kære kolleger, i henhold til proceduren og af ren høflighed vil jeg give ordet videre til Kommissionen, hvis den ønsker at udtale sig.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, at forkaste Rådets fælles holdning er Parlamentets demokratiske ret som part i lovgivningsprocessen sammen med Rådet. Mange af talerne under gårdsdagens forhandling nævnte folkets stemme og demokratets rolle.

Uden dette direktiv vil de nationale patentkontorer og Det Europæiske Patentkontor stadig i henhold til gældende lovgivning kunne udstede patenter til computer-implementerede opfindelser. Der vil ikke ske nogen harmonisering på EU-plan.

(Bifald)

Det betyder, at hvad der kan patenteres eller ikke kan patenteres fortsat vil kunne fortolkes forskelligt uden for Domstolens retlige kontrol.

Siden vedtagelsen af den fælles holdning har Kommissionen fastholdt, at hvis Parlamentet beslutter at forkaste den fælles holdning, vil Kommissionen respektere dette og ikke fremsætte et nyt forslag, men hvis Parlamentet opfordrer os til det, vil vi tale med Parlamentets forskellige udvalg og bagefter overveje de efterfølgende procedurer.

Forskellige medlemmer har over givet udtryk for, at Kommissionen bør fremlægge et ikke-sektorspecifikt instrument, og at den bør søge at få vedtaget EF-patentet.

En stor del af den nationale patentlovgivning er allerede blevet tilpasset Den Europæiske Patentkonvention og konventionen om EF-patentet fra 1989. Det vil sikkert glæde kommissær McCreevy at drøfte disse anliggender med Dem. De har allerede sagt, at De gerne vil invitere os til at deltage i de relevante udvalgsmøder og også i plenarmøderne, hvis De ønsker det.

Vedrørende fremtiden for EF-patentet ligger nøglen til en aftale i Rådets hænder. Mange muligheder er allerede blevet afsøgt, både formelt og uformelt.

Formanden. - Parlamentet vil gerne takke Kommissionen og endnu en gang takke ordføreren, hr. Rocard, for det arbejde, han har udført.

8. Europæisk register over forureningsstoffer

Før afstemningen fik ordføreren ordet i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 131, stk. 4

Johannes Blokland (IND/DEM), ordfører. - (NL) Hr. formand, selvfølgelig er dette emne ikke så spændende som det foregående, men det er alligevel vigtigt. Mange tak fordi jeg får lejlighed til kort at begrunde min betænkning. I de forløbne uger har vi haft vanskelige forhandlinger med Rådet for at nå frem til en aftale

under førstebehandlingen, og omsider har vi opnået et kompromis, som efter min mening absolut er forsvarligt. Af de 24 ændringsforslag, som blev vedtaget i Miljøudvalget, kan 20 helt eller delvist genfindes i kompromisteksten.

Alligevel vil jeg fremsætte en kommentar til den måde, hvorpå forhandlingerne er forløbet. Jeg mener, at vi her har opereret på kanten af det acceptable. Rådet kom hele tiden med nye ændringer og var meget tilbageholdende over for ændringer, som parlamentsdelegationen foreslog. Jeg synes, det er ærgerligt, og jeg håber, vi i de kommende forhandlinger om andre sager møder en noget mere samarbejdsvillig holdning hos Rådets repræsentanter.

En sidste bemærkning, som jeg gerne vil fremsætte, vedrører ændringsforslag 53. Dette er også en del af kompromispakken, men desværre kunne ikke alle grupper støtte det. Alligevel vil jeg gøre Dem opmærksom på, at der kun kan opnås enighed under førstebehandlingen, hvis også dette ændringsforslag vedtages. Jeg regner derfor med alles støtte til dette punkt, og jeg vil også gerne takke skyggeordførerne for deres bidrag til tilvejebringelsen af denne aftale.

9. EFRU, ESF og Samhørighedsfonden

Før afstemningen om ændringsforslag 27

Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE), ordfører. - (EN) Hr. formand, det drejer sig om følgende mundtlige ændringsforslag: Lige efter De Grønnes ændringsforslag vil vi gerne have tilføjet ordene "inden for programmet".

Jeg tror, at De Grønne kan tilslutte sig dette forslag, og det kan alle de øvrige politiske grupper også.

(Formanden konstaterede, at der ikke var nogen indsigelser mod det mundtlige ændringsforslag)

Før afstemningen om ændringsforslag 39

Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE), ordfører. - (EN) Hr. formand, jeg vil gerne have slettet ordet "EFRU" i ændringsforslag 39 fra Den Socialdemokratiske Gruppe og erstatte det med ordet "fonde" for at dække alle strukturfonde og naturligvis Samhørighedsfonden.

(Formanden konstaterede, at der ikke var nogen indsigelser mod det mundtlige ændringsforslag)

10. Samhørighedsfonden

11. Den Europæiske Fond for Regionaludvikling

12. Europæisk gruppe for grænseoverskridende samarbejde (EGGS)

13. Den Europæiske Socialfond

Under afstemningen, en bemærkning til forretningsordenen

Graham Booth (IND/DEM). - (EN) Hr. formand, jeg har en bemærkning til forretningsordenen. Siden jeg blev pensionist for tre måneder siden, har jeg haft meget svært ved at få hånden helt i vejret, når jeg skal stemme, på den tiendedel af et sekund, De giver os til det!

Formanden. - Vi står over for en olympisk udfordring, kære kolleger: 972 ændringsforslag. Alt det, vi ikke får gjort i dag, skal gøres i morgen, under min græske kollegas forsæde, hvilket vil være en anden måde at holde den olympiske gejst i vejret på. Jeg opfordrer Dem dog til at holde dampen oppe.

14. Ligebehandling inden for beskæftigelse og erhverv

Før afstemningen

Rosa Miguélez Ramos (PSE). - (ES) Hr. formand, da vi har samlet alle strukturfondene, vil det være logisk at stemme om Casa-betænkningen om Den Europæiske Fiskerifond nu.

15. Den Europæiske Fiskerifond

16. Ligebehandling inden for beskæftigelse og erhverv

17. Lovvalsregler ("Rom II")

Før afstemningen om artikel 26 og 27

Diana Wallis (ALDE), ordfører. - (EN) Hr. formand, det er faktisk ganske enkelt: Der er to datoer i artikel 26 og 27 vedrørende gennemførelsen af denne forordning. De datoer har vi allerede bag os, så det ville måske være en god idé at slette dem. Jeg håber, at Parlamentet kan tilslutte sig dette.

(Formanden konstaterede, at der ikke var nogen indsigelser mod det mundtlige ændringsforslag)

18. UNECE's protokol om forureningsstoffer

19. Samrådsprocedure (budget 2006)

20. Kvindernes rolle i Tyrkiet

Før afstemningen om stk. 28

Emine Bozkurt (PSE), ordfører. - (NL) Hr. formand, det er faktisk rigtigt, at punkt 28 indeholder et kompromisændringsforslag, som De Liberale og PPE-DE-Gruppen blev enige om. Vi kan gå med til dette ændringsforslag, hvis der kommer en tilføjelse, som lyder:

(EN) "og opfordrer den tyrkiske regering til at støtte dette;"

(NL) Hele ændringsforslaget lyder nu:

(EN) "Foreslår, at de politiske partier reviderer deres partistruktur og vedtager hensigtsmæssige strategier for at opnå en bedre ligevægt mellem mænd og kvinder i valgte organer, herunder positive særforanstaltninger såsom kvoter, og opfordrer den tyrkiske regering til at støtte dette;"

(Da flere end 37 medlemmer gjorde indsigelse, blev ændringsforslaget ikke sat til afstemning)

21. EU og Irak

Før afstemningen om ændringsforslag 4

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE), ordfører. - (FR) Hr. formand, jeg har teksten på engelsk, og jeg henvender mig til De Grønne.

(EN) Jeg vil foreslå, at vi ændrer tallene, for antallet af ofre ændrer sig fra dag til dag. Jeg foreslår, at "100.000" og "1.700" ændres til "tusindvis". Det er et forslag.

Det andet forslag er, at "amerikanske tropper" erstattes med "udenlandske tropper", da der også er tale om tropper fra andre lande end USA.

(Formanden konstaterede, at ingen gjorde indsigelse mod det mundtlige ændringsforslag)

Efter afstemningen om ændringsforslag 4, 2. del

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Mange tak, hr. formand. Formanden forklarede os tidligere længe og meget udførligt, hvor uhøfligt det er ikke at melde sig rettidigt inden for taletiden eller være der til afstemningen. Vi har her i Parlamentet en beslutning, som siger, at afstemningen slutter kl. 13.30. Vi holder os i Parlamentet principielt til det, vi aftaler, og ikke til det, som vi hører ad hoc fra den enkelte formand.

Formanden. - Mine damer og herrer, vi har påbegyndt Dimitrakopoulos-betænkningen og skal under alle omstændigheder gøre den færdig. Dernæst vil jeg gerne vide, om De i dag ønsker at gå videre med det vigtige

spørgsmål om bekæmpelse af fattigdom, for hvilket afstemningen bliver ret kort, men først gør vi Dimitrakopoulos-betænkningen færdig.

Efter afstemningen om betragtning B

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE), *ordfører*. - (FR) Hr. formand, jeg læser den engelske tekst en gang til. Det drejer sig om en tilføjelse, som er en ny betragtning.

(EN) ”mens krigen i Irak, dens forskellige aspekter og følger fortsat er et følsomt emne for offentligheden og regeringer i Europa og USA”.

(Formanden konstaterede, at ingen gjorde indsigelse mod det mundtlige ændringsforslag)

Formanden. - Inden vi går videre med afstemningen, har jeg en meddelelse til Dem.

Jeg beklager, at Rådet ikke er til stede, for så ville jeg have bedt repræsentanten for det britiske formandskab om at komme med en udtalelse om det, jeg skal til at sige, nemlig at London er blevet valgt som vært for De Olympiske Lege i 2012.

(Bifald)

Timothy Kirkhope (PPE-DE). - (EN) Hr. formand, jeg vil gerne udtale mig på Storbritanniens vegne vedrørende den meddelelse. Først vil jeg gerne complimentere det hårde arbejde og den meget kamplystne måde, som andre europæiske byer har kæmpet for at få De Olympiske Lege, især vores kolleger i Madrid og Paris. Der skulle jo findes en vinder. Set fra et londonsk synspunkt håber jeg, at alle her vil deltage i legene, og at vi vil konkurrere mod hinanden ved disse lege og dermed vise Europa, når det er bedst.

(Bifald)

Formanden. - Vi ønsker det europæiske hold en rig medaljehøst i 2012.

22. Verdensomspændende indsats for at udrydde fattigdom

Før afstemningen om ændringsforslag 2

Miguel Angel Martínez Martínez (PSE). - (ES) Hr. formand, jeg finder dette indlysende. Jeg vil bede vores venner fra Gruppen De Grønne om at acceptere dette ændringsforslag, der blot omtaler en erklæring. Der bliver ikke tale om at godkende den, før vi har en præcis og grundig viden om den rapport, der henvises til.

(Formanden konstaterede, at ingen gjorde indsigelse mod det mundtlige ændringsforslag)

Vedrørende betragtning A

Miguel Angel Martínez Martínez (PSE). - (ES) Hr. formand, jeg vil gerne kommentere et problem, som en anden gruppe har nævnt. I stedet for at tale om 300, 315 eller 400 millioner sultende mennesker i verden kan vi skrive ”mere end 300 millioner”. På denne måde kan vi undgå at skrive et præcist tal, sådan som andre medlemmer har ønsket.

(Formanden konstaterede, at ingen gjorde indsigelse mod det mundtlige ændringsforslag)

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, jeg har en alvorlig bemærkning. Hr. Rack har ret i, at vi engang havde en fast regel i Parlamentet om afstemningstiderne. Det handler ikke om at spise eller ikke spise. Men jeg har f.eks. gæster her, som er rejst 1.000 km for at tale med mig. Kl. 15.00 skal jeg allerede være tilbage i plenarforsamlingen.

Jeg må virkelig bede om, at vi fremover holder de regler, vi én gang har indført. Vi kan ikke stemme om alt om onsdagen, bare fordi der er nogle dovendidrikker, som mener, de bliver nødt til at rejse allerede onsdag. Vi kunne lige så godt have stemt om de sidste fem betænkninger på torsdag.

Jeg må bede Præsidiets om at organisere og planlægge ordentligt, sådan som det var tilfældet tidligere.

FORSÆDE: Sylvia-Yvonne KAUFMANN*Næstformand*

Formanden. - Mange tak, hr. Posselt. Vi har taget Deres bemærkning til efterretning og sender den videre til de relevante afdelinger.

Dermed er afstemningen afsluttet.

23. Stemmemforklaringer**Betænkning af Barón Crespo (A6-0218/2005)**

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. - (SV) Formålet med betænkningen er at tiltræde FN's Økonomiske Kommission for Europas regulativ nr. 94 og 95. Sigtet er at fjerne tekniske handelshindringer ved godkendelse af køretøjer, hvad angår beskyttelse af fører og passagerer i tilfælde af frontal kollision og sidekollision.

Vi vælger at støtte forslaget, da vi støtter EU's fælles handelspolitik og mener, at det er nødvendigt at vedtage foranstaltninger for at fjerne handelshindringer. Vi mener også, at det er positivt, at dette sker inden for rammerne af FN.

Farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr (B6-0392/2005)

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) En af målsætningerne i direktiv 2002/95/EF er at bidrage til beskyttelse af menneskers sundhed og miljørigtig nyttiggørelse og bortskaffelse af affald af elektrisk og elektronisk udstyr. Direktivet medfører en begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i nyt elektrisk og elektronisk udstyr, der markedsføres efter den 1. juli, medmindre de er omfattet af undtagelserne i bilaget.

Jeg beklager, at Kommissionen har besluttet at medtage DecaBDE i bilaget i modstrid med de videnskabelige rådgiveres råd. Jeg opfordrer Rådet til at stemme imod dette forslag.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. - (FR) Decabromdiphenylether er et bromholdigt flammehæmmende middel, som er velkendt for Parlamentet, da det i februar 2003 blev sat "under nøje overvågning", samtidig med at EU i en betænkning, som jeg var med til at udarbejde, forbød de to "søster"-stoffer penta- og octaBDE.

DecaBDE er et bioakkumulerende kemisk stof, som er blevet fundet i modermælk, og for hvilket den relevante europæiske videnskabelige komité har anbefalet en endnu større nedsættelse af risiciene. Det er i øvrigt et stof, som EU har forpligtet sig til at forbyde i elektrisk og elektronisk udstyr fra den 1. juli 2006.

Det er derfor overraskende, at Kommissionen anbefaler et væsentligt tilbageskridt, da det ved hjælp af komitologiproceduren, dvs. i al hemmelighed, ønsker at tage dette forbud op igen. Dette forsøg på at gennemtvinge det er både med hensyn til indhold og form uacceptabelt. Kommissionen er ikke kommet med argumenter, der begrundet denne kovending, men det ville heller ikke have været muligt.

Jeg støtter derfor dette beslutningsforslag og opfordrer Kommissionen til at ændre sin beslutning. I modsat fald vil jeg ikke tøve med sammen med nogle af mine kolleger at indbringe sagen for EF-Domstolen.

Betænkning af Rocard (A6-0207/2005)

Alexander Stubb (PPE-DE). - (FI) Fru formand, jeg har tre korte betragtninger vedrørende direktivet om softwarepatenter.

For det første er det bedre slet ikke at have noget direktiv end at have et dårligt direktiv. For det andet var dette et klart tegn på en interinstitutionel magtkamp, hvor Kommissionen og Rådet skulle have lyttet til Parlamentet og fulgt trop. For det tredje var hele forhandlingen plaget af misforståelser, og jeg håber, at Kommissionen ikke på nuværende tidspunkt blot vil opgive, men at den vil lægge et nyt forslag på bordet, for på et tidspunkt får vi også brug for et EU-direktiv om softwarepatenter.

Hiltrud Breyer (Verts/ALE). - (DE) Fru formand, jeg har tilsluttet mig det store flertal her og stemt imod dette direktivforslag. Jeg mener, at det i dag også var en sejr for fornuften i Europa-Parlamentet, en sejr for fornuften over nogle få store it-producenters lobbyinteresser. Dermed har vi sendt et signal om større valgfrihed for forbrugerne.

Vi har også gjort det klart, at der er en fremtid for it-virksomhederne i Europa, for det, der var på spil, var innovationen og de små og mellemstore virksomheders frihed til selv at udvikle. Det glæder mig meget, at det i dag er lykkedes os at give rødt kort til planerne om at legalisere patenter på software. Dermed har vi også støttet dem, der går ind for *open source*, som går ind for den frie softwareudvikling. Vi har især også støttet de mellemstore softwarevirksomheder, for de ville have lidt stor skade med dette patenteringsdirektiv.

Det glæder mig, at vi har vundet denne sejr. Jeg håber, vi kan opnå noget lignende for revisionen af direktivet om biologiske patenter.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Fru formand, jeg vil blot bemærke, at det desværre ikke lykkedes for hr. Rocard at få bare et enkelt ændringsforslag igennem, og at Europa-Parlamentet ikke var i stand til at afgive en tilsvarende udtalelse. Vi står nu over for det problem, at de nationale bestemmelser fortsat gælder i uændret form, og at domstolenes afgørelser vil være meget forskellige. Det vil være en enorm omkostningsbelastning for de store virksomheder og derfor være i strid med Lissabon-målene. For de små virksomheder bliver det fuldkommen uoverskueligt, fordi de fremover skal tage stilling til 27 forskellige patentlovgivninger.

Jeg opfordrer Kommissionen til at fremlægge et nyt forslag til et fællesskabspatent og først at diskutere det med sagkyndige personer. Desuden anmoder jeg Kommissionen om at begynde at udarbejde et forslag så hurtigt som muligt.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Efter min mening har Europa brug for fælles, klare og tidssvarende patentregler, da de vil have afgørende betydning for at fjerne hindringer på EU's indre marked, øge investeringer i forskning, forhindre piratvirksomhed og beskytte Europa som helhed betragtet. Jeg påskønner i høj grad indsatsen fra de medlemmer fra alle politiske grupper inklusive Gruppen for Det Europæiske Folkeparti, der har hjulpet os med at nå frem til et fælles kompromis om vores 20 ændringsforslag til direktivet. Formålet med disse ændringsforslag var kun at sikre patentbeskyttelse af firmware som en del af en teknisk anordning for dermed at fremme interoperabiliteten og forhindre patentering af ren software.

Efter de politiske forhandlinger stemte jeg for en forkastelse af direktivet. Det gjorde jeg, fordi det efter min opfattelse vil sætte Parlamentet i stand til at sende et klart og stærkt signal til Rådet og Kommissionen om, at de skal øge indsatsen for at udarbejde et fælles forslag for et generelt europæisk patent i stedet for at koncentrere sig om et direktiv vedrørende en særlig patenttype.

Gilles Savary (PSE). - (FR) Fru formand, jeg vil give udtryk for min tilfredshed med, at denne fælles holdning er blevet forkastet, da der ikke kunne opnås noget bedre, dvs. da ændringsforslagene fra Michel Rocard ikke kunne vedtages et for et, hvilket skulle have ført os tilbage til førstebehandlingen i Parlamentet.

Ligesom mine kolleger tror jeg ikke, at dette medfører en juridisk usikkerhed, da der er sket meget de sidste tre år. Under førstebehandlingen vedtog Parlamentet en utvetydig tekst. Det har i dag forkastet computer-implementerede opfinders patenterbarhed. Jeg tror, at vi skal gå ud fra det og vende tilbage til formuleringen i artikel 52 i München-konventionen, for i virkeligheden drejede det sig ikke så meget om at sikre computer-implementerede opfinders patenterbarhed som en indsats for at gøre dem patenterbare. Denne indsats er blevet standset i dag ved, at demokratiet i Parlamentet har vundet en stor sejr over lobbyer og over Kommissionens manøvrer.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Fru formand, jeg vil gerne forklare, hvorfor jeg ikke stemte imod direktivet om computer-implementerede opfinders patenterbarhed. En afvisning forlænger usikkerheden vedrørende software-relaterede opfinders patenterbarhed og opfylder dermed ikke behovet for, at der bliver truffet en beslutning.

Jeg beklager, at medlemmerne har vist sig ude af stand til at fremsætte en fornuftig version af teksten, som kunne have sikret støtte til innovation, men også forsikre softwareprogrammører og -brugere om, at vi ikke indfører amerikanske tilstande ved at tillade patenter for ren software.

Processen har vist alle fejlene i den måde, vi lovgiver på i EU, og disse fejl skal fjernes, hvis medlemmerne skal undgå at fremstå som værende ude af stand til at lovgive om komplekse, men vigtige emner.

For det første hemmelighedskræmmeriet i Ministerrådet. Det er umuligt at holde sig informeret om argumentationen i Rådet.

For det andet hindringer for forståelse på grund af den uigennemskuelige hjemmeside.

For det tredje det forkerte valg af ordfører i Parlamentet. Vi skal have skrottet traditionen med, at en betænkning er en gruppes ejendom, og at det at sætte spørgsmålstegn ved, at den tildeles et bestemt medlem, er noget, man bare ikke gør.

For det fjerde det ubegavede i at bruge en misvisende forkortet beskrivelse såsom "softwarepatenter", der er dybt misvisende.

For det femte manglen på "parlamentskoncipister" som dem, der findes i Westminster, der vejleder de britiske parlamentsmedlemmer ved at finde den rette terminologi.

James Hugh Allister (NI), *skriftlig*. - (EN) I dag stemte jeg mod den fælles holdning til direktivet om computer-implementerede opfinders patenterbarhed på grund af den øgede kontrol og overvældende dominans, det ville give store softwarevirksomheder og de deraf følgende skadelige virkninger for små og mellemstore virksomheder. Jeg opfatter forslaget til lovgivning om at gøre software patenterbart som en trussel mod en branche, der kræver kreativitet og innovation for at kunne trives. Dette direktiv ville ganske enkelt mindske konkurrencen og dermed føre til højere priser og ringere kvalitet for softwarebrugere og ikke-teknologiske virksomheder. Jeg mener, at den anti-innovative adfærd, som direktivet uden tvivl ville medføre, ville få altødelæggende følger for demokrati, konkurrence og beskæftigelse.

Andrew Duff (ALDE), *skriftlig*. - (FR) EU har brug for klare regler. Der kan ikke være tale om at gøre computer-implementerede opfindelser patenterbare, og de er for øvrigt godt beskyttet af ophavsretten. Det ville være et slag mod innovation og have skadelige virkninger på forskning, SMV'er og EU.

Den fælles holdning var et skridt i den rigtige retning, men efterlod grå områder, der skulle have været fjernet ved at stemme for ændringsforslagene fra Michel Rocard. Jeg ville have stemt for dem, hvis de var blevet sat til afstemning. Der blev dannet en unaturlig koalition direkte for at få den fælles holdning forkastet uden at forsøge at ændre den. De, der syntes, at den fælles holdning ikke gik langt nok, slog sig sammen med dem, der frygtede, at med ændringsforslagene ville forbuddet mod at gøre computer-implementerede opfindelser patenterbare blive indført.

Den klare forkastelse af forslaget betyder, at de får ret, og at Det Europæiske Patentkontor således kunne fortsætte med at udvikle en retspraksis, der er til fordel for computer-implementerede opfindelser patenterbarhed "i sig selv". Alt dette er skadeligt for friheden til at opfinde og fremskridtet. Jeg har hverken stemt for eller imod, fordi jeg på den ene side ikke kan godkende den fælles holdning, og jeg på den anden side ville have foretrukket at ændre forslaget og ikke have bibeholdt det nuværende tomrum og forvirring ...

(Indlægget forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 163)

Lena Ek, Cecilia Malmström og Anders Wijkman (PPE-DE), *skriftlig*. - (SV) Vi har valgt at stemme for, at hele forslaget om computer-implementerede opfindelser skal trækkes tilbage. Vi er imod patenter på ren software og vil beskytte klassisk patentret og har haft som ambition at forbedre Ministerrådets fælles holdning. Desværre har det vist sig at være svært, og vi risikerer at få en utydelig lovtekst, som ikke opfylder vores krav om retssikkerhed. Dette fremmer hverken store virksomheder, små virksomheder eller programudviklere. De eneste, der tjener på en usammenhængende lovgivning, er patentjuristerne. Konsekvensen af visse skrivelser har også været svær at overskue. Det er ønskeligt med en harmonisering på området, men vi er hellere foruden direktivet, end at vi vil medvirke til en dårlig lovgivning. Derfor er det godt, at Parlamentet vil forkaste forslaget.

Vi synes i stedet for, at Kommissionen bør tage spørgsmålet om fællesskabspatenter op igen, som skal gælde for hele EU. Et hovedproblem i denne sammenhæng er, at European Patent Office (EPO) har udfærdiget en del trivielle patenter og patenter på ren software. EPO er dog ikke underlagt EU, men styres af en større specialkonvention. Vil EU have førertrøjen i spørgsmålet om et retssikkert og gennemsigtigt patentsystem, hvor patenter kun tildeles for rigtige opfindelser, bør vi indføre et fællesskabspatent, som vedrører alle områder, ikke kun computerimplementerede opfindelser.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. - (PT) Vi glæder os over, at vores forslag om at forkaste Rådets fælles holdning fra marts 2005 om computer-implementerede opfinders patenterbarhed er blevet vedtaget.

Som vi har sagt, siden Kommissionen i 2002 fremsatte sit direktivforslag, ville indførelse af softwarepatenter betyde en fare for den intellektuelle frihed, teknologisk innovation og den europæiske økonomis udvikling, hvilket også videnskabsfolk, universitetsprofessorer, de studerende, mange organisationer og SMV'erne med rette har peget på. De høje patentomkostninger ville være til skade for de små og mellemstore virksomheder,

der ikke kun savner ressourcer til at betale for patenteringen, men som desuden kan risikere at se deres idéer patenteret af tredjemand. Softwarepatenterne ville også kunne bruges af de store virksomheder til at hindre nye virksomheder i at komme ind på markedet.

Det går ikke, at man kan patentere tanker og viden - eller livet selv, i værste fald. Derfor har vi, ligesom vi tidligere har gjort, tilsluttet os det forslag om at forkaste Rådets fælles holdning, der i dag er blevet vedtaget. Det er en sejr for viden, innovation og friheden til at skabe ...

(Stemmeforklaringen forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 163, stk. 1)

Richard Howitt (PSE), *skriftlig*. - (EN) Jeg glæder mig over, at Parlamentet i dag har forkastet udkastet til lovgivning om softwares patenterbarhed. Jeg stemte imod efter moden overvejelse og indgående drøftelser om følgerne med direktører for små og mellemstore virksomheder fra min valgkreds, der omfatter 1.500 teknologivirksomheder med omkring 40.000 ansatte i teknologicentrene i Cambridgeshire og Hertfordshire. En direktør for en lille virksomhed fortalte mig, at den foreslåede lovgivning svarede til at patentere tomater i en opskrift, således at der aldrig ville kunne laves en ny opskrift med tomater igen. Afstemningen i dag er en klar sejr for kreativitet, iværksætterånd og sund fornuft.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE), *skriftlig*. - (EN) Som talsmand for dette emne i Parlamentets største gruppe og leder af den finske delegation i EPP-ED mener jeg, at beslutningen om at forkaste den fælles holdning var den rigtige. Jeg mener ikke, at det resulterende direktiv ville have været godt nok. Forkastelsen af hele forslaget var et mindre tilbageskridt, end det ville have været at vedtage en dårlig lovgivning.

Jeg beklager dog, at forsøget på at harmonisere medlemsstaternes forskellige praksis på patentområdet blev forkastet. Jeg vil derfor opfordre Kommissionen til hurtigt at genfremsætte forslaget om EF-patentet, som ikke blev vedtaget i den foregående valgperiode. Kommissionen skal også tage initiativ til at forny det europæiske patentsystem.

Desuden mener jeg, at den beslutning, der er truffet i dag, er en stor sejr for Parlamentet som institution. Rådet tager overhovedet ikke hensyn til holdningen hos Parlamentets flertal i sin fælles holdning. Parlamentet har vist, at medlemsstaterne i Rådet ikke bare kan ignorere Parlamentets mening - uanset emnet.

Toine Manders (ALDE), *skriftlig*. - (NL) Folkepartiet for Frihed og Demokrati (VVD) i Nederlandene er glad for, at et overvældende flertal i Parlamentet har støttet ALDE-Gruppens ændringsforslag om at forkaste den fælles holdning. VVD er imod, at den europæiske patentret gribes an i de enkelte sektorer. VVD vil hellere have en integral fremgangsmåde og opfordrer derfor Kommissionen til at fremsætte et forslag om ét fællesskabspatent. Dette giver større juridisk sikkerhed.

Det nuværende omstændelige patentsystem kan således erstattes af en mere effektiv ordning. Vi opfordrer Kommissionen til hurtigst muligt at indlede en debat i Retsudvalget til harmonisering af den eksisterende europæiske patentlovgivning på grundlag af artikel 95. Dermed er Parlamentet også med i den fælles beslutningstagning herom, og der kan derfor finde en demokratisk kontrol sted med Det Europæiske Patentkontor.

Samtidig opfordrer vi alle lobbyorganisationerne til at benytte det samme tunge skyts for at overbevise den franske regering om, at den skal opgive sin modstand mod ét officielt arbejdsprog ved EU-patenter for også at give de franske unge mulighed for en konkurrencedygtig og innovativ fremtid.

Således bliver Lissabon-målsætningen ikke blot noget, vi taler om, men der bliver også sat handling bag ordene.

David Martin (PSE), *skriftlig*. - (EN) Jeg stemte for at forkaste den fælles holdning, ikke fordi jeg er modstander af tanken om et europæisk patent, men fordi netop dette forslag var dårligt formuleret og ikke skabte klarhed om nogle vitale definitioner af, hvad der kan patenteres.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), *skriftlig*. - (SK) Da der i øjeblikket er enorme forskelle i de nationale patentlovgivninger, finder jeg det nødvendigt at vedtage et direktiv for at sikre en harmonisering heraf. Derfor støtter jeg en sammenhængende beskyttelse af softwareprodukter gennem en beskyttelse af ejendomsretlige innovative løsninger for et helt program eller en del deraf, men ikke udstedelsen af patenter for enkelte idéer. Det var trods alt Einstein, der sagde, at man ikke kan tage patent på en matematisk formel.

En patenterbar opfindelse er en løsning, der kombinerer en idé med en teknisk anordning som f.eks. software til mobiltelefoner eller ABS-systemer i biler. Patenterne sikrer virksomhederne et udbytte af deres investeringer i udviklingen af en opfindelse og fremmer yderligere investeringer i forskning og udvikling.

Det direktiv, som Rådet foreslår, indeholder uklare formuleringer, der gør det umuligt at foretage en præcis sondring mellem software og tekniske goder.

Manglen på klare definitioner for softwarepatentering kan betyde, at konkurrencen mellem virksomhederne flyttes fra markedet til retssalene. Hvis software bliver patenterbar, kan omkostningerne i forbindelse med patenteringen ruinere de små og mellemstore softwareudviklingsvirksomheder. Jeg har støttet ændringsforslagene fra Roithová - Buzek, der forsøger at begrænse direktivets anvendelsesområde, så det ikke tillader patentering af ren software. Ændringsforslagene repræsenterer et kompromis, der vil forhindre en uklar fortolkning af direktivet. Hvis de godkendes, støtter jeg den ændrede tekst af Rådets fælles holdning af 7. marts 2005.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Selv om jeg var medforfatter til en række ændringsforslag, der sigtede på at forbedre den fælles holdnings endelige udformning, hvis den skulle blive vedtaget af Europa-Parlamentet, var det med tilfredshed, at jeg stemte for og konstaterede, at Europa-Parlamentets forslag om at forkaste den fælles holdning blev vedtaget. Jeg mente nemlig, at det var den bedste løsning for at undgå vedtagelse af en tekst, der ville blive til klar skade for ikke blot de små og mellemstore softwarevirksomheder, men også for forbrugerne. Ydermere fremmede forslaget til fælles holdning ikke de bedste principper for kreativitet og intellektuel ejendomsret og sikringen heraf.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Det underliggende spørgsmål for denne betænkning og den tilhørende beslutning er, hvor grænserne går for computer-implementerede opfindelsers patenterbarhed.

Som bekendt har det i Europa været mest almindeligt at beskytte software ud fra reglerne for ophavsret/copyright. Den foreslåede fremgangsmåde vil bringe os på linje med USA, hvilket jeg dog ikke finder hverken gavnligt eller befordrende for større klarhed på markedet. Det vil snarere øge vanskelighederne for de små og mellemstore virksomheder, der står for størsteparten af innovationen og 70 % af beskæftigelsen i denne branche.

I løbet af Parlamentets behandling af denne sag er det blevet klart, at de store europæiske virksomheder har søgt at sikre eneretten til programmer til computer-implementerede opfindelser i strid med München-konventionen og Den Europæiske Patentmyndigheds retspraksis. Ordføreren pointerer imidlertid udmærket, hvordan problemstillingen bør opfattes: "Et software er rent faktisk ikke mere patenterbart end en akkord eller en ordsammenstilling. Betraget som en gruppe af matematisk forbundne formler er der tale om et resultat af den menneskelige tankevirksomhed, og fri tankevirksomhed er et grundlæggende princip i vores samfund". Sådan ser jeg også på det.

(Stemmeforklaringen forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 163, stk. 1)

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. - (FR) Ved i dag kl. 12 at stemme for forkastelsen af Rådets fælles holdning ønskede jeg at give udtryk for en klar afvisning af at gøre computer-implementerede opfindelser patenterbare. Og på den anden side har jeg vurderet, at software som et menneskeskabt produkt er tilstrækkeligt beskyttet af ophavsretten.

Jeg har også og især stemt for, at politik skal have fortrinsret over teknik, for at genoplive ånden fra Lissabon.

Som en liberal og ihærdig forsvarer af værdierne fri etableringsret og en sund og retfærdig økonomisk konkurrence kunne jeg ikke acceptere en tekst, der er skræddersyet til visse store selskaber, som allerede næsten har monopol i deres respektive sektor. Formålet med direktivforslaget var på sigt at kvæle unge datalogers kreative ånd og adskillige europæiske SMV'ers og mikrovirksomheders uafhængighed i fødslen.

Teksten havde rent ud sagt ikke meget at gøre med det borgernes Europa, som vi alle ønsker.

I løbet af de to år, som debatten har varet, har jeg ikke mødt en eneste computereksperter, universitetsforsker, bruger eller chef for en lille eller mellemstor virksomhed, der fremstiller software, der har haft noget godt at sige om dette direktiv. Det kan ikke være tilfældigt.

Konrad Szymański (UEN), skriftlig. - (PL) Jeg var blandt de få medlemmer, der stemte imod forslaget om at forkaste direktivforslaget om computer-implementerede opfindelsers patenterbarhed.

Parlamentet havde mulighed for at udtale sig om forslaget og ændre indholdet heraf under den fælles beslutningstagning. Med den næsten enstemmige forkastelse af forslaget er Parlamentet blot gået uden om en beslutning, hvilket ikke kan siges at være en ansvarlig handling.

Den brede koalition omfatter grupper af medlemmer med meget forskellige synspunkter. Efter mange overvejelser kunne jeg ikke identificere mig med nogen af dem.

De medlemmer, der er modstandere af en effektiv beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder som sådan, eller med andre ord medlemmerne fra det yderste venstre, stemte imod direktivet. Jeg hører imidlertid ikke til den gruppe.

Gruppen af nejsigere omfattede også medlemmer, der er imod et system, der giver en sådan beskyttelse på fællesskabsniveau, eller med andre ord det yderste højre. Jeg er heller ikke enig med denne gruppe, da det i mange lande koster mange penge at registrere opfindelser.

Et antal medlemmer stemte imod direktivet, fordi de mener, at Parlamentet skal have større politisk indflydelse på lovgivningsproceduren. Denne holdning findes hos repræsentanter fra alle grupperne, men den kan jeg heller ikke tilslutte mig.

Endelig var der de medlemmer, der stemte imod direktivforslaget, fordi de mener, at det udgør en trussel imod Polens nationale interesser. Denne gruppe bestod med andre ord af polske medlemmer af Europa-Parlamentet. Bortset fra det faktum, at der er ubegrænsede muligheder for at stille ændringsforslag, er det en forkert antagelse.

Uanset om patentbeskyttelse er defineret i bred eller smal forstand, bidrager den til privat investering i fornyelse og dermed til at skabe job for forskningsarbejdere. USA bruger næsten dobbelt så meget som Europa på sådanne investeringer, og en af de mange grunde hertil er den karakteristiske brede patentbeskyttelse, der findes i USA. Til trods herfor er der imidlertid mange talere, der under denne forhandling har nævnt landet som et dårligt eksempel og en advarsel.

Betænkning af Blokland (A6-0169/2005)

Richard Howitt (PSE), *skriftlig*. - (EN) Jeg tilslutter mig henstillingerne i betænkningen, især accepten af min modstand mod vilkårlige begrænsninger for maritime grænser, der er berettigede til grænseoverskridende samarbejde, for det ville have betydet, at Norfolk og andre dele af min valgkreds ikke ville have haft adgang til finansiering trods de stærke historiske og kulturelle bånd over Nordsøen. Min region har deltaget fuldt ud i det regionale samarbejde, og Parlamentets vilje til at fastholde en uafhængig streng for et sådant samarbejde er godt for Østengland, Storbritannien og alle, der ønsker at drage fordel af samarbejde og udveksling på tværs af Europas grænser.

David Martin (PSE), *skriftlig*. - (EN) Jeg mener, at det er vigtigt at få en bedre forståelse af de mængder af forurenende stoffer, som udledes fra anlæggene, og at disse oplysninger bliver gjort let tilgængelige for offentligheden gennem et krav til operatørerne om, at de skal oplyse om deres emissioner.

Disse målsætninger er omfattet af lovgivningen, der sigter mod at oprette et europæisk register over udledning og overførsel af forurenende stoffer og er knyttet til forslaget til afgørelse om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af FN's Økonomiske Kommission for Europas protokol af 21. maj 2003 og at medtage de relevante dele i europæisk lovgivning.

Luís Queiró (PPE-DE), *skriftlig*. - (PT) Miljøspørgsmål er af central betydning, når politikken for Europas fremtid skal udformes. Jeg finder det således afgørende, at der skabes forudsætning for at sikre øget offentlig opmærksomhed omkring miljøspørgsmål og bedre gennemførelse af miljølovgivningen. Blokland-betænkningen har til formål at inkorporere de relevante dele af UNECE-protokollen i Fællesskabets lovgivning.

Betænkningen vil medføre, at offentligheden får forbedret adgang til information og bedre forståelse af de mængder af forureningsstoffer, som anlæg udleder.

Jeg har derfor stemt for Blokland-betænkningen.

Betænkning af Hatzidakis (A6-0177/2005)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. - (PT) Den store mangel ved denne betænkning er, at den er betinget af Europa-Parlamentets beslutning om finansielle overslag for 2007-2013, der for struktur- og

samhørighedsfondene accepterer en finansieringsramme på kun 0,41 % af Fællesskabets BNI for denne periode, når samhørighedsbehovene efter udvidelsen og de skærpede økonomiske og sociale uligheder bør lægge op til mere.

Derfor har vi endnu en gang bl.a. foreslået bevillingerne til strukturfondene øget med henblik på især at sikre fuld kompensation for de regioner, som berøres af "den statistiske virkning", og sikre *phasing out*-mekanismer for Samhørighedsfondens forslag, som et flertal i Europa-Parlamentet til vores skuffelse har forkastet.

Vi beklager også, at man har forkastet vores forslag om at fjerne mekanismer, der berører strukturfondenes gennemførelse, navnlig niveauerne for med- og førfinansiering, eller Samhørighedsfondens anknævnelse til stabilitets- og vækstpakten, samt mekanismer, der bringer strukturfondenes udgiftsmål (n+2-reglen) i fare.

Vi mener endvidere, at betingelserne for langfristet offentlig støtte til virksomheder burde være strammet op særlig på beskæftigelsessiden, som vi har foreslået.

Carl Lang (NI), *skriftlig*. - (FR) Reformen af strukturfondene løser ikke problemerne i forbindelse med udvidelsen mod Øst, men straffer Frankrig.

EU, som ikke har beregnet omkostningerne ved en udvidelse med østeuropæiske lande, der er ødelagt af fire årtier med kommunisme, udbetaler 190 milliarder euro i regionalstøtte til de nye medlemsstaterne. Vil denne støtte fremme deres økonomiske integration i EU? Den tyske fiasko i de delstater, der hørte til det tidligere kommunistiske DDR, kan give anledning til tvivl.

Prioriteringen af Østeuropa i regionalpolitikken får til gengæld to uheldige konsekvenser for Frankrig:

- Den reducerer den allerede lille del, der er bevilget til Frankrig. Således har Korsika og Hainaut i Nord Pas de Calais-regionen ikke de sidste fem år modtaget strukturfondsmidler, der er beregnet til de fattige EU-regioner.

- Stigningen i regionale udgifter, der er blevet EU's største budgetpost, medfører en indskrænkning af landbrugsudgifterne, som de franske landmænd nød godt af, og en stigning i det samlede EU-budget, og således et højere fransk bidrag til dette budget.

Mere end nogensinde før viser EU's regionalpolitik, som euroføderalisterne i UMP og Det Socialistiske Parti fremstiller som manna for de franske regioner, sig at være økonomisk og socialt humbug.

Jamila Madeira (PSE), *skriftlig*. - (PT) Jeg glæder mig over vedtagelsen af denne interimbetænkning om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfondens og navnlig over vedtagelsen af et nyt afsnit i artikel 3, der indebærer, at de regioner, som berøres af den statistiske virkning, f.eks. Algarve, bør tildeles passende finansiel støtte, så de kan videreføre konvergensprocessen, og at der ikke bør sondres mellem dem på grundlag af befolkningstallet.

Disse befolkningsmæssige kriterier, som var et resultat af det luxembourgske formandskabs forhandlingspakke for de finansielle overslag 2007-2013, savner ethvert objektivt grundlag og bør derfor ikke betinge uretfærdige og urimelige sondringer, der ikke har anden rolle end at markere et "før" og et "efter" i solidariteten mellem EU's regioner.

David Martin (PSE), *skriftlig*. - (EN) Jeg stemte for denne betænkning, som skal sikre, at der fortsat afsættes europæiske midler til the Highlands and Islands i Skotland, og som giver håb om, at andre dele af Skotland fortsat vil kunne nyde godt af adgangen til EU's strukturfonde.

Indtil vi får en afgørelse om budgettet, er det naturligvis umuligt at vide, hvor mange midler det kommer til at dreje sig om.

Jeg tilslutter mig de foreslåede reformer, som skal øge kvaliteten i forbindelse med anvendelsen af midlerne fra EU's strukturfonde, bl.a. gennem forenkling, bedre strategisk planlægning, reduktion af bureaukratiet og større gennemsigtighed og ansvarlighed.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), *skriftlig*. - (EL) Jeg har ligesom et stort flertal i min politiske gruppe stemt for Hatzidakis-betænkningen, fordi den:

- støtter de regioner, som risikerer at blive ramt af den "statistiske effekt", der er skabt af udvidelsen,
- stiller krav om, at regionerne i den yderste periferi behandles som særlige tilfælde med hensyn til deres adgang til strukturfondene,

- foreslår, at midler, der ikke er anvendt som følge af n+2-reglen, fordeles til regioner, der kan udnytte dem,
- afviser enhver renationalisering af regionalpolitiske udgifter,
- stiller krav om retfærdig behandling af ø-regioner og tyndtbefolkede regioner,
- gør handicappedes rettigheder til en hovedprioritet i samhørighedspolitikken.

De ændringsforslag, jeg havde stillet sammen med andre medlemmer af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe:

- forbedrer teksten og gør det klart for Kommissionen og Rådet, at indsatsen for at fremme konkurrenceevne og iværksætterlyst ikke må gå ud over bæredygtig udvikling og samhørighed,
- stiller krav om flere midler til strukturfondene og Samhørighedsfonden, fordi et skævt Europa ikke er holdbart,
- stiller krav om bedre kontrol af statsstøtte, så den ikke bliver et incitament til virksomhedsflytninger internt i EU til skade for arbejdstagerne i forskellige regioner.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Jeg har stemt for denne betænkning, fordi jeg mener, at den indeholder en række elementer af stor betydning for Portugal, idet jeg dog også mener, at de er positive for EU, som jeg tror på. Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden er tre fonde af helt central og strategisk betydning for målene om økonomisk vækst, styrket konkurrenceevne og værditilvækst samt mindskelse af de enorme regionale uligheder. Jeg har derfor med tilfredshed konstateret, at ordføreren har lagt vægt på aspekter, som jeg finder afgørende. Han afviser således alle forsøg på at renationalisere regionalpolitikken og på at nedsætte loftet for statsstøtte til de fattigste regioner og tilslutter sig Kommissionens forslag om, at virksomheder, der flytter ud og samtidig modtager midler fra de europæiske fonde, bør mærke konsekvenser.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. - (EN) Hatzidakis-betænkningen indeholder Parlamentets syn på den fremtidige reform af strukturfondene. Jeg bifalder medtagelsen af "den statistiske virkning", anerkendelsen af de naturligt omfattede regioner, afvisningen af at indføre en 150 km grænse til afgrænsning af maritime regioner, fokuseringen på ligestillingsaspekter og styrkelsen af miljøbeskyttelsen. Vedrørende ændringsforslag 42 og det oprindelige punkt 13 afholdt Labour-delegationen sig fra at stemme på grund af sproget i teksten.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. - (EL) KKE har stemt imod betænkningerne om strukturfondene i forbindelse med den fjerde EF-støtteramme 2007-2013, fordi de tjener EU's befolkningsfjendtlige politik og har til formål at sikre mere profit til kapitalen.

Strukturfondene udnyttes af regeringerne til at styrke plutokratiet i medlemsstaterne, medlemsstaternes imperialistiske planer, koncentrationen og centraliseringen af kapitalen og monopolernes uhæmmede vækst.

De udnyttes til at fremme kapitalistiske omstruktureringer, hvor man rammer arbejdstagernes lønmæssige og sociale rettigheder samt sundhedsvæsenet, socialvæsenet og uddannelsen, og til at foretage gennemgribende ændringer i landbrugsøkonomien og andre sektorer. De anvendes til ideologisk terrorisme, militærudgifter til EU's og NATO's imperialistiske angreb og til bestikkelse og korruption for at vildlede arbejderbevægelsen.

Loven om asymmetrisk vækst er nådesløs. I stedet for at mindskes skærpes modsætningerne, både de sociale og de regionale. Arbejdstagerne møder store problemer, navnlig indbyggerne på øerne og i afsidesliggende egne og bjergene i Grækenland.

Forsikringerne om, at man vil fremme EU's konvergens- og samhørighedspolitik gennem strukturfondene, er det største bedrag af arbejdstagerne, kvinderne, landmændene og de nederste befolkningslag.

Grækenland er et typisk eksempel, idet syv græske regioner, 80 % af befolkningen, ifølge statistikken risikerer at falde uden for mål 1 for strukturfondstøtten.

Betænkning af Andria (A6-0178/2005)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Vi mener, at et de centrale punkter ved det foreliggende forslag til forordning om Samhørighedsfonden - som det også var tilfældet for den tidligere forordning - er Samhørighedsfondens anknytning til stabilitets- og vækstpagten, altså muligheden for helt eller delvist at indstille fondens finansielle støtte til et samhørighedslandene, f.eks. Portugal, hvis den beslutning, der nævnes

i EF-traktatens artikel 104, stk. 8, vedtages. Ordførerens forslag om at gøre denne automatiske beslutning til en politisk beslutning, løser ikke problemet.

Vi er også imod, at n+2-reglen skal gælde for Samhørighedsfonden, fordi det vil skabe nye hindringer for midlernes anvendelse i de lande, der bør have som mål at tilnærme deres økonomiske og sociale udviklingsniveau til Fællesskabets gennemsnit.

Vi mener derudover, at navnlig EU's udvidelse betyder, at der ikke er afsat tilstrækkelige midler til denne fond.

Da vores forslag til ændring af disse og andre punkter er blevet forkastet, har vi stemt imod denne beslutning.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Et af de mest relevante spørgsmål i debatten om Samhørighedsfondens fremtid er naturligvis det, der angår "statistisk velstand". Alle spørgsmål omkring denne fond er særdeles vigtige, men det, som jeg - og ganske givet også de nationale myndigheder - lægger størst vægt på, er at undgå, at en tilsyneladende velstand medfører faktisk forarmelse på grund af bortfald af støtte, så en endnu ikke afsluttet vækstcyklus afbrydes. Det er det centrale problem for Portugal i diskussionen om denne fonds fremtid og er også det, som jeg er mest bekymret over. Jeg glæder mig derfor over, at det i betænkningen nævnes, at der skal findes et passende politisk svar på dette spørgsmål.

Betænkning af Fava (A6-0184/2005)

Emanuel Jardim Fernandes (PSE), skriftlig. - (PT) 10 nye landes tiltrædelse udgør en af de største udfordringer for EU's interne samhørighed, fordi forskellene i økonomisk udvikling inden for EU er vokset, og de regionale økonomisk-sociale uligheder er forværret. Det betyder, at EU skal yde en større samhørighedspolitisk indsats, men den gennemgår for tiden en dybtgående reform med henblik på at imødegå følgerne af udvidelsen.

I en union med 25 medlemmer må samhørighedspolitikens instrumenter tildeles passende finansielle midler og fordeles ligeligt mellem de mindst udviklede regioner ikke blot i de "nye", men også i de "gamle" medlemsstater, så forskellene i udviklingsniveau og afstanden til de dårligst stillede regioner (det nuværende "konvergens"-mål) fortsat mindskes, og der ligeledes sættes ind på det nye målområde "regional konkurrenceevne og beskæftigelse".

De henstillinger, der fremgår af de forskellige betænkninger, som i dag er til afstemning, særlig Claudio Favas betænkning om FEDER, sigter på at imødekomme disse bestræbelser.

Hvad angår tildelingen til disse fonde, afventer vi Det Europæiske Råds aftale om de finansielle overslag 2007-2013, som vi håber vil stå mål med de udfordringer, som EU's samhørighedspolitik står over for.

Richard Howitt (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg glæder mig meget over vedtagelsen af mine centrale ændringsforslag til EFRU-forordningen, som vil sikre fuld adgang til midler uden forskelsbehandling og søge at udnytte fonden til at løse de forskellige sociale, økonomiske og miljømæssige problemer, som især findes i landdistrikter som min egen valgkreds, navnlig gennem diversificeringsforanstaltninger, iværksætteraktiviteter og ved at fremme beskæftigelsen i lokalområderne. Jeg glæder mig også over vedtagelsen af mine ændringsforslag om at mindske den miljømæssige indvirkning fra virksomhedernes og husholdningernes aktiviteter og prioritere klimaændringer, biodiversitet, miljøforvaltning og bæredygtig energiproduktion ved anvendelsen af midlerne - alle vækstområder med et enormt potentiale i Østengland.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Portugal har gennem de seneste år haft betydelig gavn af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling. På nationalt niveau kan vi givetvis kritisere visse - eller ligefrem adskillige - af de prioriteringer, som de forskellige regeringer har haft for anvendelsen af disse midler, ligesom vi kan beklage effekten, som vi kunne ønske var større og bedre. Når det er sagt, må vi dog anerkende, hvilken enorm positiv virkning denne fond har haft for Portugal. Vi må samtidig bekymre os om de regler, som skal gælde for den i de kommende år. Jeg er derfor enig i de bestræbelser, der udtrykkes i denne betænkning, navnlig med henblik på at sikre en afbalanceret fordeling af midlerne i lyset af den netop gennemførte - og fremtidige - udvidelse, så de mindre gunstigt stillede regioner og lande i EU ikke rammes negativt, idet der især må tages højde for "statistisk velstand", der ikke er velstand og derfor ikke må opfattes som sådan.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg glæder mig over denne betænkning generelt, men især over den overvældende støtte til forslagene om at sikre, at de 50 millioner handicappede ikke forskelsbehandles i adgangen til varer og tjenesteydelser, infrastruktur, bygninger og ikt finansieret over de nye forordninger for 2007-2013.

Holdningen vedrørende artikel 2 i EFRU-forordningen om at fremme social integration og anerkende behovet for at fjerne hindringer for handicappedes adgang til varer og tjenesteydelser i bebyggede områder bifalder jeg i særdeleshed.

Betænkning af Hatzidakis (A6-0177/2005), af Andria (A6-0178/2005) og af Fava (A6-0184/2005)

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), - (FR) Fru formand, det er en sørgelig og sort dag for de nye medlemsstater, som bliver udsat for yderligere forskelsbehandling.

Hvad angår Hatzidakis-, Fava- og Andria-betænkningen, er spillereglerne blevet ændret. Mulighederne for at anvende strukturfondene er blevet ændret og stærkt begrænset for de nye medlemsstater med den direkte ændring af n+2-reglen for Samhørighedsfonden og med afskaffelse af tilskud til den private sektor. Det er forskelsbehandling af de lokale myndigheder og civile organisationer i de nye medlemsstater. Alle medlemmerne af Parlamentet fra de nye medlemsstater har stemt enstemmigt for at forsvare deres interesser. Det er et udtryk for forskelsbehandling og tegn på manglende solidaritet fra Parlamentets side. Det er et meget uheldigt budskab til de nye medlemsstater.

Betænkning af Olbrycht (A6-0206/2005)

Luís Queiró (PPE-DE), *skriftlig*. - (PT) EU's grundlæggende mål omfatter bl.a. styrkelse af den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed gennem grænseoverskridende, tværnationalt og tværregionalt samarbejde. Denne indsats fremmer samtidig integration samt afbalanceret og harmonisk udvikling af det europæiske område.

Unionen har således skabt interne og eksterne instrumenter for det grænseoverskridende samarbejde inden for EU. Foranstaltninger til at mindske de vanskeligheder, der opstår ved styringen af det grænseoverskridende, tværnationale og tværregionale samarbejde, er derfor af særlig betydning.

Jeg støtter derfor Olbrycht-betænkningen om at indføre et finansielt instrument på fællesskabsplan, som giver mulighed for på Fællesskabets område at oprette samarbejdsgrupper, der har status som juridisk person, med betegnelsen "europæiske grupper for grænseoverskridende samarbejde" (EGGS), fordi jeg mener, at dette instrument vil kunne bidrage positivt til at skabe ligevægt i Europas territoriale samhørighed.

Betænkning af Silva Peneda (A6-0216/2005)

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE), *skriftlig*. - (EN) De britiske Konservative støtter Den Europæiske Socialfond og generelt ændringsforslagene til ordførerens betænkning. Især den første afstemning under ét omfattede 80 ændringsforslag med positive ændringer, der har til formål at fremme kvinders deltagelse på arbejdsmarkedet og sikre en bedre ligevægt mellem arbejde og familie. De Konservative støtter imidlertid ikke ændringsforslag 58, der havde til formål specifikt at fremme ngo'ers kapacitetsopbygning og netværksaktiviteter.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. - (PT) Europa-Parlamentets beslutning om Den Europæiske Socialfond følger tæt Kommissionens forslag, der er centreret omkring den europæiske beskæftigelsesstrategi og Lissabon-strategien, selv om man på enkelte punkter har indført nogle ændringer for at medtage erfaringerne fra programmet Equal, ligestilling af mænd og kvinder, fattigdomsbekæmpelse og større fokus på handicappede.

Desværre er fire forslag, som vi har stillet, ikke blevet vedtaget. De sigtede især på:

- at fremme arbejde af høj kvalitet i alle aspekter ligesom uddannelse og erhvervelse af nye kompetencer, navnlig gennem fremme af bedre arbejdsforhold (fra hygiejne og sikkerhed til sundhed og arbejdstid), stabile ansættelsesforhold, passende lønniveau og arbejdstider, så arbejde og familie lader sig kombinere;

- ud fra den sociale og økonomiske situation i den enkelte medlemsstat og de udfordringer, som EU står over for på det sociale område, at sikre et bredt støttegrundlag for indsats især med hensyn til styrkelse af arbejdstagernes kvalifikationer, forbedring af arbejdsforholdene, målet om fuld beskæftigelse af høj kvalitet og med rettigheder og bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse.

Duarte Freitas (PPE-DE), *skriftlig*. - (PT) Den Europæiske Socialfond har altid spillet en central rolle for europæisk udvikling, idet dens indsatsområder dog gennem tiden har skiftet tyngdepunkt.

Kommissionens seneste forslag kan deles i to dele. Den ene sigter på modernisering af den europæiske sociale model og den anden på forenkling af tekster og procedurer.

Selv om jeg finder Kommissionens forslag godt, tilslutter jeg mig den opfattelse, at ESF's aktioner ikke kun skal omfatte de regioner, der hører under konvergensmålet. Tværtimod mener jeg, at der bør støttes på et ikke-diskriminerende grundlag. Jeg bifalder derfor ændringen af artikel 3, punkt 1, hvis formål er at udvide fondens anvendelsesområde, ligesom Silva Penada-betænkningen som helhed.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. - (SV) Mange af betænkningens målsætninger om bæredygtig integration, social tryghed og øget ligestilling er attråværdige. Men disse spørgsmål varetages bedst på et lavere beslutningsniveau, ikke på EU-niveau.

For at kunne kontrollere EU's tiltagende centraliserings- og reguleringsiver skal Unionens opgaver afgrænses og budgettet begrænses. På denne baggrund kan vi ikke støtte forslaget om at tildele Den Europæiske Socialfond 336,2 milliarder euro fra 2007 til 2013.

Richard Howitt (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg glæder mig over de fleste af de vedtagne ændringsforslag til ESF-forordningen, som alle har til formål at bruge ESF-midler til at styrke social integration og vedvarende integration på arbejdsmarkedet. Mine egne ændringsforslag, som havde til formål at forbedre handicappedes adgang til arbejdsmarkedet samt uddanne arbejdsgiverne i spørgsmål vedrørende lige muligheder med hensyn til ansættelse, bevidstgørelse om handicappede og ikke-forskelsbehandling. Ligeledes er jeg glad for vedtagelsen af mine ændringsforslag om at prioritere inddragelsen af lokale samfund og virksomheder samt fremme af lokale udviklingsinitiativer såsom sociale byprojekter, livslang læring og aktivt borgerskab. Frivillige organisationer på græsrodsniveau skal sættes i stand til at deltage i vores finansieringsprogrammer. Fokuseringen på mine ændringsforslag om at supplere beskæftigelses- og vækstkriterier med sociale indikatorer som kvalifikationsunderskud samt antallet af ældre og enlige forældre betyder, at fattigdomslommer i ellers mere velstående regioner som min egen i Østengland fortsat kan blive hørt om deres problemer på europæisk plan.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Den Europæiske Socialfond har i mere end 40 år været den europæiske socialpolitik's finansielle instrument og har som sådan haft betydelig succes, hvilket Portugal i øvrigt er et privilegeret vidne på.

Nu hvor vi bør koncentrere vores indsats om at gennemføre Lissabon-strategiens mål, bliver denne fond af særlig betydning. Portugal har den største interesse i, at den strategi, der blev udformet i Lissabon, føres til ende, ikke som en række hensigtserklæringer, men som konkrete aktioner med realistisk prioritering og konsekvent indsats. Derfor støtter jeg varmt såvel Kommissionens som ordførerens forslag, fordi jeg mener, at begge klart udtrykker disse bestræbelser.

Betænkning af Casa (A6-0217/2005)

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. - (SV) Vi moderate har i dag forkastet Europa-Parlamentets forslag om Den Europæiske Fiskerifond. Vi mener, at Den Europæiske Fiskerifond har brug for en ordentlig omstrukturering, hvilket Kommissionen foreslår. Derimod mener vi ikke, at fiskeripolitikken har brug for øgede bevillinger.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Selv om vi mener, at der er visse positive punkter, får to forhold os til at stemme imod denne beslutning:

- Kommissionens forslag til en forordning om Den Europæiske Fiskerifond er på det finansielle plan udtryk for de retningslinjer, der gælder efter den seneste revision af den fælles fiskeripolitik i 2002, som vi var imod;

- den foreslåede rammebevilling for perioden 2007-2013 på 4,9 milliarder euro (næsten det beløb, der var afsat i Agenda 2000 for EU-15) er helt utilstrækkelig til at besvare de udfordringer, som fiskeriet og de heraf afhængige regioner stiller.

Det er vigtigt at øge bevillingerne til denne fond for at sikre støtte til det traditionelle kystfiskeri af mindre omfang, investeringer til fornyelse og modernisering af flåden, sociale og økonomiske foranstaltninger som følge af reduceret fiskeriindsats, finansiering af genopretningsplaner samt støtte til industriel samt handels- og landbrugsmæssig aktivitet og for at sikre fiskernes og deres foreningers deltagelse ud fra medforvaltningsprincippet.

Sluttelig beklager vi, at vores forslag om at finansiere kompensation for indkomsttab hos fiskere som følge af en genopretningsplan og om at ligestille ejere og ansatte er blevet forkastet.

Carl Lang (NI), *skriftlig*. - (FR) Det er ikke et nyt finansielt instrument, som tidligere var FIUF og i dag hedder Den Europæiske Fiskerifond, som de europæiske og franske fiskere har brug for, men håb for fremtiden.

De generelle principper bæredygtig udvikling og forsigtighedsprincippet, som anvendes på den fælles fiskeripolitik, har kun ét formål, nemlig at skjule en politik, der er restriktiv med hensyn til fiskeri, fiskerizoner, havdage og aftaler med tredjelande.

Under påskud af at ville beskytte ressourcerne bliver fiskeren undertrykt. Det er Kommissionens overordnede strategi, og den pålægger ikke flåderne uden for EU de samme begrænsninger og udgifter, som EU-fiskerne.

For at bekæmpe denne politik agter vi at fremme udviklingen af det franske fiskeindustri, som indirekte giver beskæftigelse til 100.000 personer, for at reducere Frankrigs handelsunderskud og gøre det muligt for fiskerne at leve af deres erhverv på optimale arbejds- og sikkerhedsbetingelser.

Luís Queiró (PPE-DE), *skriftlig*. - (PT) De portugisiske myndigheder må ligesom de portugisiske politiske repræsentanter i Fællesskabets institutioner være særlig opmærksomme på fiskeriet. Havet ses heldigvis igen som en af de vigtigste faktorer for Portugals udvikling, herunder ganske indlysende også fiskeriet. Denne betænkning måtte derfor påkalde sig særlig opmærksomhed fra vores side for at forsvare vores legitime interesser især med hensyn til udskiftning af gamle fartøjer, udvidelse af foranstaltningerne til fiskerflådens modernisering, beskyttelse af fiskeri af mindre omfang, landbrug og markedsføring og deres geografiske rækkevidde, eftersom Portugal ikke bør overse, at der er store bymæssige koncentrationer langs kysten - på grund af landets historie og geografi - som intet begrunder skulle udelukkes fra fællesskabsstøtte.

Som sagt afgjorde disse fundamentale overvejelser, hvordan jeg har stemt.

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig*. - (EN) Med Casa-betænkningen genåbnes reformerne af den fælles landbrugspolitik fra 2002. Labour-delegationen i Europa-Parlamentet kan ikke støtte denne betænkning, da den nu omfatter forhold som modernisering af både og oprettelse af blandede selskaber. Vi kan ikke acceptere, at der bruges offentlige midler til at bygge nye både og dermed øge kapaciteten på et tidspunkt, hvor så mange fiskebestande er truet. Hvis Parlamentet virkelig ønsker bæredygtighed, er det trist, at så mange har støttet denne betænkning.

Betænkning af Niebler (A6-0176/2005)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. - (PT) Den vedtagne beslutning, der ikke er lige tilfredsstillende på alle punkter, har som formål at modernisere princippet om lige rettigheder og muligheder for mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv. Forskelsbehandling forekommer ikke blot på arbejdspladserne, men også i forbindelse med adgangen til beskæftigelse, erhvervsuddannelse og videreuddannelse. Tilsynet bør derfor sikres på alle områder.

Det er rigtigt, at medlemsstaterne i samarbejde med arbejdsmarkedets parter bør modvirke problemet med de vedvarende kønsbestemte lønforskelle og de stadig udprægede kønsforskelle på arbejdsmarkedet gennem bestemmelser, der gør det muligt for såvel mænd som kvinder bedre at kombinere familie og erhverv. Det forudsætter dog som bekendt passende bestemmelser om forældreorlov, der kan benyttes af begge forældreparter, og at der sørges for tilgængelig og billig børnepasning samt pleje af andre afhængige personer.

Lige så bekendt er det, at ligestilling mellem mænd og kvinder forudsætter ændringer hos begge. Det er derfor vigtigt, at medlemsstaterne i samarbejde med arbejdsmarkedets parter gennemfører strategier, der gør ligestilling mellem mænd og kvinder til virkelighed.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. - (SV) Vi støtter fuldt ud, at kvinder og mænd skal behandles lige i arbejdslivet. Det er et centralt område, som internationale organisationer såsom ILO behandler på en fortjenstfuld måde. Vi mener ikke, at EU skal regulere denne type spørgsmål i vidtgående betænkninger, som har karakter af politiske programmer. Arbejdstidsbestemmelser, orlov og andre betydningsfulde nationale spørgsmål skal EU ikke kontrollere. Det varetager medlemsstaterne med fordel selvstændigt i overensstemmelse med allerede vedtagne internationale aftaler.

Astrid Lulling (PPE-DE), *skriftlig*. - (FR) Når Kommissionen tager initiativer til at forenkle og styrke retsgrundlaget og kodificere fællesskabslovgivning, kan den regne med os.

Jeg glæder mig over dette initiativ, for det drejer sig om fællesskabslovgivning om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder, som vi har arbejdet på siden 1975. Trods mangler og dårlig gennemførelse

har denne lovgivning medvirket betydeligt til at begrænse forskelsbehandlingen af kvinder, særlig på arbejdspladsen.

Da jeg tilhører en generation, der har været udsat for enhver mulig og umulig form for forskelsbehandling, sætter jeg pris på den egentlige værdi af fællesskabspolitikken for ligebehandling.

Ud over kodificeringen kan der selvfølgelig ske nyskabelser. Vores krav, som har til formål at forbedre den, er blevet fremsat her, også hvad angår selvstændige og medhjælpende hustruer.

Ordføreren og jeg har sammen med andre medlemmer af min gruppe haft stort besvær med at forhindre urimelige krav fra visse ekstremister. Disse krav modarbejder beskæftigelsen og lige muligheder for kvinder, som de påstår at ville fremme.

Formålet med vores ændringsforslag er at forhindre urimelige forsinkelser ved vedtagelsen af denne vigtige lovgivning under andenbehandlingen ved at tilpasse den til Rådets generelle retningslinjer.

Sérgio Marques (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Princippet om ligebehandling af mænd og kvinder har i årtier været forankret i EU-retten. Den ulige behandling af mænd og kvinder har indtil nu ikke kunnet fjernes effektivt. Lønforskellene mellem mænd og kvinder i EU er fortsat forfærdende store, selv om kvindernes erhvervskvotente er steget. Den kønsspecifikke lønforskel i EU er stadig gennemsnitlig 16 %. Dette hænger ofte direkte sammen med muligheden for at forene familie og arbejde.

Jeg støtter derfor denne betænkning om Kommissionens forslag, der har til formål at modernisere og forenkle EU-retten om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv.

Jeg lægger vægt på, at medlemsstaterne fortsætter gennemførelsen af EU-retten, herunder gennem oplysningskampagner, der kan fremme nytænkning i dagligdagen på arbejdspladsen. Desuden kan arbejdsmarkedets parter spille en afgørende rolle ved at fremme fleksible arbejdsvilkår, der gør det muligt for såvel kvinder som mænd i højere grad at kombinere arbejde og familie.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Angelika Niebler støtter Kommissionens primære mål, som er med dette direktiv at forenkle den gældende ret og gøre den mere overskuelig. Jeg er enig med hende i, at det nye direktiv indebærer en videreudvikling af fællesskabsretten, hvad angår ligebehandling af mænd og kvinder.

Jeg støtter Niebler-betænkningen, der betoner, at det er vigtigt at nå målet om at modernisere og forenkle EU-retten om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv for at sikre øget klarhed og retssikkerhed.

Ordføreren henviser med rette til, at den ulige behandling af mænd og kvinder indtil nu ikke har kunnet fjernes effektivt. De retlige forudsætninger er nedfældet på papir, men de resultater, der er afgørende for EU's sociale mål, kan endnu ikke ses.

Betænkning af Wallis (A6-0211/2005)

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. - (FR) Hvis der er et område, hvor reglerne skal være klare og sikre, er det lovområdet vedrørende kontraktlige forpligtelser. Og det er netop Wallis-betænkningens fortjeneste, da den bidrager til at forbedre retssikkerheden på dette område.

I stedet for at forsøge at nå frem til en kunstig standardisering af alle retsregler foreslås det i betænkningen at harmonisere lovvalgsregler og regler for jurisdiktioner - og det er den rigtige metode - for at slå fast, hvilken lovgivning der skal anvendes, og det gør det muligt at kombinere nationale regler med kravene til offentlig sikkerhed.

Hvad angår skader som følge af mediernes overgreb på omdømme eller privatlivet, skal det understreges, at det er blevet meget svært at få erstatning. Især den nødvendige ret til at svare igen har tendens til at blive overtrådt på grund af proceduremæssige vanskeligheder og på grund af fejlfortolkning af pressefriheden. I den forbindelse er de foreslåede løsninger fornuftige, men de må ikke begrænse de berørte personers ret. Vi stemmer for denne betænkning.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. - (SV) Vi forholder os i princippet positivt over for forslaget om at skabe ensartede lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontraktforhold. Forslaget skal supplere Bruxelles-forordningen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på privatrettens område samt Rom-konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser. Dette bidrager til øget retssikkerhed og et velfungerende indre marked.

Vi mener imidlertid, at det er vigtigt at sikre, at forordningen ikke kommer i konflikt med presse- og ytringsfriheden. Sveriges grundlovssikrede beskyttelse af presse- og ytringsfriheden skal bevares uforandret. Det er heller ikke hensigtsmæssigt, at udenlandsk lov anvendes ved bedømmelse af, om faglige tvister, vedtaget i henhold til svensk lov på svensk territorium, er tilladt.

På begge disse områder er det desuden tvivlsomt, om der er et retsgrundlag i EF-traktaten for en sådan regulering. Vi støtter derfor de ændringsforslag, som medfører, at loven i det land, hvor aktionerne gennemføres, anvendes på faglige tvister, og forkaster de ændringsforslag, som medfører uacceptable indgreb i nationale regler om presse- og ytringsfriheden.

Betænkning af Blokland (A6-0170/2005)

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Miljøspørgsmål er af central betydning, når politikken for Europas fremtid skal udformes. Bedre adgang for offentligheden til oplysninger ved at oprette sammenhængende, landsdækkende registre over udledning og overførsel af forureningsstoffer (PRTR-registre) er afgørende, hvis adgangen til disse oplysninger skal være gennemsigtig og sammenhængende.

Jeg har stemt for denne betænkning.

Betænkning af Pittella (A6-0223/2005)

Jan Andersson, Anna Hedh, Ewa Hedkvist Petersen, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. - (SV) Vi stemte for betænkningen om mandatet med henblik på budgetsamrådsproceduren for regnskabsåret 2006 inden Rådets førstebehandling. Den er et godt grundlag for den fortsatte budgetprocedure. Vi mener dog, at EU-budgettets struktur skal være mere moderne. Det kræver bl.a. en reform af den fælles landbrugspolitik, en reduktion af interventionspriserne på landbrugsmarkederne, en reduktion i den direkte støtte samt en gradvis overgang til national medfinansiering. En reduktion i beløbene for de internationale fiskeriaftaler er også berettiget. Desuden mener vi, at der med samhörighedspolitikken bør fokuseres på de nye medlemsstaters behov.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Henrik Dam Kristensen, Poul Nyrup Rasmussen og Britta Thomsen (PSE), skriftlig. Vi stemmer for betænkningen om mandat med henblik på budgetsamrådsproceduren for regnskabsåret 2006.

Vi mener dog, at i fremtiden skal EU-budgettet reformeres og moderniseres. Dette kræver hovedsageligt reform af landbrugspolitikken. Vi mener, at beløbet afsat til landbrugsstøtten skal sænkes. Vi mener desuden, at samhörighedspolitikken hovedsageligt skal fokusere på de nye medlemsstaters behov.

Betænkning af Bozkurt (A6-0175/2005)

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). - (EL) Fru formand, jeg vil gerne tale om Bozkurt-betænkningen om kvindernes situation i Tyrkiet. Nyt Demokratis 11 medlemmer af Europa-Parlamentet har støttet betænkningen og desuden medvirket ved udformningen af den med mange forskellige ændringsforslag.

Vi tillægger denne betænkning stor betydning af forskellige årsager:

For det første fremhæves det i betænkningen, at kvinders rettigheder er en uadskillelig del af menneskerettighederne, af EU's *acquis*, som kandidatlandene har pligt til at indføre og anvende. For det andet opstilles der en ramme, som vi bør anvende under vores videre forhandlinger med Tyrkiet. Det påpeges også i betænkningen, at Kommissionen i den rapport, den skal udarbejde som ramme for forhandlingerne mellem Kommissionen og Tyrkiet, bør omtale kvindernes situation og Tyrkiets forpligtelser inden for denne del af EU's *acquis*.

Vores forbehold drejer sig om straffeloven, og derfor har vi stemt imod punkt 4. Vi glæder os over gennemførelsen af nævnte straffelov, men gør dog opmærksom på, at dette punkt er tilfredsstillende indtil videre, men at vi bør tilskynde til yderligere fremskridt i denne henseende.

Tyrkiets straffelov skal imidlertid ikke kun gennemføres, den skal også revideres, da den ikke omhandler æresforbrydelser.

(Formanden afbrød taleren)

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. - (SV) Vi mener, at EU er en Union baseret på værdier, og at Tyrkiet indgår i dens nærområde. Derfor støtter vi også betænkningen, som har til formål at styrke kvindernes rolle i Tyrkiet.

Vi støtter Tyrkiets tilnærmelse til EU, men mener ikke, at hverken Tyrkiet eller EU i dag er modne til en forening. Tyrkiet opfylder bl.a. ikke kravene om menneskerettigheder for at kunne blive medlem. EU skal også forandres. De stive bureaukratiske strukturer og den omkostningstunge landbrugspolitik bør reformeres grundlæggende, inden Tyrkiet kan blive medlem.

Marine Le Pen (NI), skriftlig. - (FR) Denne betænkning eller snarere anklageskrift burde være tilstrækkeligt til at bevise over for tilhængerne af et Europa uden grænser, uden kultur og uden fortid, at Tyrkiet ikke er et europæisk land, og at et land med en anden arv ikke nødvendigvis er enig i vores vestlige demokratiske model.

I denne betænkning opremses alle den tyrkiske stats krænkelser af kvinders rettigheder, hvad enten det drejer sig om forskellige former for vold, kvinders adgang til arbejdsmarkedet eller deres fravær i de repræsentative politiske organer. I betænkningen fremhæves også det diskriminerende system, som fra en meget ung alder tvinger kvinder ind i en marginaliseret og underdanig rolle. Endelig fremgår det, at Tyrkiet stadig har et system, der undertrykker minoriteter, særlig kurdiske samfund.

De relativt små fremskridt, som den tyrkiske regering har gjort på dette område, og de praktiske vanskeligheder med at få dem gennemført er ikke nok til, at Tyrkiet kan opfylde de i øvrigt utilstrækkelige betingelser for at blive medlem af EU.

I betragtning af disse forhold og med de lærerige resultater af den franske og nederlandske folkeafstemning i tankerne kræver vi, at tiltrædelsesforhandlingerne med Tyrkiet omgående standses.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg har stemt for denne betænkning, som sætter fokus på kvinders situation i Tyrkiet. Tyrkiske kvinder står over for store økonomiske problemer, udsættes for vold og deltager kun i begrænset omfang i det politiske liv - kun 44 af parlamentets medlemmer er kvinder.

Det skal dog også bemærkes, at situationen bliver bedre, og at nylige reformer af lovgivningen, især straffeloven, har forbedret situationen.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. - (DE) Den tyrkiske regering forsøger med sine bestræbelser på at forbedre kvindernes situation at nærme sig vestlige standarder. Kvinderne har i forskellig grad gavn af de rettigheder, som de har fået tilkendt ved lov. Mens ligestillingen ser ud til at være gennemført i elitære grupper, er der endnu ikke sket ret meget i de brede lag. Tværtimod, da de ofte ikke har adgang til fordelene ved den statslige modernisering, bekender stadig flere sig til islamistiske partier, som tilsyneladende tilbyder "løsninger" og dermed oplever fremgang.

I denne forbindelse har flere faktorer vist sig at være kontraproduktive. For det første støttes politisk og socialt engagement f.eks. kun, hvis der ikke sættes spørgsmålstejn ved forholdet mellem kønnene, hvis kvinderne altså fortsat underordner sig. Desuden er det problematisk, at de manglende sociale kontakter mellem de forskellige etniske og religiøse grupperinger respektive de enkelte lag har ført til hårdere fronter blandt kvinderne.

Desuden er det et udtryk for ringeagt, når staten ikke anfører kvindelige arbejdsløse i de officielle statistikker, fordi man går ud fra, at disse atter indtager deres "normale position" som husmødre. Dermed modarbejder man ikke bare sin egen effekt som forbillede, der opstår også et forfalsket billede, som man må se nærmere på i relation til tiltrædelsesforhandlinger.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE), skriftlig. - (EL) Nyt Demokratis medlemmer af Europa-Parlamentet har stemt imod punkt 4, hvor den tyrkiske regering roses for de seneste lovændringer, der gør æresdrab strafbart med livsvarigt fængsel og tillader straf af medskyldige og medvidende til æresdrab. Dette punkt afspejler ikke virkeligheden, da æresdrab desværre stadig ikke er udtrykkeligt nævnt i den nye straffelov, og livsvarig fængselsstraf kan nedsættes til 12 - 24 år (straffelovens § 29).

Vores mål er at tilskynde Tyrkiet til at udvikle sin lovgivning og holdning, så den passer til EU's *acquis*, og pege på de huller, der er i dag, og de forpligtelser, der opstår på vejen mod demokratiet.

Vi forventer, at Tyrkiet kommer med nye love og ny politisk praksis for at beskytte kvinders rettigheder og fjerne alle former for diskrimination på lovgivningsplan og socialt, politisk og økonomisk plan.

Betænkning af Dimitrakopoulos (A6-0198/2005)

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg tilslutter mig den overordnede tilgang i Dimitrakopoulos-betænkningen om EU og Irak, der indeholder en seriøs og realistisk vurdering af den nuværende situation i Irak og ligeledes giver udtryk for stor bekymring over den stadig ringere sikkerhed. Betænkningen indeholder også centrale PSE-krav om, at EU og medlemsstaterne skal støtte en ny resolution fra FN's Sikkerhedsråd om Irak, som vil føre til, at der træffes afgørelse om "udskiftning af fremmede tropper i Irak med en fredsbevarende FN-styrke", idet tilbagetrækningen "skal gennemføres gradvist efter en klar tidsplan".

Jeg mener, at ændringsforslag 10, 11, 12 og 13 er vigtige for at sikre en balanceret og acceptabel strategi.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. - (SV) FN spiller en vigtig rolle i genopbygningen af Irak og med hensyn til at sørge for, at der oprettes demokratiske institutioner. Vi støtter de dele af betænkningen, hvor FN's rolle i opbygningen af et demokratisk og stabilt Irak understreges.

Samtidig er det tydeligt, at formålet med betænkningen er at styrke EU's udenrigs- og sikkerhedspolitiske mandat. Med en styrkelse af EU på dette område er der risiko for, at det fører til en svækkelse af FN. Derfor vælger vi at stemme nej til betænkningen i sin helhed.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Denne betænkning fortier det skammelige angreb, som USA og dets allierede har foretaget mod Irak, og de mere end 100.000 døde, ødelæggelser og drab, undertrykkelse og tortur, som invasionsstyrkerne har gjort sig skyldige i.

Med denne betænkning vil man gerne glemme "fortiden" (som faktisk er den brutale nutid). Man udtrykker håb om en "konfliktløsning", altså en angrebskrig, der er "mere multilateral". Man sætter det irakiske folks legitime modstand lig med "terrorisme". Man hopper let hen over den tortur, som USA har udført, og benævner det "krænkelser af menneskerettighederne". Man opfordrer hyklerisk Iraks naboer til at afstå fra enhver indblanding i landets interne forhold, uden ét ord, der fordømmer USA's aggression og besættelse. Man har ønske om at dele denne besættelse og udplynning med USA, dog under FN's "paraply". Man blander sig helt uacceptabelt ved at anbefale kapitalismen med dens instrumenter og politikker indført.

For de dominerende kræfter i EU drejer det sig med andre ord om at overvinde forbigående uoverensstemmelser mellem EU og USA og vise, at man er villig til at finde et kompromis af hensyn til storkapitalens interesser og til at bøje sig for USA's hegemonistiske fordringer, hvilket betyder, at FN's skal underordnes og manipuleres, så organisationen blot får en støttende rolle.

Derfor har vi stemt imod.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg støtter ordførerens arbejde for i debatten om Irak at komme væk fra spørgsmålet om det rigtige eller det forkerte ved krigen og førkrigssituationen og over til en analyse af den nuværende situation og Iraks fremtid.

Betænkningen indeholder en klar fordømmelse af alle former for terrorisme og voldshandlinger. Jeg bifalder, at der henvises til behovet for at respektere international lovgivning og internationale aftaler om menneskerettigheder, respekt for kvinders og alle mindretals rettigheder i landet samt fordømmelse af overtrædelser af fangers rettigheder i Abu Grahیب-fængslet.

I betænkningen fremsættes der forslag om en række praktisk gennemførlige foranstaltninger, der skal bidrage til landets humanitære, sociale og økonomiske genopbygning.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), skriftlig. - (DE) Angrebskrigen mod Irak er legitimeret. Beslutningsforslaget om rammen for et engagement, som Europa-Parlamentet skal tage stilling til, peger i en helt forkert retning. Der står eksempelvis, at man vil "frigøre sig fra fortidens begivenheder". Det skal bemærkes, at alle tegn på, at der ikke fandtes masseødelæggelsesvåben i Irak, kategorisk blev afvist forud for krigen. Man vil åbenbart helst glemme, at USA og dets allierede førte en angrebskrig mod Irak. Samtidig opfordrer beslutningen til at "støtte EU's aktive skridt sammen med de irakiske myndigheder i kampen mod terrorismen", uden at der nævnes et ord om de mulige årsager. Fra EU skal der fremover stilles endnu flere finansielle midler til rådighed. Kendsgerningen er, at de hidtidige midler delvis forvaltes af *World Bank Trust* og ikke samlet af FN; desuden, at *World Bank Trust* hidtil kun virkelig har anvendt en lille del af de midler, der er stillet til dens rådighed. Desuden mangler der en gennemsigtig regnskabsaflæggelse fra de irakiske myndigheders side. Det kan derfor ikke kontrolleres, hvor de europæiske skatteyderes penge går hen. På dette grundlag kan man ikke sikre en demokratisk genopbygning af Irak.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Jeg har stemt for den endelige udgave af denne betænkning, fordi den er blevet klart forbedret af de ændringer, der er indført. Det er ikke det rette tidspunkt til at genoptage diskussionen om den militære intervention i Irak, et spørgsmål, som jeg har haft lejlighed til at udtrykke min mening om. Nu handler det i stedet om at overveje, hvilken rolle EU skal påtage sig i denne fase af Iraks politiske liv. Jeg mener, at EU bør handle i samarbejde med sine traditionelle allierede og i samklang med de irakiske myndigheder, idet vi her skal ihukomme det enorme mod, som det irakiske folk viste med sit bekræftende svar, da det blev kaldt til valgurnerne, trods de forfærdelige trusler fra de terrorister, der stadig opererer på dele af Iraks territorium. Jeg mener endvidere, at dette samarbejde selvfølgelig skal foregå i overensstemmelse med FN's politik for Irak.

Sammenfattende mener jeg, at EU uden tøven bør samarbejde med de legitime irakiske myndigheder og utvetydigt fordømme dem, der med vold forsøger at destabilisere landet. Uenighed om den militære intervention begrundes ikke uenighed om støtte til det irakiske folk, der i dag er offer for en gruppe terrorister.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. - (EN) For at være konsekvent i forhold til de tidligere afstemninger om Irak har jeg afholdt mig fra at stemme om hele betænkningen og alle ændringsforslagene. Betænkningen er dårligt lavet og fjerner opmærksomheden fra hovedemnet i dag, nemlig *Make Poverty History*.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. - (EL) Betænkningen om Irak er udtryk for EU's forsøg på at skabe de rette betingelser for at få en større del af kagen, når området bliver delt.

Allerede på topmødet i Athen i 2004 og i de efterfølgende beslutninger og afgørelser legaliserede EU den imperialistiske krig mod Irak og anerkendte besættelseshæren, hvorved man tilkendegjorde, at man deler USA's imperialistiske politik rettet mod befolkningerne. Dette kommer i øvrigt også til udtryk med EU's godkendelse af USA's og NATO's plan om hele Mellempøsten, hvormed man forsøger at kontrollere de rigdomsproducerende kilder og landene i området for at sikre de multinationales og kapitalens interesser og det imperialistiske overherredømme. Samtidig skærpes konkurrencen mellem imperialisterne om at sikre sig en større andel af rovet.

Der kan ikke findes en løsning, der gavner den irakiske befolkning, så længe der er udenlandsk intervention og besættelse med amerikanske og europæiske tropper.

Vi stemmer imod betænkningen og kræver øjeblikkelig tilbagetrækning af besættelsestropperne som en betingelse for, at den irakiske befolkning, som alene har ansvaret for at bestemme sin fremtid, kan finde en løsning.

Vi kræver, at Irak kompenseres for de ødelæggelser, der er sket, og at USA og USA's allierede, som startede den uretfærdige, imperialistiske krig, betaler.

Befolkningernes ret til at bestemme deres fremtid er ikke til forhandling.

Verdensomspændende indsats for at udrydde fattigdom (B6-0398/2005)

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg tilslutter mig fuldt ud forslaget til fælles beslutning. Det er fuldstændig uacceptabelt, at over 1 milliard mennesker lever i ekstrem fattigdom, og at der i landene syd for Sahara lever omkring 300 millioner mennesker i absolut fattigdom, og at millioner af mennesker hvert år dør af mangel på lægebehandling, rent vand, anstændige boliger og tilstrækkelig ernæring.

EU og medlemsstaterne har nu lejlighed til at udvise lederskab med hensyn til fattigdom og retfærdig samhandel på G8-topmødet i Gleneagles, ved konferencen om millenniumudviklingsmålene i New York til september og ved WTO's ministerkonference i Hongkong til december.

At nå millenniumudviklingsmålene og bekæmpe global fattigdom vil forudsætte, at alle donorer øger omfanget og kvaliteten af støtten, gør samhandelen mere retfærdig og eftergiver uerholdelig gæld.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg talte på vores plenarmøde i Luxembourg for alle disse mange år siden om at støtte de første Live Aid-koncerter. I dag har vi netop set en kolossal bølge af støtte efter Live 8, Gør fattigdom til fortid. Men politikerne har ikke leveret varen, og næsten 1 milliard mennesker i verden lever for under 1 euro om dagen. Ord er ikke nok, vi har brug for handling. Intergruppen om globalisering i Parlamentet, som jeg er formand for, har over 100 medlemmer. Vi har forpligtet os til at støtte retfærdig samhandel og mere bistand her i Parlamentet. Det kræver enorme ressourcer. Vi mener, at en kilde vil være at indføre en afgift på kapitaloverførsler. Frankrig og Belgien har allerede vedtaget den nødvendige lovgivning, og Italien overvejer det samme. Jeg opfordrer alle andre medlemsstater til hurtigst muligt at gøre det samme

og dermed rejse tilstrækkelig midler til at sikre basale boliger, lægebehandling, sanitet og uddannelse for alle dem, der lever for under 1 euro om dagen.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. - (SV) Vi støtter helhjertet kampen mod global fattigdom. Vi mener, at EU kan yde et værdifuldt bidrag i denne vigtige kamp ved at arbejde for en radikal reform af Unionens protektionistiske handelspolitik, afvikle EU's destruktive fiskeriaftaler med tredjelande og ved at ophøre med at udbetale eksportrestitutter til europæiske producenter af produkter som f.eks. mælk og sukker. Beslutningen indeholder dog yderst begrænsede formuleringer, hvad angår denne type af presserende reformer.

Vores opfattelse er, at EU ikke skal arbejde med bistandsspørgsmål, men at denne type betydningsfulde spørgsmål skal håndteres af de respektive medlemsstater. Den internationale samordning af støtte skal ske inden for rammerne af organisationer med lang erfaring og bred legitimitet såsom gennem FN og denne organisations organer.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg støtter varmt denne beslutning, der er et skridt i retning af at gennemføre millenniumudviklingsmålene, især med hensyn til G8-topmødet, der finder sted i Gleneagles for tiden, og det britiske EU-formandskab.

Især støtter jeg beslutningens opfordring til, at Det Forenede Kongerige udnytter sit formandskab for G8 til at sætte fattigdom øverst på den internationale dagsorden og også på den europæiske, og til at medlemsstaterne understreger deres engagement i at få udryddet fattigdom ved at udnytte alle de muligheder, der viser sig i de kommende måneder.

Selv om fokus på udviklingspolitikken fortsat skal stå i centrum for EU efter 2005, er jeg fast overbevist om, at vi også skal sørge for at opretholde en balance i udryddelsen af fattigdom ved at bruge handel som et centralt værktøj.

Tobias Pfleger (GUE/NGL), skriftlig. - (DE) Europæisk fattigdomsbekæmpelse: Sidste uge i Paris. Hundreetusinder demonstrerede mod, at valget var blevet udsat med kort varsel. Politistyrker greb ind mod demonstranterne. Der var flere døde. Europa-Parlamentet fordømte næsten enstemmigt sikkerhedsstyrkernes fremfærd. Der blev omgående nedsat et undersøgelsesudvalg, som skal fastslå, om politienheder, der er uddannet af EU, var involveret i drab på demonstranter. Samtidig besluttede Europa-Parlamentet omgående at hjemkalde alle EU-militærrådgivere fra Frankrig.

Denne historie er sand, bortset fra nogle små detaljer. Den 30. juni greb hæren og politiet i den congolesiske hovedstad Kinshasa med magt ind mod demonstranter, som havde fulgt en opfordring fra oppositionspartier til en fredelig protest mod udsættelsen af valget. Nyhedsbureauerne meldte om flere døde. Desuden blev der indført undtagelsestilstand.

EU uddanner for tiden politistyrker i Congo (EUPOL Kinshasa), som også indsættes i Kinshasa. Desuden har EU-militærrådgivere (EUSEC Den Demokratiske Republik Congo) siden den 8. juni 2005 virket i "forsvarsministerens kontor" og i "generalstaben".

Europa-Parlamentet trådte naturligvis ikke sammen til et ekstraordinært møde. Der blev heller ikke nedsat noget undersøgelsesudvalg for at undersøge, om EU-uddannede politistyrker var involveret i drabene. EU-militærrådgivere virker fortsat på højeste sted i Den Demokratiske Republik Congo.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Det er både vores pligt og i vores interesse at virke for bedre livsvilkår i verden. Forholdet er imidlertid, at mange fattigdomsbekæmpelsesinitiativer, der har været iværksat gennem årene, ikke har givet de mindste resultater og slet ikke de resultater, som det var hensigten med dem. Der er dog lande og regioner i verden, hvor fattigdomsbekæmpelsen har haft positive resultater, ikke fordi fattigdommen er blevet udryddet - langt fra - men fordi det har vist sig at gå i den rigtige retning. Det er f.eks. sket i dele af Asien og Latinamerika. Desværre er det ikke den almindelige situation i Afrika, hvor vores indsats må fordobles, men hvor denne indsats også må modsvares lokalt. Det er umuligt at hjælpe nogen, der ikke vil hjælpe sit eget folk, men som tværtom skader det, og som beforder alle fattigdommens årsager, ikke mindst korruption. Jeg mener derfor, at de initiativer, som EU støtter, bør koble fattigdomsbekæmpelsen sammen med en indsats, der skaber forudsætninger for lokal udvikling, navnlig fremme af demokrati, frihed, respekt for menneskerettighederne og markedsøkonomi. Det er ikke nok at give penge - eller eftergive gæld - og det er heller ikke altid den rette vej. Vi må gøre mere, så der kommer flere resultater, men først og fremmest må vi gøre det, vi gør, bedre.

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig*. - (EN) Kampagnen *Make Poverty History* har kastet hele verdens søgelys på denne verdens fattigste. Da G8-topmødet starter i dag i Skotland, er der nu en mulighed for at gøre virkelige fremskridt med hensyn til Afrika og klimaændringerne. Jeg håber, at lederne griber om nældens rod og gør en reel forskel for dem, der har mest brug for det.

Betænkning af Hatzidakis (A6-0178/2005) og Andria (A6-0177/2005)

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. - (SV) Junilisten støtter den svenske regerings krav om, at samhørighedsstøtten skal reduceres fra de foreslåede 336,1 til knap 200 milliarder euro i budgetplanen for 2007-2013. Betænkningerne burde handle om, hvordan man bedst reducerer udgifterne for at kunne nærme sig G6-landenes krav om et budget, som ikke overstiger 1,00 % af medlemsstaternes BNI.

Grundlaget for al samhørighedspolitik må være, at støtten skal gå til de allerfattigste lande. I dag går alt for mange penge til fattige regioner i relativt rige lande. Det aktuelle system er ikke bare uretfærdigt mod de fattigste lande, men systemet kan også fremstå som kynisk, da rige lande ikke selv får lov til at hjælpe mindre velstillede regioner på samme måde, som man skulle kunne, hvis størsteparten af samhørighedspolitikken blev renationaliseret.

(Mødet udsat kl. 14.15 og genoptaget kl. 15.05)

24. Stemmerettelser: se protokollen

FORSÆDE: Janusz ONYSZKIEWICZ

Næstformand

25. Godkendelse af protokollen fra det foregående møde: se protokollen

26. Balkans fremtid 10 år efter Srebrenica

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om Balkans fremtid 10 år efter Srebrenica.

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Hr. formand, det er mig en stor glæde at være til stede her i Parlamentet ved indledningen til det britiske EU-formandskab. De næste seks måneder bliver en kritisk tid for mange stater på Vestbalkan. Som europaminister glæder jeg mig til at forfølge den nedarvede dagsorden og arbejde for at hjælpe landene i denne region på deres vej mod Europa.

Næste uge markerer, som det også fremgår af titlen på denne forhandling, 10-årsdagen for Srebrenica-massakren i juli 1995. 7-8.000 muslimske mænd og kvinder blev dræbt med koldt blod i det værste folkedrab i Europa siden 1945. Vi erkender, at det internationale samfund ikke indså, hvad der skete, før det var for sent, og det svigtede sin pligt til at beskytte uskyldige civile, ubevæbnede mænd, kvinder og børn. Uanset hvilke undladelsessynder det internationale samfund end måtte have begået, og som vi dybt beklager i denne triste erindringsstund, må vi ikke glemme de overgreb, der blev begået af de bosniske serbiske styrker. Det endelige ansvar ligger hos dem, der myrdede, voldtog og torterede med koldt blod.

Som vi alle ved, er nogle af dem allerede blevet retsforfulgt og fundet skyldige i deres del af disse grusomheder, andre er blevet frifundet. Men de øverste ansvarlige - Ratko Mladic og Radovan Karadzic - er stadig på fri fod, flygtet fra retfærdigheden. 10 år efter denne barbariske begivenhed er det på tide, at myndighederne i denne region, dvs. i Serbien og Montenegro, Bosnien-Hercegovina og i Kroatien, griber om ondets rod og opfylder deres internationale forpligtelse til at samarbejde fuldt og helt med Den Internationale Krigsforbryderdomstol for det tidligere Jugoslavien. Men det er også høje tid, at de opfylder deres forpligtelser over for deres eget folk til at fjerne de tilbageværende hindringer for, at de kan indtage deres retmæssige plads i den europæiske familie af nationer. Jeg opfordrer alle, der kan gøre deres indflydelse gældende, til at samarbejde om at fjerne denne gift fra den politiske verden og overgive alle, der er flygtet fra anklager for krigsforbrydelser, således at de kan blive stillet for domstolen i Haag.

Her hvor vi overtager EU-formandskabet, er det et privilegium at blive mødt med så store forventninger og muligheder. Kroatien er på nippet til at indlede tiltrædelsesforhandlinger om at blive fuldgældigt medlem af EU, blot 10 år efter at krigen sluttede i 1995. Som Det Europæiske Råd har gjort klart flere gange, er det Zagrebs ansvar at fjerne de tilbageværende hindringer for disse forhandlinger, nemlig den fortsatte mangel

på betingelsesløst samarbejde med Den Internationale Straffedomstol i Haag. Som formandsland for EU er vi rede til at indlede forhandlinger, så snart Rådet finder, at denne forpligtelse er overholdt. Den letteste måde at få fjernet denne hindring er naturligvis at arrestere og udlevere den flygtede Ante Gotovina.

Det ville være et tegn på vores engagement over for alle landene på Vestbalkan og over for Thessaloniki-forpligtelserne om, at de alle er mulige kandidater, hvis vi kan indlede tiltrædelsesforhandlingerne under vores formandskab. Men bolden ligger helt klart på Zagrebs banehalvdel.

Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien har også gjort store fremskridt, siden den etniske konflikt udbrød i 2001. Ganske vist er Ohrid-rammeaftalen endnu ikke fuldt gennemført, men senere i år vil Kommissionen offentliggøre sin holdning til Republikkens ansøgning om at blive medlem af EU, som blev indgivet sidste år. I lighed med enhver anden ansøger er fuldstændig overholdelse af Københavnskriterierne en forudsætning. Vi glæder os til at bistå myndighederne i Skopje med at gøre yderligere fremskridt i henseende til stabiliserings- og associeringsaftalen, især med at bekæmpe korruption og organiseret kriminalitet og gennemføre økonomiske og retslige reformer.

Tidsplanen for indledningen af forhandlingerne vil afhænge af myndighedernes tilsagn om at løse disse problemer i både ord og gerning. I Albanien ser det ud til, at det seneste valg blev gennemført ganske fredeligt. Mens optællingen fortsætter, opfordrer vi alle politiske kræfter til at respektere valgprocessen og afholde sig fra at komme med bedømmelser af resultatet, før det foreligger. Vi håber dog, at der kan dannes en ny regering så snart som muligt for at sikre, at Albanien fortsat kan gøre fremskridt med stabiliserings- og associeringsaftalen. I den sammenhæng skal den nye regering løse de endemiske problemer med korruption og organiseret kriminalitet og gennemføre en reform af retsvæsenet, hvis landet skal kunne blive medlem af EU, hvilket vi helhjertet støtter. En af vores største udfordringer er naturligvis Kosovo. Den tid nærmer sig hastigt, hvor vi skal drøfte og træffe beslutning om det vanskelige og følsomme emne om Kosovos endelige status. Uanset resultatet skal det gælde for alle grupper i Kosovo og styrke stabiliteten i regionen. Derfor har kontaktgruppen og EU udelukket enhver mulighed for at vende tilbage til status quo fra før 1999 eller en opdeling af Kosovo. Ingen af delene ville tjene hverken borgernes eller regionens interesser.

Uafhængighed er bestemt en mulighed. Men jeg minder dem, som ønsker uafhængighed, om, at de skal overbevise alle befolkningsgrupper og resten af verden om, at uafhængighed kan fungere, og at alle rettigheder overholdes fuldt ud, både for Kosovos mindretal og for dem, der vender tilbage til Kosovo efter voldshandlingerne i 1999. Hvis befolkningen i Kosovo ønsker at komme med i EU, skal de lære at leve sammen på lige fod og respektere hinandens forskelle.

Den nuværende omfattende revision af normer er derfor en kritisk udfordring. Hvor positiv denne revision bliver, afhænger af de fremskridt, der gøres på stedet. Resultatet er ikke givet på forhånd. Jeg erkender, at der er sket reelle fremskridt med gennemførelsen af normer, men der skal stadig gøres et stort arbejde her. Manglende vilje til at arbejde videre med centrale områder både ikke godt for resultatet af den omfattende revision. Fremtiden ligger derfor i hænderne på Kosovos myndigheder i Pristina. I mellemtiden har EU en vigtig opgave med at støtte yderligere fremskridt, især inden for den økonomisk udvikling.

Serbien og Montenegro har helt klart taget nogle kæmpeskridt fremad i de sidste seks måneder. I april afsluttede Kommissionen en positiv gennemførlighedsundersøgelse, og den henstiller, at EU indleder forhandlinger med Serbien og Montenegro om stabiliserings- og associeringsaftalen. Ministerrådet har accepteret denne henstilling og opfordret Kommissionen til at udarbejde et forhandlingsmandat. Det er et vigtigt skridt for Serbiens og Montenegros fremskridt mod integration i EU.

Vi mener, at Serbien og Montenegro bør indlede forhandlingerne om en stabiliserings- og associeringsaftale inden den 5. oktober, som markerer femårsdagen for de demokratiske forandringer i Beograd, eller senest inden 10-årsdagen for Dayton-Paris-aftalen til november. Men samarbejdet med Den Internationale Straffedomstol skal forbedres, og i den sammenhæng er Mladic og Karadzic vigtige brikker, især i lyset af årsdagen for Srebrenica-massakren, som vi mindes i næste uge.

Jeg vil også gerne understrege vigtigheden af en dialog mellem Beograd og Pristina, som er i hele Kosovos befolknings interesse. Kun gennem deltagelse i de demokratiske regeringsinstitutioner kan Kosovo-serberne sikre, at der tages hensyn til deres problemer. Vi bifalder Beograds beslutning om at tilskynde Kosovo-serberne til at deltage i decentraliseringsarbejdsgrupperne og forventer af Beograd, at det også sker.

Bosnien-Hercegovina har også for nylig gjort store fremskridt i retning af at indlede forhandlinger om en stabiliserings- og associeringsaftale med EU. Det er også inden for Bosnien-Hercegovinas rækkevidde, men vil ikke ske, før landet opfylder de relevante betingelser, bl.a. vedtagelse af en omstrukturering af politiet,

reform af de offentlige radio- og tv-stationer og fuldstændigt samarbejde med Den Internationale Krigsforbryderdomstol for det tidligere Jugoslavien.

Vi ønsker, at Bosnien-Hercegovina indleder forhandlinger om en stabiliserings- og associeringsaftale under vores formandskab inden tiårsdagen for Dayton-Paris-freds aftalen, men det forudsætter, at de bosniske myndigheder gør yderligere fremskridt for at gennemføre prioriteringerne i gennemførlighedsundersøgelsen.

Jeg har i dag forsøgt at opsummere den nuværende situation med hensyn til vores prioriteringer for landene på Vestbalkan for de kommende seks måneder. Vi står bestemt over for store udfordringer, men tillad mig at slutte lidt mere optimistisk.

I de seneste 10 år har meget forandret sig til det bedre. Der er afholdt frie og retfærdige valg i hele regionen, regeringsskift gennem stemmeurnerne er blevet normen, der er ingen trusler om store konflikter, og landene i regionen samarbejder om at forbedre deres borgeres liv. EU og andre internationale partnere står sammen om at bistå regionen med at bevare stabilitet og skabe velfærd. De mørke dage i begyndelsen af 1990'erne ser i det store og hele ud til at være et fjernt minde. Men i takt med at vi nærmer os en større grad af integration mellem landene på Vestbalkan og EU, er det op til de pågældende lande at gøre deres sag uomstødelig.

Vi forstår, at EU's forpligtelser over for regionerne skal respekteres, og det lover vi at gøre. Men i denne tid, hvor EU kigger indad, og der hersker usikkerhed om form og retning, er det så meget desto vigtigere, at landene i regionen opfylder deres egne forpligtelser, ikke i EU's interesse - selv om det er vigtigt nok - men for deres befolkningers skyld, for de har alt for længe lidt under ledere, som påstod, at de repræsenterede befolkningens interesser, men som i realiteten kun gav næring til fjendtlighed og strid.

(Bifald)

Formanden. - Tak, hr. minister. Jeg vil gerne lykønske Dem med, at London blev valgt som værtsby for De Olympiske Lege. Jeg håber - og jeg er sikker på, at alle her mener det samme - at det ikke kun bliver en verdensbegivenhed, en britisk begivenhed, men også en europæisk begivenhed.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, for næsten præcis 10 år siden, den 11. juli 1995, faldt Srebrenica. Ingen må nogensinde glemme de rædsler, der udfoldede sig i de efterfølgende dage og uger. Vi har pligt til at huske, så vi ikke får flere Srebrenica'er, så det etniske had og den destruktive nationalisme vil blive endeligt begravet i Bosnien-Hercegovina, på Balkan og i hele Europa.

Jeg tager til mindehøjtideligheden i Srebrenica i næste uge for at ære ofrene og deres familier. Jeg tager af sted for at udtrykke Europas støtte til fred, forsoning og demokratisk udvikling og for en europæisk fremtid for Vestbalkan. Jeg forventer også, at alle parter vil sikre, at højtideligheden bliver en værdig begivenhed og vil bidrage til forsoningsprocessen. Forsoning er en meget smertefuld proces efter en ødelæggende krig som denne, efter krænkelse af de mest grundlæggende menneskerettigheder, men det er også en nødvendig proces. Det kan EU som det største freds- og forsoningsprojekt bevidne og tjene som et eksempel på, hvad der kan opnås, også på Balkan.

Retfærdighed er et vigtigt aspekt af forsoningen. Der kan ikke blive tale om forsoning, før de mistænkte krigsforbrydere stilles for en domstol. I den henseende spiller Den Internationale Krigsforbryderdomstol for det tidligere Jugoslavien en central rolle. Landenes samarbejde med Domstolen er gradvis blevet bedre og bedre, hvilket er opmuntrende, men der refterer et stykke vej endnu, før der er tale om fuldstændigt samarbejde. Først da kan dette meget triste kapitel i regionens historie endeligt afsluttes.

De mennesker, der bærer hovedansvaret for Srebrenica-massakren er stadig på fri fod. Det er uacceptabelt. Mladić og Karadžić må ikke kunne finde et fristed i regionen. Deres plads er i Den Haag.

(Bifald)

EU har et stort ansvar for at sikre fred og stabilitet samt styrke demokrati og fremgang på vores kontinent. Det er det, der er selve meningen med EU.

Som hr. Alexander erklærede på formandskabets vegne vedrørende EU's politik på Vestbalkan har medtagelsen af vores naboer på Balkan i den europæiske integrationsproces været et vigtigt incitament til at sikre stabilitet, menneskerettigheder, mindretalsrettigheder og retsstatsprincippet i regionen. Det er ikke nogen ubetydelig bedrift, og vi skal gøre dette perspektiv konkret og håndfast og dermed sikre et stabilt fremskridt i retning af overholdelsen af europæiske værdier.

En vigtig og intens periode for Balkan ligger foran os. Gennemgangen af standarderne i Kosovo er undervejs, og statusamtalerne vil efter al sandsynlighed blive indledt til efteråret. Det er meget vigtigt at finde en hurtig løsning på dette spørgsmål af hensyn til stabiliteten og fremskridtet i hele regionen. Vi skal til at indlede forhandlinger om en stabiliserings- og associeringsaftale med Serbien og Montenegro. Kommissionen er parat til at bidrage til den tidsplan, som hr. Alexander fremlagde, dvs. at få forhandlingerne i gang til efteråret.

Vi sigter også mod snart at indlede forhandlinger med Bosnien-Hercegovina, så længe landet opfylder de resterende kriterier. Når vi har foretaget en fuldstændig gennemgang af sidste søndags valg i Albanien, kan vi også fastlægge det fremtidige tempo i forhandlingerne om stabiliserings- og associeringsaftalen med Albanien.

Kommissionen er i færd med at udarbejde sin erklæring om Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens ansøgning om medlemskab. Vi ser også frem til at indlede tiltrædelsesforhandlinger med Kroatien, så snart den sidste resterende betingelse er opfyldt.

Vi er alle klar over de alvorlige problemer, vi i øjeblikket står over for i EU. Det er kun naturligt, at udvidelsespolitikken bliver en del af den overordnede diskussion om Europas fremtid. Derfor er jeg godt tilfreds med, at man på Det Europæiske Råds møde i juni meget klart bekræftede Unionens nuværende forpligtelser vedrørende udviklingspolitikken og det europæiske perspektiv for Vestbalkan. Det var meget klogt. Vores udvidelsespolitik har bidraget til forandringer i lande og regioner, der stadig er meget skrøbelige. Vi skal fortsætte med at hjælpe dem til at blive stabile, demokratiske og fremgangsrige samfund, der kan komme med i Unionen. Opbygningen af en bedre fremtid for Vestbalkan er i virkeligheden den bedste måde at mindes ofrene fra Srebrenica. Det tjener fredens, stabilitetens og fremgangens sag i Europa og vores egne vitale interesser.

Jeg ser frem til et fortsat tæt samarbejde med Europa-Parlamentet og dets relevante udvalg om dette.

(Bifald)

Doris Pack, for PPE-DE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer, Srebrenica står for et brudt løfte efter 1945 - aldrig mere masse mord! 10 år efter Srebrenica må også de vestlige regeringer spørge sig selv, hvorfor de ikke greb ind i rette tid og forhindrede fordrivelse, mord og krig. I begyndelsen af 1990'erne så de til den anden side og gav Milosevic, Karadzic og Mladic frie hænder til at fordrive og voldtage mennesker og i sidste ende, som i Srebrenica, at dræbe dem på grusomste vis. I Srebrenica slagtede kriminelle serbere fejt tusinder af muslimer for øjnene af en FN-styrke med et utilstrækkeligt mandat.

Vi mindes i dag denne massakre og opfordrer alle til at gøre en indsats for at udlevere de ansvarlige og fejle flygtninge, Karadzic og Mladic, til Domstolen. Uden en sådan udlevering vil der ikke kunne skabes forsoning i Bosnien-Hercegovina. Det er godt, at højtstående serbiske politikere deltager i mindehøjtideligheden i Srebrenica. Men de bør også forhindre, at nogle serbiske politikere sidestiller de serbiske ofre for krigshandlingerne i Bosnien-Hercegovina med ofrene i Srebrenica og modregner dem med disse. Det er et tegn på umodenhed og forstokkethed, at det serbiske parlamentet og parlamentet i Republika Srpska ikke var i stand til at fordømme denne massakre. Hvordan skal det serbiske folk kunne gøre det, hvis ikke dets repræsentanter foregår med et godt eksempel?

Denne dag er en anledning til at minde netop serberne om, at forsoning kun er mulig, hvis man også ser sin egen skyld i øjnene. Som tysker ved jeg, hvad jeg taler om. Også os rakte man atter en hånd ud til forholdsvis kort tid efter krigen, fordi vi havde indrømmet vores ansvar for de ugerninger, som skete i tysk navn. Lige så lidt som alle tyskere var skyldige dengang, lige så lidt er alle serbere det i dag. Derfor bør de politisk ansvarlige, de religiøse repræsentanter og medierne gøre alt for at skabe mulighed for forsoning. EU må imidlertid ikke slække på sine bestræbelser og sit ansvar for at hjælpe landene i regionen til at lægge den tragiske fortid bag sig og stile mod en bedre fremtid.

Netop de unge mennesker i regionen har fortjent, at vi ikke lader dem i stikken. Men netop deres politikere og deres forældre og bedsteforældre har pligt til at bane vejen for dem, kalde forbrydelserne i Srebrenica for forbrydelser og række hånden frem til forsoning.

(Bifald)

Hannes Swoboda, for PSE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, dybt berørt og med skam mindes vi ofrene for massakren i Srebrenica. Mange af gerningsmændene er endnu ikke pågrebet. Men også vi som repræsentanter for den europæiske befolkning skal være bevidste om vores medskyld i de tragiske begivenheder på Balkan og drage konsekvenserne af det. Og det er ikke kun ofrene og ofrenes familier, som har ret til bekendelse af

skyld og til anger. Også Europas fremtid, regionens fremtid og Serbiens fremtid kræver en indsigt i egen skyld, og denne indsigt er forudsætningen for tilgivelse og forsoning. Det er ikke for at fornedre Serbien, ikke for at fordømme serberne over én kam eller for at undskylde andre folks ugeringer og forbrydelser, at vi forventer indsigt og anger.

Vi skal imidlertid være klar over, at tilbageblikket på fortiden har til formål at skabe en bedre fremtid. Her er der bud efter Europa til at give denne region et klart fremtidsperspektiv. Landene på Balkan har - det viser historien - alt for længe været katebald og genstand for de europæiske stormagters interesser og intriger, inklusive respektive og Tyrkiets, alt efter hvordan man opfatter det. Nu må vi imidlertid - og det siger jeg ikke kun som ordfører for Kroatien, men som én, der engagerer sig for hele regionen - give dem en chance for at skabe orden i eget hus. Vi må give dem en chance for at vise, at de har lært af historien, at menneskerettigheder og især også mindretals rettigheder bliver anerkendt.

Når nu minister Douglas og kommissær Rehn her har præsenteret de forskellige processer, som skal bringe disse lande tættere til EU, så vil jeg gerne sige helt klart og tydeligt, at målet må være at give landene en chance for at blive medlem af EU. Selv om der blæser andre vinde i dag, og man helst vil skubbe udvidelsen langt væk fra sig, så må det være klart, at vi i Europa må forberede os på en sådan udvidelse. Det må imidlertid også være klart, at det er landenes egen opgave at gøre deres hjemmearbejde og gøre deres til at skabe mulighed for en tiltrædelse.

Men som også den foregående taler sagde, så må vi opretholde udsigten til, at de en dag kan blive medlem af EU, når de har overvundet deres egne problemer, netop også i betragtning af de mange unge mennesker, der ser Europa som deres ideal. Selv om vi er kritiske over for udviklingen i EU, så må vi anerkende, at mange mennesker i Balkan-regionen har et stort håb, nemlig engang at høre til EU, til det fælles Europa. Og denne chance må vi give dem.

(Bifald)

Annie Neyts-Uyttebroeck, for ALDE-Gruppen. - (NL) Hr. formand, hr. kommissær, kære kolleger, på mandag er det 10 år siden, at Srebrenica for øjnene af FN-tropperne blev indtaget af bosnisk-serbiske tropper, at massakren på over 8.000 muslimske mænd og drenge begyndte, at i tusindvis af kvinder, børn og ældre blev deporteret, og at i hundredvis af kvinder blev voldtaget. Uendelige lidelser blev påført, og det fortsætter, fordi de hovedansvarlige stadig er på fri fod, fordi ikke alle ofre er fundet, fordi mange deporterede ikke kunne vende hjem, og især fordi de påførte lidelser ikke erkendes af mange serbere. Dette viste sig for nylig, da det serbiske parlament forkastede en resolution, hvori massakren i Srebrenica blev erkendt og fordømt.

Af egen erfaring ved vi, at forsoning efter en krig først er mulig, når det lykkes de tidligere modstandere at blive enige om en fælles historieskrivning om det, der skete, at bede om tilgivelse for de påførte lidelser og at stille dem, som har gjort sig skyldig i folkemord og forbrydelser mod menneskeheden, for en domstol.

Tragedien har også pinligt afsløret manglerne i EU's daværende udenrigs- og sikkerhedspolitik og manglerne i FN's politik med henblik på at stifte og bevare fred. Nogle mangler er i mellemtiden afhjulpet, men enhed i udenrigs- og sikkerhedspolitikken er stadig ikke garanteret, især fordi EU-regeringerne ikke er fuldstændig rede til det. Det er dog lykkedes EU og dets medlemsstater for egen kraft og med støtte fra NATO at stabilisere og forbedre situationen på den vestlige del af Balkan. Disse bestræbelser skal fortsættes, og udsigten til tiltrædelse af EU skal holdes åben. Det vil imidlertid først kunne ske, når alle myndigheder i området fuldt ud samarbejder med Den Internationale Krigsforbryderdomstol for det tidligere Jugoslavien og bringer de ansvarlige for denne domstol.

Daniel Marc Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. - (FR) Hr. formand, at tale om Srebrenica er vanskeligt for visse personer i vores generation, fordi det er rigtigt, at vi altid har spurgt os selv, hvad vi ville have gjort på det tidspunkt, hvor f.eks. fascisterne kom til magten i Tyskland. I lang tid var europæerne tilskuere, englænderne var traditionelt nærmest pro-serbiske ligesom franskmændene, tyskerne var for Kroatien, og bosnierne havde ingen. I årevis lod vi bosnierne stå alene. Det var først efter tragedien i Srebrenica, at vi forstod nødvendigheden af en europæisk holdning, dvs. en holdning, som ikke kunne være enten engelsk, tysk eller fransk, men som skulle være en fælles holdning.

Når vi i dag taler om massakren i Srebrenica, skal vi sætte spørgsmålstegn ved europæernes opførsel, og ikke ved, hvordan de hollandske soldater, der var i Srebrenica, opførte sig, men ved FN som helhed, for selv om FN-mandatet i Srebrenica gav de 50.000 soldater, der var udstationeret i Bosnien, bemyndigelse til at gøre alt, f.eks. styre færdslen, bemyndigede det dem ikke at beskytte befolkningen. Som europæere skal vi overveje det og tænke over, det vi gjorde. Doris Pack gør ret i at tage regeringernes rolle op. Hendes regering, som

dengang blev ledet af Helmut Kohl, lukkede øjnene ligesom den socialistiske regering i Frankrig. Det var også virkeligheden på daværende tidspunkt.

I dag sørger EU for politisk stabilitet. Dayton-aftalerne betød en stabilisering af situationen, men ingen her taler om de problemer, som Dayton-aftalerne gav. Aftalerne, som var nødvendige dengang, indeholdt en etnisk definition af regionen. Denne definition er også medtaget i den bosniske forfatning. Tragedien i Srebrenica kan ikke overvindes, så længe vi ikke tager fat på problemet med Dayton-aftalerne og den etniske definition af regionen, da det er denne etniske definition, der i dag forhindrer både serberne, kroaterne og bosnierne i at indrømme deres forbrydelser. Derfor anmoder vi Dem, hr. formand, hr. Alexander og Kommissionen om at iværksætte et EU-initiativ til genoptagelse af drøftelsen af Dayton-aftalerne. Ti år efter skal vi tage beslutningen fra dengang op til fornyet overvejelse. Den bosniske forfatning er en etnisk forfatning, der ikke gør det muligt for Bosnien at blive medlem af EU. Til sidst vil jeg sige, at hvis vi ikke har mod til at sætte spørgsmålstegn ved Dayton-aftalerne, tager vi aldrig ved lære af Srebrenica.

(Bifald)

Erik Meijer, for GUE/NGL-Gruppen. - (NL) Hr. formand, for 10 år siden gav tilstedeværelsen af en nederlandsk hær i Srebrenica en falsk følelse af sikkerhed. Denne by, som var udnævnt til sikker havn, var en ø, der var umulig at forsvare midt i den meget større Serbiske Republik, som blev og stadig bliver betragtet som en sikker havn af en anden befolkningsgruppe. På grund af en fuldstændig forkert vurdering af situationen blev det forsømt i tide at træffe de foranstaltninger, som skulle have forhindret, at den uundgåelige overgivelse endte med en hævnaktion og endog en massakre. Min gruppe tror ikke, at resultatet i sidste instans ville have været anderledes, hvis der havde eksisteret en centraliseret fælles EU-udenrigspolitik, eller hvis der havde været et mandat, der gjorde det muligt for Dutchbat at bruge mere vold og få støtte fra luftbombardementer.

Den, der vil garantere en fredelig sameksistens for de tre folk i Bosnien, må søge efter løsninger, som alle involverede tilslutter sig, og ikke en eller to grupper, som vi foretrækker. Kun en føderativ model, som anerkender forskellighed, efter belgisk og schweizisk forbillede, kan øve retfærdighed mod alle. Vi må gå ud fra den realitet, at den nordlige og den østlige del er stærkt orienteret mod Serbien og den sydvestlige del mod Kroatien, og at flertallet af befolkningen bor i disse områder. Derfor har Bosnien-Hercegovina brug for åbne grænser med nabolandene. Enhver stræben efter en centraliseret enhedsstat kan kun fremkalde en permanent strid om magten mellem de forskellige befolkningsgrupper. Ingen skal kunne dominere en anden gruppe. Det må være det, vi skal lære af Srebrenica og af den kaotiske gennemførelse af Dayton-freds-aftalen.

Ryszard Czarnecki (NI). - (PL) Hr. formand, dagens forhandling om Balkans fremtid afholdes på 10-årsdagen for den forbrydelse, der blev begået i Srebrenica, og som var den værste i Europa siden afslutningen på Anden Verdenskrig.

Der kan ikke herske nogen som helst tvivl om, at en del af grunden til krigen og massakrerne i Balkanlandene var EU's og NATO's manglende handling i regionen. EU's institutioner handlede som Pontius Pilatus, der blot vaskede sine hænder. Jeg er glad for, at tingene ændrer sig i den henseende, og at Bulgarien og Rumænien træder ind i EU om 18 måneder. Det er også glædeligt, at EU's militære og politiske styrker arbejder på at stabilisere situationen i Bosnien-Hercegovina, hvilket jeg ved selvsyn kunne konstatere i april i år. I går vendte jeg tilbage fra en valgobservatørmision i Albanien, og dette valg var helt sikkert et skridt i den rigtige retning. Det var mere demokratisk end tidligere valg i landet, og vi bør anerkende dette fremskridt.

Der er selvfølgelig fortsat spørgsmål, og der er fortsat mange ubesvarede spørgsmål. Det drejer sig bl.a. om fremtiden for staten "Solania", der er opkaldt efter hr. Solana, samt for Serbien og Montenegro, forudsat at Montenegro ønsker at blive en uafhængig stat. En ting er imidlertid sikker, nemlig at EU stadig er attraktiv for disse lande, trods dets aktuelle krise. Det er blevet umoderne at tale om en EU-udvidelse, men det skal understreges, at et EU-medlemskab ville være en rigtig god idé for en række baltiske stater. Det er den eneste måde, hvorpå man kan skabe økonomisk og politisk stabilitet i denne region, og en sådan stabilitet vil gavne EU i fremtiden.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at det er mere bekosteligt at slukke brande i Balkanlandene end at forebygge dem.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Hr. formand, jeg er helt enig med min kollega, Doris Pack, i, at Srebrenica altid bør stå levende i erindringen. Tragedien, der krævede tusindvis af ofre, markerer og kræver, at der bliver vendt et nyt blad i historien, og at man forlader den tragiske fortid i området til fordel for en ny tid med fred, sikkerhed og velstand. Den markerer og kræver, at man forlader nationalistiske normer og historisk og kulturel trældom via dialog og konsensus.

Det lykkedes ikke EU at optræde som en troværdig magt, som kan skabe og eksportere sikkerhed til sine naboer. Hvis årsagen var, at det europæiske politiske system ikke var modent, er budskabet, at EU er nødt til at erhverve sig de kvaliteter, der karakteriserer en samlet og autentisk politisk identitet.

Vestbalkan er stadig mærkbart bagefter med hensyn til økonomisk udvikling og regional integration. Der er ingen, der betvivler EU's indsats. Men alle balkanlandes separate tiltag har hver især vist sig utilstrækkelige. Efter min opfattelse er der brug for en avanceret og sammenhængende strategisk plan for området, en enkelt aftaleramme for det privilegerede partnerskabsforhold mellem EU og Vestbalkan. Jeg taler om en plan, hr. kommissær, som vil forbinde de enkelte landes udviklingsprioriteringer i en fælles regional helhed. EU's interventionsprogrammer bør være af grænseoverskridende, tværregional karakter. På denne måde støttes den regionale økonomiske integration samt opbygningen af et klima med politisk kollektivitet, samarbejde og tillid.

Den umiddelbare udfordring for relationerne mellem EU og Vestbalkan kan sammenfattes i følgende treenighed: struktureret politisk dialog, grænseoverskridende infrastrukturnet og åbning af markederne. Jeg ønsker det britiske formandskab held og lykke.

(Bifald)

Jan Marinus Wiersma (PSE). - (NL) Hr. formand, vi tænker i dag naturligvis først og fremmest tilbage på den grusomme begivenhed i nyere europæisk historie, nemlig mordet på i tusindvis af mænd fra den muslimske enklave Srebrenica i Bosnien-Hercegovina i 1995. Beretningen om Srebrenica har haft en enorm virkning i Europa og i resten af verden, men især i mit land, Nederlandene. De nederlandske fredsbevarende styrker viste sig dengang ikke i stand til at give borgere, indbyggere og flygtninge den beskyttelse, som de havde brug for. 10 år senere er denne katastrofe stadig samtaleemne i Nederlandene. Følelsen af afsky og medfølelse med ofrene for denne massakre og deres pårørende er stærk. Vores tanker går især til dem, som ikke kan leve med den kendsgerning, at de medansvarlige for denne forbrydelse, den tidligere bosniske præsident Karajic og general Mladic, stadig er på fri fod.

Når vi mindes ofrene, er det imidlertid ikke nok at have medfølelse med dem. Vi må tage ved lære af det og forsøge at se fremad. "Det må aldrig ske igen" er for det første vores løfte til Balkanlandene, som vi må støtte, for at de kan komme over erfaringerne fra de krige, som de har oplevet. Med fortiden i tankerne må vi dog især se mod fremtiden. Der skal skabes klare rammer for EU's støtte, idet udsigten til integration i EU, som Det Europæiske Råd har lovet, skal spille en vigtig rolle. Støtte fra EU vil hjælpe med at tilvejebringe fredelige, stabile og velstående samfund.

Det skal imidlertid også være tydeligt, at fremtidens vigtigste bærende kræfter først og fremmest er Balkanlandene selv. Nu er der heldigvis fred i Bosnien-Hercegovina, men fortiden er endnu ikke fuldstændigt bearbejdet, og det udgør en hindring for, at staten og samfundet kan fungere. Derfor kan der ikke tages vigtige beslutninger om f.eks. flygtninges tilbagevendende og arrestation af dem, der er mistænkt for krigsforbrydelser. Jeg synes, det er lige så vigtigt at gøre op med fortiden som at arbejde på fremtiden.

Noget andet, vi kan lære, er bredere, og det er noget, der diskuteres temmelig meget i Nederlandene. "Aldrig mere, ikke i Europa og frem for alt ikke nogen andre steder i verden", betyder, at det er nødvendigt at være agtpågivende for at forhindre, at lurende konflikter eskalere til blodige og udsigtsløse situationer. Vi må være mere opmærksomme og hurtigere og om nødvendigt også gribe kraftigere ind, når scenarier som i Srebrenica risikerer at udvikle sig, for at forhindre, at europæiske tropper nogensinde igen kommer i en situation som den, Dutchbat oplevede for 10 år siden.

Marco Pannella (ALDE). - (IT) Hr. formand, kære kolleger, kære repræsentanter for Rådet og Kommissionen, på de 59 sekunder, jeg har til rådighed, vil jeg blot gøre opmærksom på en lille detalje. Der er noget, som De skammer Dem over uden at være klar over det.

I går aftes blev der i Parlamentet holdt en mindehøjtidelighed, og i næste uge vil der finde højtideligheder sted i Srebrenica. Af de mange skændige ting, der bliver glemt, er der navnlig en, som hedder Emma Bonino. Emma Bonino er blevet fjernet, hun eksisterer ikke længere, og hun bliver ikke inviteret.

Jeg forstår godt grunden til alt dette. Da Emma Bonino i sin rolle som EU-kommissær befandt sig i Srebrenica, forsøgte hun desperat at underrette den nederlandske regering, men den lyttede ikke til hende. Konsekvenserne kender vi. Ja, Emma Bonino var på stedet, hvilket også Reuters kan bevidne. Alle optagelserne er blevet fundet. I de dage, hvor tragedien fandt sted, tog Emma Bonino kontakt til Radio Radicale to gange, men også til BBC, og gjorde opmærksom på, at flere tusinde mennesker var savnet.

Kære hr. Morillon, vi kan tale om ansvaret og om alle initiativerne ved en anden lejlighed.

Tak, hr. formand, min taletid er opbrugt. Lad os se, om det bliver muligt at mindes Srebrenica på en anden måde og i det mindste kaste lys over sandheden og over EU's og FN's fejhed.

(Bifald)

Joost Lagendijk (Verts/ALE). - (NL) Hr. formand, med rette er der under denne forhandling og i disse dage lagt stor vægt på fortiden. Hvordan kunne der ske det, der skete i Srebrenica, og hvad skal vi lære af det?

Srebrenica er ikke kun en pinlig fortid, Srebrenica er også en pinlig nutid. Indbyggere kan stadig ikke vende tilbage og synger hen i flygtningelejre. Børn får i skolen et fuldstændig ensidigt billede af, hvad der skete for 10 år siden, og derfor finder en nødvendig forsoning ikke sted. Identificeringen af ofre er tvingende nødvendig, for at de efterladte kan lære at acceptere deres elskedes frygtelige skæbne. Identificering koster mange penge og sker derfor ofte alt for langsomt. Hvad der er nødvendigt nu, er ikke blot fokus på Srebrenica for 10 år siden, men også fokus på Srebrenica i dag, opmærksomhed, forståelse og om nødvendigt også penge for at redde Srebrenica.

Et nyt Srebrenica er heldigvis ikke længere så sandsynligt på Balkan i dag, men de sår, som blev tilføjet hele Balkan dengang, kan kun heles strukturelt, hvis Balkanlandene ved, at de er velkomne i Europa. Jeg støtter derfor Kommissionen, når den siger, at Balkanlandene stadig har udsigt til medlemskab. Balkan ligger i Europa, og Srebrenica ligger i Europa. Lad os aldrig glemme denne lærestreg.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL). - (CS) Der bliver ikke fred på Balkan, før vi ophører med at anvende forskellige standarder for de forskellige samfund. Alle, der tror, at Den Internationale Krigsforbryderdomstol for det tidligere Jugoslavien anvender samme standarder for alle, tager helt fejl. Det er ganske utåleligt, at man endnu ikke har indbragt piloten på det fly, der affyrede to missiler mod et tog, der var på vej over en bro, for domstolen. Det ene missil ramte en pille og ødelagde både broen og toget. Der er ingen grund til at foregive, at De ikke ved dette, mine damer og herrer. Hvor mange albanere eller fremmede muslimske lejesoldater er blevet dømt indtil videre? Nogle af disse mennesker hersker nu over Kosovo med Deres støtte. Sover De godt om natten, mine damer og herrer? Er De helt tilfredse med at diskutere sådanne anliggender stille og roligt her i mødesalen? Og som om det ikke var nok, vil De tilmed støtte deres løsrivelse fra Serbien. De burde skamme Dem.

Afsnit 4 i beslutningsforslaget siger med rette, at alle de skyldige i krigsforbrydelser skal fanges og indbringes for Domstolen, og jeg tror, at De mener det ganske alvorligt. Hvis det er rigtigt, skal De overvåge Domstolens arbejde. Hvis De blot ejer skyggen af ære, skal vi forsøge at få dette emne på dagsordenen igen i den nærmeste fremtid. Hvis De mener, at magthaverne skal fritages for straf, bør De sige det helt klart og tydeligt. Offentligheden i EU og resten af verden vil utvivlsomt reagere på en sådan måde, at det bliver helt klart, hvad den mener om et sådant hykleri. Vi må ikke glemme ofrenes amputerede hoveder og lemlæstede kroppe, og både venner og fjender skal underlægges samme retfærdighed. Hundre tusindvis af flygtninge venter stadig på at vende tilbage - f.eks. til Slavonien og grænseregionerne mellem Kroatien og Bosnien. I dag mindes det tjekkiske folk 490-årsdagen for den katolske kirkes afbrænding af Jan Hus på bålet. Han er endnu ikke blevet rehabiliteret.

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, vi kunne tale længe om de fejl, der blev begået dengang, og jeg oplevede det jo på stedet og også i Parlamentet dengang. Jeg vil imidlertid hellere koncentrere mig om nutidens fejl.

For det første, hr. rådsformand, talte De om, at man først kunne forhandle med Kroatien, et vigtigt land for stabiliteten i hele regionen, når hr. Gotovina er blevet udleveret. Dermed indtager De den modsatte holdning i forhold til det luxembourgske formandskab - hvilket er meget interessant - og De forholder Dem på samme måde, som hvis man ville kræve af Storbritannien, at det først kunne overtage rådsformandskabet, når det havde pågrebet Loch Ness-uhytet. Ingen af os ved, hvor hr. Gotovina befinder sig. Hvis De ved det, så vil jeg bede Dem lægge det på Parlamentets bord og fortælle det til den kroatisk regering.

Vi bør gøre med Kroatien, som De fejlagtigt vil gøre med Tyrkiet, nemlig indlede forhandlinger. Og kun hvis man ikke samarbejder fuldt ud - og det har vi en kontrolkomité til at holde øje med - bør vi afbryde eller udsætte disse forhandlinger. Men forhandlingerne bør indledes, for Kroatien er et centraleuropæisk demokrati, som stabiliserer hele området.

For det andet er der Bosnien. Daniel Cohn-Bendit har fuldstændig ret i, at Dayton-aftalen er mislykkedes. Vi har brug for et Bosnien-Hercegovina med tre ligeberettigede folk og frem for alt med frie borgere. Ellers vil denne konstruktion igen blive udgangspunkt for nye farer og alvorlige konflikter.

For det tredje er der Kosovo. Jeg var i Kosovo så sent som for et par dage siden. Hvis vi fortsætter med at lade præsident Rugovas fredsorienterede politik løbe ud i intet, så styrker det de radikale elementer. Vi så bombeangrebene for få dage siden. Derfor appellerer jeg til Rådet om hurtigt at arbejde for en strengt konditioneret, langsigtet, internationalt kontrolleret, men uomgængelig uafhængighed for Kosovo.

Det fjerde punkt handler om mindretallene. Vi taler hele tiden om mindretal. I Kosovo har man garanterede pladser til mindretal. I Serbien har man i nogle år haft en ny valglov, som udelukker, at en mindretalsrepræsentant kan få en plads i parlamentet. Vi har brug for fælles standarder, først da vil vi kunne udvikle en troværdig politik.

Borut Pahor (PSE). - (SL) En af de væsentligste årsager og måske den centrale grund til den tragiske krig i det tidligere Jugoslavien var det faktum, at det internationale samfund hverken var konsekvent eller upartisk i sin tilgang til at løse det centrale problem, nemlig folks ret til selvbestemmelse.

I øjeblikket er der fred i regionen, men vi er fortsat et stykke vej fra den form for fremgang, der sikrer langvarig velstand. Det er ret og rimeligt, at vi med denne betænkning og kommissærens handling sender et budskab til regionen om, at den er velkommen i EU, og det er også rigtigt, at vi lægger vægt på økonomisk fremgang, selv om den endnu er utilstrækkelig.

EU står over for en opgave, den på en vis måde stod over for, inden den tragiske krig fandt sted, nemlig at have et sammenhængende og upartisk syn på de grundlæggende spørgsmål om status vedrørende regionens befolkninger og stater. Dayton-aftalen kan ikke sikre fremskridt i Bosnien-Hercegovina, fordi landet har brug for en moderne forfatning. Vi skal finde en løsning på spørgsmålet om Kosovos uafhængighed samt serberne og montenegrinernes ret til selvbestemmelse. Vi kan ikke acceptere, at makedonerne ikke gør sig fortjent til det navn, de har givet sig selv. Det er alt sammen grundlæggende spørgsmål om status.

Jeg vil gerne støtte kommissæren i, at Kommissionen skal være mere aktiv i denne politik, end det hidtil har været tilfældet.

Anna Ibrisagic (PPE-DE). - (SV) Hr. formand, den beslutning, som vi vil stemme om i morgen, er vigtig, ikke kun fordi den kommer i en tid, hvor der 10 år efter massakren stadig er mennesker, som ikke tror på, at dette er sket, men også fordi hverken parlamentet i Serbien eller parlamentet i Bosnien-Hercegovina har kunnet enes om en lignende beslutning. De serbiske parlamentsmedlemmer i Bosniens parlament kunne hverken acceptere beslutningens tekst eller kompromisforslaget.

Nogen har så sent som i dag lagt en sprængladning ved det monument, som befinder sig i Srebrenica til minde om alle ofrene. Som en, der er født i Bosnien, og som har oplevet den krig, vi taler om i dag, føler jeg et ansvar for at formidle i det mindste en lille del af alle de følelser, som vi dagligt var tvunget til at håndtere under krigen, til Dem.

Verden blev chokeret over de videobilleder af henrettelser af unge mænd, som blev vist i Haag for nylig. Vi levede i disse billeder. Derfor vil jeg beskrive for jer, hvordan det er at være på den anden side. Jeg vil nu læse en del af en anklagets udtalelse for Haag-domstolen højt for jer, den er nedskrevet af en journalist og forfatter, som har fulgt rettergangen. "Den anklagede så ud af øjenkrogen en ung dreng stige af bussen. Drengen kan have været 15 år eller måske yngre. Drengen så på soldaterne og derefter på rækken af døde kroppe ude på markerne. Hans øjne blev større, som om han havde svært ved at fatte det, han så. Da fangerne sank ned på knæ, lige inden soldaterne blev kommanderet til at skyde, hørte den anklagede drengens stemme: "Mor", hviskede han, "mor". Den dag hørte den anklagede mennesker, som bad for deres liv, voksne mænd, som græd. Han hørte dem love soldaterne penge, biler, ja, huse. Men drengen råbte på sin mor, som børn gør, når de har drømt noget forfærdeligt."

Hvis vi overhovedet skal have en chance for at gå videre efter Balkan-krigen, skal vi først og fremmest sørge for, at alle, som har gjort sig skyldige i en forbrydelse, stilles for retten, ikke kun de, der er anklaget for Haag-domstolen, men også de andre, der går frit omkring, som hurtigst muligt burde anklages for de nationale domstole. Det skylder vi ikke bare dem, som blev myrdet, men også dem, som overlevede.

Panagiotis Beglitis (PSE). - (EL) Hr. formand, om et par dage er der gået 10 år siden de største grusomheder, der har rystet Europa efter afslutningen på Anden Verdenskrig, nemlig i Srebrenica. Det er en af de mørkeste sider i den europæiske historie og europæiske civilisation.

I dag er det vores pligt at styrke den historiske hukommelse, at ære de uskyldige ofre for den jugoslaviske etniske konflikt, muslimer, serbere, kroater, uden selektive følelser, men især også uden tanker om gengæld, når det gælder blodsudgydelser.

10 år efter er Bosnien stadig dybt splittet. 10 år efter har landet fem præsidenter og to premierministre og holdes kunstigt i live. Det internationale samfund og EU bør tage initiativer til revision af Dayton-aftalen, så man bevæger sig i retning af en funktionel føderal, demokratisk og multi-etnisk stat.

EU har et politisk og strategisk ansvar for at forsvare og styrke de europæiske perspektiver og Balkanlandenes tiltrædelse af de europæiske institutioner. Dem, der i dag sætter spørgsmålstegn ved udvidelsen, bør vi svare igen med en strategi, der indeholder politisk og social demokratisering, fred, sikkerhed og stabilitet i Balkanlandenes vej mod Europa.

Hvis vi svigter befolkningerne af opportunistiske politiske årsager, vil vi hjælpe de mest ekstremistiske nationalistiske kræfter til magten. Europa begik mange fejltagelser i 1990'erne. Dem bør vi ikke gentage.

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Hr. formand, tak for Deres elskværdige lykønskning i anledning af, at De Olympiske Lege kommer til London. Jeg ville have været meget glad, hvis en anden europæisk by havde fået lige så meget succes i Singapore i dag, men jeg er særlig glad for, at London har sikret sig dette. Jeg håber, at Legene i 2012 vil blive en stor succes for Europa.

Jeg vil gerne takke alle medlemmerne af Parlamentet og Kommissionen for deres bidrag til, hvad der har vist sig at blive en indsigtfuld og klog debat her i eftermiddag. Det er klart, at De alle virkelig støtter Europas håb for landene på Balkan. Vi agter bestemt under vores formandskab at stræbe efter at få denne region ind i den europæiske familie af nationer, og det vil vi arbejde ihærdigt på at nå. Vi er opmærksomme på de mange udfordringer, der forestår, men vi er fast besluttede på at arbejde på at overvinde dem.

Jeg vil svare på nogle af de vigtigste ting, der er blevet nævnt af medlemmerne, både vedrørende fortidens og fremtidens problemer. Fru Pack talte meget indtrængende om behovet for forsoning. Jeg erkender behovet for en større ansvarsfølelse, og det var et emne, jeg drøftede så sent som i sidste uge med Reis-ul-Ulema, stormuftien i Bosnien, som har ført an i bestræbelserne på at nå netop denne forsoning inden for befolkningsgrupperne i disse regioner.

Hr. Swoboda erkendte med rette nødvendigheden af, at lande får mulighed for at råde bod på uret fra fortiden. Det er bestemt sandt, men som fru Neyts-Uyttebroeck bemærkede, er det nødvendigt, at alle lande i regionen arbejder fuldt sammen med Den Internationale Krigsforbryderdomstol for det tidligere Jugoslavien.

Hr. Cohn-Bendit talte om Dayton-aftalerne og opfordrede det internationale samfund til nu at tage initiativet. Jeg har lyttet omhyggeligt til det, han sagde, men jeg vil med respekt minde ham om, at kun de tre befolkningsgrupper, der udgør Bosnien, kan ændre forfatningen.

Hr. Czarnecki satte spørgsmålstegn ved EU's politik over for Serbien og Montenegro. Statsforbundet mellem Serbien og Montenegro er et løst føderalt arrangement, der blev oprettet i 2003, hovedsaglig på Javier Solanas initiativ. Ifølge bestemmelserne i forfatningscharteret for dette statsforbund kan begge republikker holde en folkeafstemning om at trække sig ud efter februar 2006. Det ser i stigende grad ud til, at Montenegro vil forsøge at opløse statsforbundet i 2006.

EU støtter fortsat dette statsforbund som det bedste middel til at fremme stabilitet og sikre hurtigere fremskridt hen imod integration i Europa og NATO. Men EU anerkender bestemmelserne i forfatningscharteret, der gør det muligt at afholde en folkeafstemning efter tre år, og understreger nødvendigheden af, at en evt. opløsning sker i overensstemmelse med forfatningen, i enighed og efter åbne forhandlinger.

Hr. Papastamkos talte om behovet for en klar regional tilgang, så lad mig sige et par ord mere om EU's prioriteter for det vestlige Balkan under Det Forenede Kongeriges formandskab. I de næste seks måneder vil et antal afgørende problemer blive tilspidset. Kommissionen vil offentliggøre sin rapport om Makedonien, lord Ashdowns mandat i Bosnien vil løbe ud, og en positiv vurdering af gennemførelsen af normer i Kosovo kunne føre til en proces, der skal fastlægge Kosovos endelige status, en proces, hvor EU vil få en afgørende rolle.

Med hensyn til alle spørgsmålene vedrørende det vestlige Balkan vil formandskabet hjælpe regionen med at gøre fremskridt hen imod europæiske normer og værdier. Formandskabet vil fortsætte med at drive EU's stabiliserings- og associeringsproces fremad med det formål at opbygge stabilitet og velstand på det vestlige Balkan og lede disse lande hen imod et kommende medlemskab af EU. Det fremskridt, hvert enkelt land gør

inden for stabiliserings- og associeringsprocessen, vil blive bedømt på baggrund af de fastslåede politiske kriterier. Fuldt samarbejde med Den Internationale Krigsforbryderdomstol er, som jeg allerede har nævnt, et afgørende politisk krav.

Hr. Posselt rejste spørgsmålet om Kroatien. Som en, der er skotte og stolt af det, vil jeg ikke fratage ham den vished, han åbenbart mener at have for, at Loch Ness-uhyret eksisterer, eller råde ham fra at besøge Skotland for at fortsætte sin eftersøgning, men lad mig sige noget meget alvorligt til ham. EU har gjort det klart, at det er parat til at indlede tiltrædelsesforhandlinger, så snart der er fuldt samarbejde med Den Internationale Krigsforbryderdomstol for det tidligere Jugoslavien. Vi håber, dette vil ske under Det Forenede Kongeriges formandskab, men det er i sidste instans op til Kroatien at tage de nødvendige skridt til at sikre fuldt samarbejde. Den letteste måde, hvorpå Kroatien kan gøre noget ved tvivlen om landets engagement over for Den Internationale Krigsforbryderdomstol for det tidligere Jugoslavien, er ved at samarbejde om at finde og arrestere Ante Gotovina.

Hr. Beglitis rejste spørgsmålet om, hvordan hjælp fra EU til Bosnien-Hercegovina om gennemførelsen af de reformer, der er nødvendige for europæisk integration, kan fremmes. EU stiller en række instrumenter til rådighed for at hjælpe myndighederne med at udføre de nødvendige reformer. EU's politimission har til formål at hjælpe den bosniske politistyrke til at nå europæiske normer. Den fokuserer på reform af politiet gennem overvågning og uddannelse af politifolk fra midten til toppen af hierarkiet.

Cards-programmet fra EU støtter også reformer med henblik på integration i EU. EU's særlige repræsentant og højtstående repræsentant, lord Paddy Ashdown, spiller en koordinerende rolle mellem de forskellige former for tilstedeværelse af EU, og har spillet en ledende rolle i at opmuntre de bosniske myndigheder til at komme videre med reformdagsordenen. Jeg vil gerne udtrykke min anerkendelse for hans arbejde i dag. Hans plan for gennemførelse af missionen afspejler de 16 prioriterede områder, der er nævnt i gennemførlighedsundersøgelsen for EU, der blev offentliggjort i november 2003.

Ud over den skrækelige årsdag for massakren i Srebrenica, som er blevet nævnt af så mange talere her i dag, og som vi vil mindes i næste uge, vil dette år også markere 10-året for Dayton-aftalerne, som det også blev nævnt i forbifarten af mindst et par af talerne, og for afslutningen på konflikten i Bosnien-Hercegovina. Jeg mener, at de næste seks måneder derfor giver disse lande en historisk mulighed for at vise deres helhjertede engagement i europæiske værdier, i tolerance og lov og orden, gode naboforhold og den vanskelige, men meget alvorlige proces med forsoning, som flere talere har nævnt i dag.

Intet af dette vil være let. Hvert land vil stå over for sine egne individuelle udfordringer, men jeg opfordrer dem til at arbejde sammen og opmuntre hinanden på vejen. I den forbindelse vil jeg gerne tilslutte mig, hvad hr. Rehn har sagt. Jeg kan ikke stærkt nok understrege vigtigheden af fuldt samarbejde med Den Internationale Krigsforbryderdomstol for det tidligere Jugoslavien. At udlevere de sidste tilbageværende anklagede til retssag i Haag, i særdeleshed Karadzic, Mladic og Gotovina, er ikke bare en relativt ligegyldig betingelse fra EU, det kræves også i henhold til adskillige resolutioner fra FN's sikkerhedsråd. Det vil ikke kun ændre disse landes forhold til EU, men vil også tjene til at ændre deres samfund og bidrage til en langsigtet forsoningsproces, som der så overbevisende er blevet talt om i dag.

I den forbindelse må vi glæde os over den fælles udtalelse fra præsidenterne for de underskrivende lande fra Dayton, der blev udsendt efter det møde, som Mount Igman-initiativet afholdt i Beograd. Udtalelsen vil bidrage til normalisering af relationerne mellem de tre lande. Det er et fremragende grundlag for det videre arbejde, og vi ser frem til gennemførelsen af de vigtige forpligtelser, den indeholder.

Det kommende 10. årsmøde for Srebrenica-massakren er en stærk påmindelse om, hvor langt man er kommet på Balkan, men også om, hvor meget der stadig står tilbage at gøre. Heldigvis er væbnet konflikt noget, der hører og må høre fortiden til, selv om opdagelsen af sprængstoffer for nylig har vist os, at der stadig er nogen, der har lyst til at fremme deres sag med vold, som fru Ibrisagic har mindet os om.

EU har anerkendt regionens forhåbninger om at tilslutte sig den europæiske familie, når betingelserne er opfyldt, men der er stadig alt for meget korruption og alt for meget organiseret kriminalitet, og den økonomiske vækst ser ikke godt ud. Men mens vi er parat til at hjælpe, så ligger svaret på disse udfordringer ikke i Bruxelles, Haag, London eller, undskyld jeg siger det, i Strasbourg. Det ligger inden for regionen og i de befolkninger, hvis energi og talenter har overlevet årene med konflikt, og det afhænger af deres villighed til at kræve, at deres anstændighed, håb og integritet fuldt ud afspejles.

(Bifald)

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, efter hr. Chiracs lidet oplyste synspunkter angående britisk og finsk køkken synes jeg godt, jeg kan ønske London tillykke som den europæiske by, hvor De Olympiske Lege skal finde sted i 2012. *J'aime la France, mais ce n'est pas facile toujours* (jeg elsker Frankrig, men det er ikke altid nemt).

Jeg takker de ærede medlemmer for en ihærdig og grundig forhandling, der fuldt ud respekterer vores pligt til at huske og drage konklusioner for nutiden og fremtiden. Der var stort sammenfald af synspunkter om mange spørgsmål.

For det første angående nødvendigheden af, at landet samarbejder fuldt ud med Haag-domstolen. Det er klart, at der ikke kan være nogen varig fred uden historisk sandhed og retfærdighed. Vi må lære af, hvad der er sket, så historien ikke gentager sig.

Jeg noterer mig også bred tilslutning til en fortsættelse af vores fornuftigt forvaltede tiltrædelsesproces, der kombinerer den historiske mission om europæisk integration med hensynet til fred, demokrati og fremskridt under hensyntagen til vores borgeres legitime bekymring over Unionens evne til at optage nye medlemmer. Derfor må vi håndhæve strenge betingelser i forbindelse med vores udvidelsespolitik.

Fremtiden for det vestlige Balkan ligger klart i EU. Det er rimeligt at sige, at det europæiske perspektiv er den lim, der holder det vestlige Balkan på en fredelig og stabil kurs. Det samme gælder fremtiden for Bosnien-Hercegovina i EU. Det lykkedes at gøre en ende på krigen med Dayton-aftalen, men jeg er enig med hr. Cohn-Bendit i, at det bestemt ikke er en ideel forfatning, som man kan bygge en velfungerende, multietnisk moderne stat på. Derfor er det vigtigt, at Bosnien-Hercegovina selv tænker over de forfatningsmæssige ændringer, der kan tjene landet og dets befolkning bedre end den nuværende konstruktion.

Det er op til befolkningen i Bosnien-Hercegovina og deres repræsentanter at spille en afgørende rolle under denne proces. Efter min opfattelse vil det ikke være nyttigt eller passende, hvis det internationale samfund påtvinger dets borgere endnu en plan. Vi trænger til konsensus og en politisk proces i Bosnien-Hercegovina, der kan skabe enighed, for at vi kan nå dette mål.

Jeg kan forsikre Dem for, at Kommissionen vil spille en aktiv rolle i regionen for at understøtte forhåbningerne for dens fremtid i Europa. Jeg ser meget frem til at arbejde sammen med Parlamentet og formandskabet for at nå dette mål.

(Bifald)

Formanden. - Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽²⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted xxx kl. 12.00

FORSÆDE: Miroslav OUZKÝ

Næstformand

27. Forbindelserne mellem EU, Kina og Taiwan samt sikkerheden i Fjernøsten

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om forbindelserne mellem EU, Kina og Taiwan samt sikkerheden i Fjernøsten.

Douglas Alexander, rådsformand. - (EN) Hr. formand, i de 30 år, siden EU oprettede diplomatiske forbindelser med Kina, er både EU og Kina samt forholdet imellem EU og Kina undergået bemærkelsesværdige forandringer. Forbindelserne mellem EU og Kina er nu så tætte som aldrig før. Men nu mere end nogensinde er det af afgørende betydning, at EU tilpasser sig udfordringen fra Kinas politiske og økonomiske vækst. Det er nødvendigt, at EU's økonomier kan reagere på konkurrencen og de tilbud, der kommer fra Kina og andre nye økonomier i Asien. EU har mange interesser på spil i Kina og Østasien bredere set, som helt klart er en yderst vigtig region i det 21. århundrede. Det er af afgørende betydning, at EU og Kina arbejder sammen med andre internationale partnere for at tackle de globale problemer.

(2) Se protokollen.

Diskussionen mellem EU og Kina foregår nu med rette over en bred vifte af emner, herunder regional sikkerhed, menneskerettigheder, miljø, uddannelse, ind- og udvandring, klimaforandringer og transport. Så sent som i sidste uge fandt det første topmøde mellem EU og Kina om luftfart sted. Alle disse drøftelser bringer fordele til begge parter. EU har allerede en masse erfaring at dele, og ofte går Kina til problemerne på en ny måde, som EU kan lære af.

Det ottende topmøde mellem EU og Kina i Beijing til september bliver en mulighed for at fejre 30 års officielle forbindelser mellem EU og Kina og se frem til de næste 30 år. Det vil være en mulighed for, at EU og Kina kan arbejde sammen som globale partnere om globale udfordringer. Vi ser frem til denne mulighed for, at EU og Kina kan forene deres anstrengelser for at tage fat på udfordringen fra klimaforandringer og energiforsyningsikkerhed via dialog og praktisk samarbejde.

Naturligvis er der forskelle mellem os, men det er et tegn på modenhed i forholdet, at vi kan drøfte disse på en konstruktiv måde, f.eks. i dialogen mellem EU og Kina om menneskerettigheder.

Menneskerettighederne er naturligvis en afgørende del af EU's udenrigspolitik. EU anerkender, at Kina har gjort betydelige fremskridt i de sidste 10 år med hensyn til landets socioøkonomiske udvikling, og glæder sig over skridt i retning af at styrke lov og orden med mekanismer, der relaterer til FN's menneskerettigheder. Men der er brug for meget mere.

EU er fortsat alvorlig bekymret for menneskerettighederne i Kina såsom ytringsfrihed, religionsfrihed og forsamlingsfrihed. Journalister, sagførere og medlemmer af ngo'er bliver fortsat chikaneret. Dødsstraffen bliver stadig brugt i udstrakt grad. Der sker udbredt administrativ tilbageholdelse, og vi er alvorligt bekymrede over anvendelsen af tortur. Situationen i Tibet og Xinjiang giver fortsat anledning til bekymring. Rådet glæder sig over Kinas arbejde hen imod en ratificering af den internationale konvention om borgerrettigheder og politiske rettigheder og håber, at der, efterhånden som dette arbejde fortsætter, vil ske virkelige forbedringer i dagliglivet for alle Kinas borgere.

Et andet problem, som Kina og EU ofte drøfter, er Taiwan. De sidste 30 år er der også sket umådelig store forandringer for Taiwan. Taiwan er en af de mest succesrige af de asiatiske tigre, der så sent som sidste år oplevede en økonomisk vækst på 5,9 %. Bruttonationalproduktet pr. indbygger i faste priser anses for at ligge på linje med Japans og Hongkongs. Men forandringerne dér har ikke kun været økonomiske, men også politiske. For 30 år siden døde Chiang Kai-shek, og hans søn Chiang Ching-kuo fortsatte ved magten derefter. Det var først i 1996, at Taiwan oplevede sit første demokratiske præsidentvalg. Nu er Taiwan et fuldt demokrati.

Medlemmerne af EU har ingen diplomatiske forbindelser med Taiwan. Ikke desto mindre er Unionens økonomiske og handelsmæssige bånd til Taiwan stærke. Taiwan er naturligvis medlem af WTO. Taiwan og EU har også faste forbindelser på andre ikke-politiske områder såsom videnskab, uddannelse, kultur og diverse tekniske områder.

Men der er andre aspekter af forholdet tværs over Taiwanstrædet, der ikke er så positive, og det har følger for den regionale sikkerhed. I marts i år indførte Kina sin "antiløsrivelseslovgivning" med henblik på, som man sagde, at standse eller afskrække Taiwans bevægelse i retning af uafhængighed. Det var stort set en udmøntning i lovform af eksisterende kinesisk politik, men det omtalte Kinas stærke vilje til en fredelig genforening og, hvad der er mere foruroligende, nævnte anvendelsen af ikke-fredelige midler, hvis omstændighederne tilsiger det. Beskrivelsen af, hvad disse omstændigheder kunne være, var temmelig vag. EU reagerede ved på ny at bekræfte sin politik om, at der kun er et Kina, og sin modstand mod enhver anvendelse af magt for at løse problemet.

EU's stilling har altid været, at Taiwan-spørgsmålet skulle løses fredeligt gennem en konstruktiv dialog, og den har tilskyndet begge parter til at undgå ensidige skridt, der kunne forøge spændingen. I udtalelsen fra begyndelsen af dette år udtrykte EU sin glæde over enigheden om at lave charterflyvninger tværs over Taiwanstrædet i forbindelse med månenytåret. Unionen mente, at den slags praktisk samarbejde ville hjælpe med til at fremme dialog og forståelse mellem parterne, og håbede, at man kunne finde måder, hvorpå man kunne bygge på dette. Vi noterer os dialogen mellem Fastlandskina og besøgende ledere af oppositionen fra Taiwan og håber, at Kina snart vil være i stand til påbegynde en lignende dialog med Taiwans valgte ledere.

Med hensyn til regionale anliggender deler Kina og EU sammen med andre en interesse i stabilitet på Korea-halvøen. I betragtning af Kinas indflydelse på Nordkorea har det en afgørende rolle i bestræbelserne på at nå frem til en atomvåbenfri halvø, en rolle, som EU støtter.

EU er stadig ivrig efter at bidrage til fred og sikkerhed i Asien og den asiatiske Stillehavsregion. Det er et af vores vigtigste mål. Hvis jeg for et øjeblik må tale for Det Forenede Kongerige, er vi ivrige efter at benytte vores EU-formandskab til at fremme arbejdet på dette område. EU bør sigte mod at engagere sig mere aktivt i den politiske forvaltning af de regionale udfordringer af sikkerheden. Blandt de ting, der i øjeblikket giver anledning til bekymring, har EU opfordret til en hurtig og betingelsesløs genoptagelse af sekspartsforhandlingerne og en fuldstændig, kontrollerbar og irreversibel skrotning af ethvert muligt atomvåbenprogram i Nordkorea.

Det er nødvendigt, at vi ser mere på måder, hvorpå vi kan styrke EU's bidrag i regionale fora, såsom ASEM og som medlem af det regionale forum i ASEAN, det eneste multilaterale forum for regional sikkerhed, der dækker hele Asien. Det er også fornuftigt, hvis EU udvikler strategiske dialoger med andre afgørende interessenter i den østasiatiske region. Regionens sikkerhed giver ikke kun anledning til bekymring for dem, der bor der, men for os alle.

Siden Kinas økonomiske reformer, der begyndte i 1978, er dets økonomi vokset med næsten 10 % om året i gennemsnit. På den tid er handelen mellem EU og Kina vokset mere end 40 gange. EU er nu Kinas vigtigste handelspartner, og Kina er EU's næstvigtigste handelspartner efter USA.

I 2003 blev Kina verdens fjerdestørste handelsnation, og dets udenrigshandel fortsætter med at vokse med 37 %, en vækstrate, som ingen af de store handelsnationer kan konkurrere med. Kina har også overhalet USA som den største modtager af direkte investeringer fra udlandet nogetsteds i verden.

Kina har gjort sig betydelige bestræbelser på at leve op til sin nye rolle i det globale økonomiske system. For at overholde sine forpligtelser over for WTO og sine løfter ved tiltrædelsen heraf har det nedskåret toldsatsene over hele linjen og er gået ind i en grundig revision af love og forordninger. Ikke desto mindre er der stadig ting, der giver anledning til bekymring. Forretningsmiljøet i Kina er stadig vanskeligt for de udenlandske virksomheder, der virker der. F.eks. bliver lovene om at beskytte den intellektuelle ejendomsret ikke håndhævet energisk nok. WTO-ministerrådet i Hongkong i år giver mulighed for, at EU og Kina kan arbejde sammen endnu en gang om at hjælpe med til at nå et ambitiøst og afbalanceret resultat.

Med den enorme økonomiske vækst i Kina er der også kommet ændringer på andre områder. Det var ikke før midt i 1990'erne, at Kommissionen formulerede sine første strategipapirer om Asien og Kina-politikken. Med dette første politiske papir forsøgte man at definere en langsigtet strategi for at håndtere Kinas hurtige økonomiske og politiske udvikling. Samtidig holdt man op med de temmelig tilfældige kontakter, og regulære årlige topmøder blev normen. I 1996 blev det første topmøde mellem Asien og Europa holdt, og to år senere kom det første topmøde mellem EU og Kina.

På denne baggrund af hastige forandringer ser den basale juridiske ramme om forholdet mellem EU og Kina, den bilaterale handelsaftale og aftalen om økonomisk samarbejde fra 1985 temmelig forældet ud. EU ser frem til indførelsen af en ny rammeaftale, der svarer bedre til det mangesidige forhold, vi har i dag. Jeg håber, at der under Det Forenede Kongeriges EU-formandskab kan blive gjort fremskridt på dette punkt. Vi vil også se på fremskridt vedrørende en række andre spørgsmål, herunder naturligvis i denne uge klimaforandringerne, når G8-lederne mødes i Gleneagles, samt udvikling hen imod en markedsøkonomi i Kina.

Energisikkerhed er et spørgsmål, der bekymrer alle lande. Det er en forudsætning for økonomisk vækst og udvikling. Det nuværende globale niveau af energiproduktion og forbrug anses allerede for at have en negativ indvirkning på det globale klima, og udledningen af drivhusgasser formodes at stige i de kommende årtier. EU og Kina står over for en væsentlig dobbelt udfordring, nemlig at sikre levering af energi og at bekæmpe klimaforandringer.

EU anerkender sin forpligtelse til at reducere sine egne udledninger, samtidig med at den hjælper lande såsom Kina med at opfylde deres voksende energibehov på en bæredygtig måde. EU og Kina har en betydningsfuld og internationalt anerkendt videnskabelig og teknisk ekspertise. Der er derfor udmærkede forudsætninger for, at EU og Kina i væsentlig grad kan styrke deres samarbejde på dette vigtige område.

Der er naturligvis punkter, hvor EU og Kina er uenige. Den aftale, som blev nået ved afslutningen af forhandlingerne om tekstiler mellem EU og Kina for nylig, viser, hvad der kan ske, når vi sætter os ned og drøfter disse uenigheder i en venskabelig atmosfære og søger at finde løsninger, som alle vinder på. Kina har, som kommissæren for handel, hr. Mandelson, sagde, og jeg citerer, opført sig "*as a responsible and valued partner*" (som en respekteret og skattet partner).

Den tid, jeg har til rådighed til disse bemærkninger til Parlamentet i dag, er for kort til at omfatte alle de forhold, der har udviklet sig over 30 år, men jeg håber, at andre nu vil kunne bidrage med deres tanker om dette vigtige forhold, der stadig udvikler sig.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, jeg vil gerne begynde med at byde hr. Alexander velkommen i hans nye rolle, særlig her i Parlamentet. Vi vil få mange debatter sammen, og det vil blive en fornøjelse at arbejde med ham.

Jeg er meget glad for denne forhandling, for situationen i Asien og også i Østasien er virkelig et væsentligt strategisk problem. Asien er i dag ikke bare det kontinent, der har den største befolkning, men også den højeste økonomiske vækstrate og de højeste investeringer i forskning og udvikling. De fjernøstlige lande investerer i deres fremtid, og Asien vil utvivlsomt blive det kontinent, der kommer til at stå i centrum på verdens scene i det 21. århundrede. Det må vi vide og forberede os på.

Sikkerhed i Fjernøsten er derfor et spørgsmål, der direkte berører europæiske interesser. Det er en del af det samlede globale ansvar for sikkerhed og stabilitet, som spiller en central rolle i EU's udenrigspolitik. Desuden har stabilitet i Fjernøsten direkte virkninger ikke bare for vores borgeres velstand og velbefindende, men også for dette kontinents borgere. Kina, Japan og Sydkorea er blandt verdens seks førende økonomier, hvis EU tælles som én. De er også blandt vores største handelspartnere og er også de vigtigste modtagere af udenlandske investeringer fra Europa. Japan er også en væsentlig kilde til investering i Europa, ikke mindst i nogle af de nye medlemsstater. Kort sagt: Ustabilitet i den mest dynamiske region i verden vil have alvorlige følger, som vil påvirke Europa stærkt.

Hvad er derfor den europæiske reaktion, og hvilke instrumenter har vi til rådighed, når vi skal tage fat på dette spørgsmål? Det vil jeg gerne se på nu.

Lad os se på det vigtigste spørgsmål, der står på spil i Østasien. På mellemlang sigt vil tre store politiske problemer dominere den politiske dagsorden i Østasien. For det første hvordan man skal reagere på Kinas vækst. For det andet at sikre stabilitet i hele Korea og for det tredje en fredelig løsning på spændingerne mellem Kina og Taiwan. En rigtig håndtering af disse spørgsmål vil få væsentlig indflydelse både på vores regionale sikkerhed og sikkerheden omkring os.

I modsætning hertil er graden af økonomisk integration i Østasien også meget imponerende. Men det alene vil ikke være nok til at gøre Østasien mere stabilt og fredeligt, særlig da Nordkorea stadig er uden for det økonomiske samarbejde, der er ved at vokse frem. I modsætning til, hvad der var tilfældet i Europa i anden halvdel af 1980'erne, har de økonomiske bånd desuden ikke ført til forbedrede politiske forbindelser. Tværtimod har den økonomiske vækst i Kina og Kinas markante udenrigspolitik i visse nabolande ført til bekymring for, at et mere velstående Kina vil bruge sin økonomiske gevinst til i højere grad at forfølge nationale interesser og dominere regionen både politisk og økonomisk.

Rivaliseringen mellem Kina og Japan er dukket tidligere og mere synligt op, end mange iagttagere havde ventet. En tendens i alle østasiatiske lande mod en mere nationalistisk orientering kan bane vej for at benytte bilaterale konflikter som en sikkerhedsventil for det indenlandske forbrug. I Kina er nationalismen f.eks. som en del af processen med at bevæge sig bort fra ideologiske bånd blevet genoplivet som et tema, der forener. Med et generationsskifte i Korea har antikommunisme baseret på den traumatiske erfaring fra Korea-krigen mistet sin tiltrækning. Den nye ledelse synes på linje med synspunkterne i den yngre generation ofte at se en stærk politik over for Nordkorea som en større trussel mod freden end Nordkoreas atomprogram. I Japan kan man iagttage en nationalistisk renaissance, der ikke bygger på en bevægelse blandt de unge, men på elites ønske om at ændre den såkaldte "selvfornedrende holdning" i Japan. Denne tendens i alle tre lande til at gå ind for nationalistiske politikker lover ikke godt for muligheden af at løse de konkrete politiske problemer, som vil blive mere påtrængende i de kommende år. Desuden kan økonomierne med den teknologiske vækst i Kina faktisk bevæge sig fra komplementaritet til mere intens konkurrence og derved ophede det politiske miljø i stedet for at køle det ned.

Men det er ikke givet, at spændingen vil stige. F.eks. blev mødet i Jakarta den 23. april mellem Japans premierminister Koizumi og Kinas præsident - som jeg deltog i - holdt specielt med henblik på at dæmpe spændingen, og det demonstrerer, at begge parter forstår, at de vil lide økonomiske tab som følge af stigende spænding. Det er derfor uheldigt, at de foranstaltninger, som blev taget for at følge op, komplicerede snarere end neddæmpede situationen, da vicepremierminister Wu Yi brat aflyste et planlagt møde med premierminister Koizumi. Hvis rivaliseringen mellem Tokyo og Beijing bliver håndteret godt, kan den ikke desto mindre føre til en konstruktiv konkurrence, og det vil åbne op for at tage fat på konflikter, der har varet længe, som man f.eks. kan se i tilnærmelsen mellem Indien og Kina efterfulgt af et besøg fra premierminister Koizumi i New

Delhi og Tokyos voksende interesse i Sydøstasien. I denne forbindelse er det meget interessant at se, at det europæiske eksempel med at overvinde fjendtligheder under krigen og adskillelsen under den kolde krig er blevet genstand for stærk interesse og undersøgelse i Østasien. Det giver os en åbning, som vi bør benytte til at fremme forbindelserne mellem alle regionale aktører.

Vi tager en række konkrete skridt til at få fat på de forskellige spørgsmål, der venter, for klart at give udtryk for Europas synspunkt vedrørende vejen frem og for vores bekymring over situationen. Der er en politisk dialog. Det er rigtigt, at vi netop fejrer 30-årsdagen for vores diplomatiske forbindelser. Der er også en menneskerettighedsdialog, og alle sikkerhedsspørgsmålene er der og bliver drøftet. Faktisk vil vi under det næste topmøde med Kina, der bliver afholdt i september, forsøge at formulere idéen om en mere omfattende og ambitiøs rammeaftale, for den gamle opfylder ikke længere vores ambitiøse mål. Der er 20 sektordialoger med de forskellige ministre på ministerplan, som skal forberede Kina på dets handelsmæssige forpligtelser i WTO, og også f.eks. på dets pligt med hensyn til den intellektuelle ejendomsret og beskyttelse af arbejdskraften, som vores kollega også har nævnt. Den generelle idé er at få helt gensidige tovejsforbindelser.

Med hensyn til spændingerne mellem Kina og Japan har vi for nylig benyttet møder på højt niveau - især topmødet mellem EU og Japan den 2. maj i Luxembourg - til at drøfte stabilitetsspørgsmål i Østasien på højeste regeringsplan. I den forbindelse er vi enedes om at intensivere vores politiske dialog, og vi har sagt, at energiproblemer i særdeleshed bør stå meget højt på dagsordenen sammen med Japan. Det vil vi gerne gøre, ikke mindst med henblik på at reagere på Japans bekymringer over en mulig fremtidig ophævelse af EU's våbenembargo mod Kina. Som en første opfølgning har vi holdt et ministermøde i trojkaen sammen med Japan den 6. maj i forbindelse med ASEM-mødet. I vores politiske dialog med Kina ser vi også på problemet med spændinger mellem Kina og Japan og opfordrer til moderation og forsoning.

Med hensyn til våbenembargoen kræves det klart i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i december 2005, at der ikke må ske nogen ændring i mængden eller kvaliteten af våbeneksporten til Kina. Derfor bør enhver fremtidig beslutning om at ophæve våbenembargoen ikke ændre sikkerhedssituationen i Østasien.

Desuden har EU påbegyndt en strategisk dialog med USA om Østasien for at tage fat på bekymringen for sikkerheden hos vores partnere, og der er blevet gennemført oplysende missioner til USA, Japan, Sydkorea, Australien og New Zealand for at forklare vores holdning. Vi er ved at lægge sidste hånd på den forstærkede adfærdskodeks for våbeneksporter.

Lad mig sige to ting mere før forhandlingen, og så vil jeg besvare Deres spørgsmål. Med hensyn til Kinas lov mod løsrivelse har EU i sin udtalelse af 15. marts klart givet udtryk for sin bekymring for den lov. Ved den lejlighed gentog EU de principper, der styrer dets politik, dvs. at det går ind for en politik med ét Kina, og at uenighederne bilægges på fredelig vis. Vi har også opfordret begge parter til at tage initiativer til dialog og forståelse. Det må siges, at vi var glade for at se, at lederne af Taiwans opposition tog til det kinesiske fastland. Vi håber, at alle parter i fremtiden vil blive involveret i sådanne kontakter.

Jeg henviser igen til Nordkoreas atomprogram. Jeg vil minde Dem om, at EU - og også Kommissionen - er medlem af bestyrelsen for KEDO (Den Koreanske Halvøes Energiudviklingsorganisation). Vi har finansielt og på anden måde støttet den - i øjeblikket suspenderede - aktivitet med henblik på at finde en fredelig løsning på atomproblemerne. Vi vil fortsat give vores fulde støtte til mulige samtaler mellem de seks parter som en vej frem og har ved forskellige lejligheder givet klart udtryk for vores synspunkter over for den nordkoreanske regering. Jeg hører, at en delegation fra Parlamentet skal til Nordkorea. Vi vil med glæde høre på Dem og lære af Dem, når De kommer tilbage.

Jeg vil standse her. Der er meget at sige, fordi disse spørgsmål, som jeg har sagt, er centrale for vores globale politik for det 21. århundrede.

Georg Jarzembowski, for PPE-DE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. repræsentant for Rådet, egentlig skulle vi nu have dobbelt så lang tid for at kunne svare rigtigt på den foregående talers glimrende kommentarer til sagen. Derfor må jeg nøjes med nogle stikord.

Jeg tror, vi er enige om, at spændingerne mellem de forskellige stater i Fjernøsten skal tages alvorligt, hvad enten det nu er spændingen mellem Japan og Kina eller spændingen mellem Nordkorea og Japan. Man kan følge det helt til Rusland, f.eks. i spørgsmålet om de fire øer, som fortsat er besat og har været det siden Anden Verdenskrig. Det er meget vigtigt, at Europa yder et fornuftigt bidrag, og ikke kun af økonomiske grunde, fru kommissær, men også af politiske grunde. Vi er jo alle enige om - og jeg tror, Rådets repræsentant vil give mig ret - at vi vil fremme demokrati, menneskerettigheder og retssamfundet, og at vi betragter det som et langsigtet grundlag for fornuftige økonomiske forbindelser, at vi arbejder på samme grundlag.

Fru kommissær, De nævnte med rette det vellykkede topmøde mellem Japan og EU i Luxembourg i maj. Men nogle gange har jeg på fornemmelsen, at repræsentanter for Rådet og Kommissionen er tre gange tiere i Beijing end i Tokyo. Et besøg i Taipei ville heller ikke være forkert. Både Taiwan og Japan er trods alt lande, som har demokratier med flere partier, hvor der findes menneskerettigheder og retssamfund. Ingen af delene har vi set i Folkerepublikken Kina endnu, og hvis der overhovedet er udsigt til det, ligger det meget langt ude i fremtiden. Man kunne godt bruge en bedre afbalancering af besøgene og kontakterne for at vise, at demokratier må samarbejde med hinanden.

Jeg ville også gerne høre fra Rådet, hvordan det går med de fortsatte overvejelser om at ophæve våbenembargoen. I Parlamentet har vi tre helt klare betingelser. For det første har vi - som De - brug for betragtelige fremskridt for menneskerettighedssituationen i Kina. For det andet skal spændingerne mellem Taiwan og Kina høre op. Man kan da ikke levere våben til sådan et spændingsområde, hvor Kina truer Taiwan med over 700 raketter, som er opstillet på kysten! Fru kommissær, De var lidt uklar. Skal våbenkodeksen være juridisk bindende eller ej? Hvis ja, hvornår? Det er nemlig også en betingelse for os for overhovedet at tale om at ophæve våbenembargoen.

Vi må gøre alt for, at landene i Asien kan opnå det, som vi har opnået i Europa, nemlig at skabe forsoning her 60 år efter Anden Verdenskrigs afslutning. Vi bør derfor opmuntre dem til at fremskynde den samme forsoningsproces, for uden forsoning kommer der ikke stabilitet eller sikkerhed.

Glyn Ford, for PSE-Gruppen. - (EN) Hr. formand, jeg taler for De Europæiske Socialdemokraters Gruppe. Vi støtter dette kompromisbeslutningsforslag, for vi mener, at det er vigtigt, at Parlamentet taler med én stemme. Men forståeligt nok repræsenterer det ikke ligefrem synspunkterne i min gruppe, eller for den sags skyld synspunkterne i de andre grupper, der har underskrevet det. Det er nøjagtig, hvad det siger: et kompromis.

Fjernøsten er en region, der bliver stadig vigtigere for handel og bistand med den voksende globalisering, både økonomisk og politisk. Sikkerhedsspørgsmål påvirker os alle. Når man nu nyser i Nordøstasien, er vi alle i fare for at blive forkølede. Der er tre ting, jeg især gerne vil fremhæve.

For det første var det rigtigt at indføre våbenembargoen mod Kina efter rædslerne på Den Himmelske Freds Plads. Det er rimeligt, at vi stadig er bekymrede over Kinas forhold til menneskerettighederne, men som Rådet har sagt, går udviklingen i den rigtige retning. For os er det manglen på et juridisk grundlag for adfærdskodeksen med hensyn til våben, der i lige så høj grad er et problem som situationen i Kina, når det gælder at hæve embargoen.

Hvad for det andet Nordkorea angår, så rejser der, som De har sagt, hr. kommissær, en delegation i morgen, som jeg deltager i, under ledelse af Ursula Stenzel. Det bliver det første møde mellem et stående udvalg fra Parlamentet og den øverste folkeforsamling i Nordkorea.

Parlamentet har gjort sin stilling klar tidligere og vil gentage den ved afstemningen i morgen. EU har bidraget med 500 millioner euro til humanitær bistand, udvikling og KEDO i Nordkorea. Vi mener i stigende grad, at vi bør have en politik, der går ud på "ingen indflydelse, ingen penge". Vi vil forsøge at fortsætte det kritiske engagement i at bringe Nordkorea tilbage til forhandlingsbordet, ind fra kulden og ind i verden, men vi ønsker en plads ved forhandlingsbordet, når de kommer tilbage til det.

Endelig er der intet land, som ikke kan dadles for de spændinger, der i øjeblikket findes i regionen, mellem Kina og Taiwan, Kina og Japan, Japan og Sydkorea og på selve Korea-halvøen. Der er et fortsat behov for at få gjort op med områdets historie. Landene kunne godt lære af den historiske udsoning mellem Frankrig og Tyskland, og Tyskland og Polen her i Europa. Som hr. Rehn sagde under en tidligere forhandling, "*there is no lasting peace without reconciliation around truth and justice*" (der kan ikke være nogen varig fred uden forsoning på basis af sandhed og retfærdighed).

István Szent-Iványi, for ALDE-Gruppen. - (HU) Et betydeligt flertal i Europa-Parlamentet går ind for en bevarelse af våbenembargoen mod Kina. Denne embargo skal forblive på plads, så længe grundene for dens indførelse stadig findes, f.eks. så længe adskillige hundrede deltagere i demonstrationen på Den Himmelske Freds Plads fortsat er fængslet. Eksemplerne viser, at der udvikles økonomiske forbindelser trods embargoen, så den har tydeligvis slet ingen indflydelse på de økonomiske forhold, men den skal tjene som en strømpil for de politiske forbindelser. Personligt nærer jeg tillid til det britiske formandskabs holdning. Efter min mening er Det Forenede Kongeriges standpunkt klart og utvetydigt i dette spørgsmål, og jeg roser det herfor.

Det andet vigtige spørgsmål: Taiwan har ansøgt om observatørstatus i Verdenssundhedsorganisationen siden 1997. Dets ansøgning er blevet afvist hvert år og således desværre også i år. Og uheldigvis har

medlemsstaterne været med til at afvise ansøgningen. Jeg mener imidlertid, at Taiwans 23 millioner indbyggere har ret til den sikkerhed og beskyttelse, som Verdenssundhedsorganisationen kan tilbyde. Men det modsatte er også tilfældet: Vi har også brug for den viden og erfaring - og jeg er nødt til at sige de finansielle ressourcer - som Taiwan kan tilbyde. Det er helt uforståeligt, hvorfor de vedholdende afviser Taiwans anmodning. Jeg ønsker ikke at sætte spørgsmålstegn ved politikken om ét Kina, men det har intet med dette at gøre. Taiwan deltager allerede i adskillige områder af det internationale samarbejde. Det er f.eks. medlem af Verdenshandelsorganisationen, det deltager i det økonomiske samarbejde inden for APEC, og det er medlem af andre internationale organisationer. Samtidig har organisationer som Vatikanet, malteserridderne, Røde Kors, Røde Halvmåne og selv Den Interparlamentariske Union observatørstatus i Verdenssundhedsorganisationen. I lyset heraf er det helt absurd, at Taiwan er blevet afvist. Jeg vil bede formandskabet og Kommissionen om at overtale medlemsstaterne til at give Taiwan observatørstatus i Verdenssundhedsorganisationen næste år.

Raül Romeva i Rueda, for *Verts/ALE-Gruppen*. - (ES) Hr. formand, Kina spiller faktisk en vigtig rolle i både den europæiske udenrigspolitik og den europæiske handelspolitik. Derfor er det meget vigtigt for EU, at dets Kina-politik bidrager til at forbedre de sociale og miljømæssige standarder samt menneskerettighedsstandarderne, og at det ikke bringer den regionale stabilitet og sikkerhed i fare.

I denne forbindelse finder jeg også nogle af de kinesiske myndigheders seneste aktioner bekymrende. Det gælder bl.a. vedtagelsen af antiløsrivelseslovgivningen vedrørende Taiwan.

Vi skal også huske, at EU kun kan acceptere en aftale mellem Kina og Taiwan, hvis den er resultatet af en fredelig dialog mellem parterne, samt i særdeleshed hvis den respekterer de demokratiske fremskridt, som Taiwan har gjort.

Som tidligere nævnt skal vi huske at opretholde våbenembargoen - i hvert fald indtil der er gjort betydelige fremskridt på menneskerettighedsområdet, der også omfatter situationen i Tibet, indtil det står klart, hvad der skete på Den Himmelske Freds Plads, og efter min mening først og fremmest, indtil EU's adfærdskodeks bliver en juridisk bindende tekst.

Jeg håber derfor meget, at Rådets repræsentant til august kan glæde os med vedtagelsen af en juridisk bindende statut for adfærdskodeksen, hvilket Europa-Parlamentet vil glæde sig meget over.

Erik Meijer, for *GUE/NGL-Gruppen*. - (NL) Hr. formand, i lang tid har min gruppes bedømmelse af Folkerepublikken Kina og den regering, der har hjemsted på øen Taiwan, været ligetil. I 1949 blev en gammel, inkompetent klike af profitmagere, som ikke var i stand til at løse problemet med fattigdom og uretfærdighed, med rette jaget bort af folket. De var flygtet til en ø, hvor flertallet af befolkningen ikke følte sig som kinesere, og som indtil 1945 i lang tid ikke havde hørt under Kina. På denne ø etablerede de et militært diktatur, som forsøgte at foretage angreb på fastlandet. Omsider mistede dette gamle regime sin internationale anerkendelse og blev smidt ud af FN.

På fastlandet fandt der i mellemtiden alle mulige interessante eksperimenter sted såsom industrialisering af landdistrikterne og en gennemgribende omlægning af landbruget. Fabrikker, jernbaner og dæmninger hjalp landet fremad. Desværre blev der ved disse eksperimenter såsom det store spring fremad og kulturrevolutionen på grund af manglende erfaring begået store fejl, som kostede mange mennesker livet. Det var tilsyneladende prisen for en god fremtid.

I mellemtiden er Kina under ledelse af arvtagerne til dette revolutionære styre stadig et land med fremtid, men den politiske kurs er fuldstændig ændret. Folkerepublikken oplever nu en overordentlig hurtig vækst, men det sker med stor ulighed, med dødsstraffe og uden demokrati eller organisationsfrihed. Modellen ligner foreløbig, hvad man i mellemtiden med rette har opgivet i Sydkorea og i Taiwan.

Taiwan har udviklet sig fra et militært diktatur til et parlamentarisk demokrati, der i stadig højere grad kan sammenlignes med demokratiet i Europa og i Japan. Til dette demokrati hører også, at der fremsættes ønske om et ikke-kinesisk, altså uafhængigt, Taiwan. Når vi søger en løsning på den 56 år lange deling af, hvad der internationalt anerkendes som kinesisk område, må vi tage hensyn til disse nye udviklinger. Kun da kan vi hjælpe med at finde fredelige løsninger for fremtiden.

Bastiaan Belder, for *IND/DEM-Gruppen*. - (NL) Hr. formand, afspændingen mellem Kina og Taiwan skulle forbedre sikkerhedssituationen i Fjernøsten betydeligt. Det ser den nuværende situation langt fra ud til. Rådet og Kommissionen har den presserende opgave at fremme en mere saglig forbindelse mellem Beijing og Taipei. De stærke europæiske handelsforbindelser med de to lande giver ikke blot en objektiv mulighed for

det, men de betyder, at det er i vores egen interesse at gøre det. En ting er tydelig, nemlig at Rådets fuldstændigt overilede plan om at ophæve våbenembargoen mod Folkerepublikken har forstærket de regionale spændinger enormt i kombination med den nylige kinesiske antiløsrivelseslov. En manglende strategi konkurrerer her med en chokerende mangel på henholdsvis diplomatisk konfrontation inden for Europa og transatlantisk samråd. Forhåbentlig opgiver Rådet under det britiske formandskab denne farlige fremgangsmåde. Hvis EU påtager sig sit strategiske ansvar for Fjernøsten, støtter det de fleksible direkte forbindelser over Taiwan-strædet.

Tiden har heller ikke stået stille i Taiwan. I årevis har der været tale om udvikling af en egen national identitet. Dertil kommer en imponerende demokratisering. Det er kernen i Taiwan-konflikten i dag. Desuden tager taiwanerne forståeligt nok udviklingerne i Hongkong i de seneste år i betragtning. Kommercielt ignorerer Rådet og Kommissionen ikke ligefrem Taiwan. Diplomati ser det beklageligvis ud til at være tilfældet, og derfor tilslutter jeg mig helhjertet punkt 9 i beslutningsforslaget. Vi skal støtte Taiwans ansøgning om observatørstatus i Verdenssundhedsorganisationen og give 23 millioner frie taiwanere en stemme og et ansigt i internationale fora. På den måde medvirker EU til den tvingende nødvendige dialog med Kina.

Konrad Szymański, for UEN-Gruppen. - (PL) Hr. formand, fru kommissær, hr. Alexander, Folkerepublikken Kinas proklamering af en "antiløsrivelseslovgivning" er et centralt element for sikkerheden i Fjernøsten. Ved at vedtage et lovforslag, der groft krænker den internationale ret, har Folkerepublikken Kina gjort det klart over for resten af verden, at Beijing-regimet ikke som håbet bliver mere moderat, selv om landet har tilladt markeds kræfterne at operere i dele af økonomien, og selv om Vesten er blevet mere åben over for kontakter med Kina.

Kina ved, at taiwaneserne aldrig frivilligt vil acceptere en sammensmeltning, og derfor forbereder det et væbnet angreb på dette demokratiske og velstående land. Det er helt op til os at bestemme resultatet af en proces, der startede med investeringer i krigsmateriel efterfulgt af ovennævnte skandaløse lov, der har haft den direkte effekt, at der er rettet 600 ballistiske missiler mod Taiwan.

Vi kender allerede reaktionerne fra nogle EU-medlemsstater. Mens denne provokation foregik, bekendtgjorde præsidenten for den medlemsstat, der har den største samhandel med Kina, eller med andre ord Frankrig, at der ikke længere var nogen mening med embargoen mod våbeneksport til Kina, og at denne embargo var en manifestation af fjendtlighed. Den tyske kansler har gentaget hans kommentarer. Det er det værste af alle mulige svar, og hvis vi fulgte dette råd, kunne vi levere våben til et land, der ikke lægger skjul på sine aggressive hensigter over for sine naboer.

Europa skal reagere anderledes på denne "antiløsrivelseslovgivning". Det skal opretholde embargoen og optrappe sin politik med aktiv støtte til Taiwans position på den internationale arena ved at handle i tæt samarbejde med USA. Vores hidtidige mål har været at bevare status quo, men det er ensidigt undermineret af Folkerepublikken Kina.

Jeg vil gerne fremsætte en afsluttende bemærkning, som faldt mig ind, mens jeg lyttede til forhandlingen, og som ikke skal tages alt for alvorligt. Hvis der var et EU-dækkende forbud mod lovprisning af totalitære systemer, tror jeg ikke, at de medlemmer af Europa-Parlamentet, der stammer fra postkommunistiske lande, kunne holde sig ude af fængslet en eneste dag, og der ville således være 50 parlamentsmedlemmer færre.

Fernand Le Rachinel (NI). - (FR) Hr. formand, mine damer og herrer, vi ved, at Kina i kraft af dets indflydelse på Nordkorea har nøglen til fred i denne del af verden. Men det kommunistiske Kinas mere og mere aggressive holdning over for Taiwan er en trussel mod denne fred, som er så meget desto mere alvorlig, fordi lederne i Beijing har atomvåben. Sidstnævnte har siden 1949 ikke opgivet håbet om at annektere Taiwan, der takket være indbyggernes mod er blevet en af de mest dynamiske økonomier i Stillehavsområdet og en model for demokrati i en region, hvor der stadig er mange totalitære regimer.

Denne aggressivitet bliver ikke mindre af de lyssky aftaler, som visse europæiske ledere indgår med Kina, i første række Jacques Chirac, der gik så langt som til at invitere den kommunistiske kinesiske diktator hjem på slottet. Kun en fast og beslutsom holdning vil få myndighederne i Beijing til at indgå kompromiser og særlig acceptere Taiwans ret til selvbestemmelse. Indtil de gør det, skal EU-medlemsstaterne opretholde embargoen af våbeneksport til det kommunistiske Kina. Hvis de europæiske regeringer vedtog en anden politik, ville de ikke kun forråde værdierne frihed og demokrati, som de altid er så stolte af at påberåbe sig, men de ville også i høj grad bringe stabiliteten i Fjernøsten i fare.

Ursula Stenzel (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, fru kommissær, jeg glæder mig over beslutningen om sikkerheden i Fjernøsten. Jeg glæder mig især over, at denne beslutning bygger på bred konsensus mellem alle grupper. Den bestemmer derfor også den politiske ramme for Korea-missionen, som

begynder i morgen, og hvor jeg har den ære at være formand. Der har jo allerede tidligere været to ad hoc-missioner, men siden oprettelsen af Delegationen for Forbindelserne med Den Koreanske Halvø er dette Europa-Parlamentets første mission til Nord- og Sydkorea overhovedet.

Den politiske baggrund for denne rejse er, at Europa-Parlamentet gerne vil have EU med som den syvende forhandlingspartner i sekspartsforhandlingerne. Det er også i vores interesse, at Nordkorea overvinder sin isolation for at få humanitær bistand fra EU. Det er en vigtig forudsætning, at man vender tilbage til forhandlingsbordet, og at der sker en kontrollerbar afvikling af og afståelse fra atombevæbning, ikke kun for at de to Koreaer kan nærme sig hinanden, og der dermed kan opnås en afspænding i regionen, men også for at få adgang til større europæisk bistand.

Også i Folkerepublikken Kina, hvor vi vil få lejlighed til at mødes med repræsentanter for folkekongressens udenrigspolitiske udvalg, er de centrale erklæringer i denne beslutning en politisk rettesnor for os. Frem for alt er ønsket, at Folkerepublikken Kina vil øve en klar indflydelse på Nordkoreas holdning for at få sat en konkret dato for genoptagelse af sekspartsforhandlingerne og på denne måde skabe mulighed for en politisk løsning. Her tilbyder vi, de europæiske parlamentsmedlemmer, vores tjenester.

Alexandra Dobolyi (PSE). - (HU) Med henblik på at bevare sikkerheden og fortsætte udviklingen i Fjernøsten vil jeg gerne opfordre regeringerne i lande, hvor man fortsat strider om territorialspørgsmål, til snarest muligt at løse disse problemer gennem bilaterale forhandlinger. I vores tid er fortsatte meningsforskelle vedrørende Anden Verdenskrig et tegn på, at regionen har brug for at komme til forståelse med sin historie og arbejde sig igennem den. Et sikkerhedsmæssigt emne i regionen er Kinas "antiløsrivelseslovgivning" fra marts 2005. Jeg finder det vigtigt at bevare status quo i regionen, og jeg støtter en fredelig løsning af disse problemer gennem en dialog mellem parterne med tanke på princippet om ét Kina.

Jeg er meget chokeret over Nordkoreas bekendtgørelse fra februar 2005 om, at det besidder kernevåben, og at det trækker sig ud af traktaten om ikkespredning af atomvåben og ophæver sekspartsforhandlingerne på ubestemt tid. Jeg vil gerne gøre det klart, at jeg fortsat mener, at de multilaterale sekspartsforhandlinger udgør de primære rammer for at løse problemet, og at der i princippet er brug for en aftale på dette grundlag for at sikre en koreansk halvø uden kernevåben. Jeg håber, at Nordkorea snarest muligt vil genoverveje sin holdning, levere de relevante internationale garantier og vende tilbage til traktatens rammer.

Ģirts Valdis Kristovskis (UEN). - (LV) Mine damer og herrer, fru kommissær, ærede medlemmer af Rådet, EU har altid lagt stor vægt på at fremme demokrati og frie retsstatsprincipper samt på verdensomspændende støtte til menneskerettigheder. Disse mål skal være en strategisk prioritet og en moralsk nødvendighed for det demokratiske Europa med det mål for øje at styrke det civile samfund og demokratiske institutioner i verdens tredjelande. Det er disse aspekter, der skal afgøre vores vurdering af forbindelserne mellem EU, Kina og Taiwan samt sikkerheden i Fjernøsten.

Derfor opfordrer jeg Dem specielt til at huske på omstændighederne for indførelsen af våbenembargoen mod Kina. Det er ikke nogen hemmelighed, at embargoen mod Kina er virkningsløs set fra en våbenhandelsmæssig synsvinkel. Derfor skal våbenembargoen ikke vurderes som et middel til at begrænse spredningen af våben, men udelukkende som et af EU's politiske instrumenter til vurdering af den demokratiske situation og menneskerettighedssituationen i Kina. Derfor antyder et ønske om at hæve embargoen, at Kommissionen ikke længere bekymrer sig om demokrati, frihed, retsstatsprincipper og menneskerettigheder i Kina. Er det virkelig tilfældet? Er det ikke hykleri? Er Kommissionen og regeringerne i Frankrig, Tyskland eller Nederlandene i deres søgen efter erhvervs muligheder i Kina virkelig blinde over for det faktum, at dissidenter fortsat undertrykkes, at tilhængere af Falun Gong fortsat forfølges, at demokrati og frihed begrænses i Hongkong, at mere end 700 kinesiske missiler er rettet mod det demokratiske Taiwan, og at det autoritære Kina dette forår vedtog en lov, der giver det ret til at foretage et militært angreb på det spirende demokrati i Taiwan?

Mine damer og herrer, her har Europa-Parlamentet atter lejlighed til at fastslå, at nogle enkeltpersoner, der udøver virksomhed i Europa, samt repræsentanter for medlemsstaterne handler dobbeltmoralisk, når de forfølger snævre økonomiske interesser. De opflammer Kina og viser en vilje til at se bort fra demokratiske idealer. En sådan holdning svækker ikke kun sikkerheden i Fjernøsten, men kan også vende tilbage som en boomerang i fremtiden og påvirke sikkerheden og stabiliteten i selve Europa.

Philip Claeys (NI). - (NL) Hr. formand, våbenembargoen mod Kina blev indført for at protestere mod den blodige undertrykkelse af studenterdemonstrationen på Den Himmelske Freds Plads i 1989. Er der siden da, i de forløbne 16 år, ændret noget fundamentalt på menneskerettighedsområdet i Kina? Overhovedet intet.

På Den Himmelske Freds Plads hænger for øvrigt stadig et kæmpeportræt af Mao Zedong, det 20. århundredes største massemander.

Så sent som i dag er der stadig mennesker, som er fængslede på grund af deres tilstedeværelse på Den Himmelske Freds Plads. Det er i øvrigt ikke de eneste politiske fanger, for den såkaldte Folkerepublik er stadig en kommunistisk etpartistat, hvor der hverken findes ytringsfrihed, pressefrihed eller religionsfrihed.

I forgårs blev f.eks. Jia Zhiguo, biskop i den stadig underjordiske katolske kirke i Kina, arresteret. Han har allerede tilbragt mere end 20 år af sit liv i fængsel. Folkerepublikken Kina krænker ikke blot systematisk og permanent menneskerettighederne, men udgør også en trussel for den regionale stabilitet og således simpelthen for freden. Den såkaldte *One China Policy* heller ikke må forblive et mål i sig selv.

EU blæser samtidig varm og kold luft. Dels erklærer man, at menneskerettighedssituationen i Kina skal forbedres, dels vil man ophæve våbenembargoen og sende det kinesiske regime et signal om, at man ikke behøver tage det så nøje med disse menneskerettigheder. Man roser med rette Taiwan for den økonomiske succes og for det virkelige demokrati, men man gør det ikke klart over for Folkerepublikken, at en krænkelse af Taiwans integritet er uacceptabel. Et strategisk partnerskab med Kina må under disse omstændigheder ikke være et mål i sig selv, ligesom den såkaldte *One China Policy* heller ikke må forblive et mål i sig selv.

Hvis Taiwan nogensinde formelt udråber sin uafhængighed, skal Europa øjeblikkeligt anerkende denne uafhængighed, og vores medlemsstater skal optage diplomatiske forbindelser med Taiwan.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). - (EL) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer og repræsentanterne for formandskabet, de regelmæssige besøg, som officielle repræsentanter for Kina aflægger i Bruxelles og Strasbourg, viser en interesse for udvikling af forbindelserne mellem Kina og EU.

Samtidig har de imidlertid bragt uoverensstemmelser op til overfladen, også på politisk plan, som langsomt, men sikkert har ført de to parter ind i en forpligtende og harmonisk sameksistens, da Folkerepublikken Kina har brug for EU, og EU har brug for Kina. Jeg ser heller ikke Kinas og Indiens tilstedeværelse i international handel som en trussel, sådan som rådsformanden, Tony Blair, hævdede for nylig, da han talte her første gang. Tværtimod kan man hævde, at det er en lejlighed til, at befolkningerne kan komme nærmere hinanden på alle samarbejdsområder og i ædel kappestrid, en enestående chance, hvor en tilnærmelse på alle planer også vil føre til løsninger på uafklarede spørgsmål som f.eks. mellem Kina og Taiwan, der gerne vil løsrive sig, ophævelse af EU's og USA's våbenembargo mod Kina og fjernelse af den ulovlige og ukritiske eksport af produkter, især på medicinalområdet, elektronisk teknologi og tekstil- og beklædningsvarer.

Det er ikke tilfældigt, at den kinesiske båd søger mod et kompromis, nu hvor den er kommet ind i et dødvande. De bilaterale forbindelser, Kina har udviklet med stater i hele verden, udvides og vokser hastigt og rækker fra USA og Latinamerika til Europa. Men er det tilstrækkeligt, eller kræves der en koordineret indsats fra EU's side, så der er fælles, samlede mål?

Et af de store mål blev nået i sidste uge - det hørte vi før. Samarbejdet om "åben himmel" - flere flyvninger mellem EU og Beijing - som Kommissionens næstformand, Jacques Barrot, har undertegnet, er et tegn på velvilje. Derfor er EU nødt til at fremskynde procedurerne for regulering af de uafklarede spørgsmål med Kina. Den vind, der blæser, når snart uberegnelige styrker, og så skal der en kinesisk mur til at holde den tyfon tilbage, der hedder Folkerepublikken Kina.

Til sidst vil jeg ønske London held og lykke med 2012. Jeg håber, det går lige så godt som Athens OL i 2004, selv om London tvivlede dengang. Det glæder mig også, at Storbritannien har mulighed for at knytte endnu tættere bånd sammen med Beijing i 2008.

Libor Rouček (PSE). - (CS) Mine damer og herrer, Europas kritikere påstår ofte, at Europa er for selvoptaget, og at det lægger vældig meget mærke til, hvad der foregår i nabolandene, mens det ignorerer problemerne i andre dele af verden som f.eks. Østasien. Jeg tror, at dagens forhandling vil vise præcis det modsatte, nemlig at vi er meget opmærksomme på udfordringerne fra Østasien, på den stigende betydning af Kina, på Japans, Nordkoreas og Sydkoreas roller samt selvfølgelig på de mange sikkerhedsmæssige problemer i Østasien.

Hvad angår Kina, er jeg helt enig med det nuværende britiske formandskab i, at den globale dialog skal styrkes, at Europa og Kina er globale partnere, og at de i fællesskab skal forsøge at løse globale udfordringer såsom sikkerhed, energisikkerhed og klimaændringer. Jeg mener også, at denne dialog og dette partnerskab knæsettes i rammeaftalen, og at den faktisk vil fremme en menneskerettighedsdialog i stedet for at udelukke den. Tidligere talere har allerede omtalt Taiwan og Sydkorea, og disse to lande er glimrende eksempler på, hvordan

der gradvist kan skabes et demokrati med udgangspunkt i et totalitært og autoritært land. Efter min mening kan vi få et lignende resultat, hvis vi øger dialogen med Kina om menneskerettighedsspørgsmål.

Aloyzas Sakalas (PSE). - (EN) Hr. formand, måske er den politik, vi har til overvejelse, den bedste på det givne tidspunkt. Jeg vil begynde med at nævne den politiske baggrund.

Vores politik er baseret på princippet om et Kina, men dette princip har berøvet Taiwans befolkning et andet, fundamentalt princip: princippet om selvbestemmelse. Jeg kunne forstå EU's pragmatiske holdning, men den bør ikke være selektiv, da vi f.eks. aldrig har talt om et princip om "et Korea".

Min næste kommentar gælder foreneligheden mellem Kina og Taiwan. Jeg kan næppe forestille mig to stater under én politisk paraply, hvis de har så uforenelige politiske systemer. Jeg ser to muligheder. Vi må enten revidere princippet om et Kina og tilpasse vores politik i forhold hertil eller vente på ubestemt tid, indtil Kina i sig selv bliver en demokratisk stat med et flerpartisystem, lov og orden og respekt for menneskerettighederne.

Den foreslåede politik er afledt af den anden mulighed, men det er på ingen måde det bedste valg.

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Hr. formand, lad mig begynde med at takke de ærede medlemmer for deres vidtrækkende og velovervejede bidrag til denne vigtige og betimelige forhandling. Jeg takker også kommissæren for hendes elskværdige velkomst til Parlamentet i dag. Jeg ser også frem til vores mange debatter i de kommende uger og måneder.

Lad mig først svare på de vigtigste punkter, der er blevet nævnt i den sidste time. Hr. Jarzembowski talte om vigtigheden af det møde, der for nylig har fundet sted mellem EU og Japan. Vi er helt klart glade for og vil arbejde på at få gode forbindelser til Japan og naturligvis Kina. Han talte meget klogt om nødvendigheden af forståelse og forsoning inden for regionen.

Hr. Ford anerkendte den gensidige afhængighed, der helt klart er et af de vigtigste karakteristika ved vores globaliserede verden. Han rejste også spørgsmålet om våbenembargoen, som en række andre talere, herunder hr. Szent-Iványi, hr. Romeva i Rueda, hr. Belder og hr. Kristovskis, ligeledes har gjort. Lad mig derfor bruge et øjeblik på at se på de spørgsmål, der er blevet rejst.

Som de ærede medlemmer vil vide, meddelte Det Europæiske Råd i december 2003, at der skulle foretages en revision af EU's våbenembargo, og den foregår i øjeblikket. I juni mindede Det Europæiske Råd også om sine konklusioner af 16. og 17. december 2004 og indbød Rådet til at fortsætte sit arbejde ud fra dette grundlag. Der blev ikke sat nogen dato for en afgørelse. Rådet glædede sig også over igangsættelsen af en strategisk dialog om Asien med USA og Japan. Vi ser frem til at gå videre med denne under vores formandskab.

Der er endnu ikke truffet nogen beslutning om at hæve EU's våbenembargo mod Kina. Den revision, der blev igangsat i december 2003, er, som jeg har sagt, stadig i gang. I sine konklusioner i december 2004 erindrede Rådet om vigtigheden af kriterierne i adfærdskodeksen, som en række medlemmer i dag har refereret til, herunder bestemmelserne om menneskerettigheder, stabilitet og sikkerhed i regionen og den nationale sikkerhed for venligtsindede og allierede lande.

Hr. Szent-Iványi rejste også spørgsmålet om EU's holdning til Taiwans deltagelse i WHO. Der er vanskeligheder med hensyn til Taiwans medlemskab af WHO. WHO er en særorganisation under FN, og derfor er det nødvendigt at være en stat for at kunne være med. De fordele, Taiwan har af at være observatør, forekommer begrænsede, eftersom WHO og Taiwan allerede udveksler oplysninger uformelt. EU offentliggjorde sin holdning til Taiwans medlemskab ved årsmødet i WHO i 2004. Irland udsendte en erklæring fra EU's formandskab, som stærkt støttede det princip, der er indeholdt i WHO's statut om, at det at have den højest opnåelige sundhedstilstand er en af de grundlæggende rettigheder for ethvert menneske. Der blev også udtrykt håb om, at alle parter vil vise fleksibilitet og finde mekanismer, der kan gøre det muligt for læger og embedsmænd fra sundhedssektoren i Taiwan at deltage i disse aktiviteter. Ved årsmødet i WHO i år kom spørgsmålet ikke til afstemning i styringsorganet, men vi forstår, at WHO's sekretariat og Kina for nylig har underskrevet en erklæring om WHO's tekniske samarbejde med Taiwan.

Hr. Meijer fremsatte sine egne klare synspunkter om Chiang Kai-shek og hans efterfølgere i Taiwan. Jeg vil simpelthen gentage noget, jeg sagde i mine indledende bemærkninger i dag: Taiwan er naturligvis et fuldt demokrati.

Hr. Szymański og fru Dobolyi talte om den antiløsrivelseslovgivning, der for nylig er blevet vedtaget i Kina. Så lad mig sige et par ord mere om forholdet mellem Kina og Taiwan og spændingen på tværs af Taiwanstrædet. EU og Rådet lægger stor vægt på fred og stabilitet i Taiwanstrædet, hvilket er vigtigt for hele

regionen og endnu videre omkring. Taiwan-spørgsmålet bør, som jeg har sagt, løses fredeligt gennem fredelige forhandlinger. Vi glæder os over enhver bestræbelse fra begge parter for at mindske spændingen såsom de charterflyvninger over Taiwanstrædet, som jeg nævnte i mine indledende bemærkninger, og besøg fra den taiwanske opposition. Vi håber, at begge parter kan finde et gensidigt acceptabelt grundlag for en genoptagelse af en fredelig dialog og undgå ensidige skridt, der skærper spændingen.

Luxembourg har i år udsendt to erklæringer fra formandskabet om forholdene på tværs af Taiwanstrædet. I februar blev der udsendt en erklæring, der udtrykte glæde over aftalen om at arrangere direkte charterflyvninger over Taiwanstrædet ved månenytåret. Den anden erklæring blev udsendt i marts af det luxembourgske formandskab efter Kinas vedtagelse af sin antiløsrivelseslovgivning, der har givet anledning til så mange kommentarer i løbet af forhandlingen i eftermiddag. Denne erklæring gav udtryk for bekymring over henvisningerne i denne lov til anvendelsen af ikke-fredelige midler. Den anmodede alle parter om at undgå enhver ensidig handling, som kunne skærpe spændingen, og opfordrede dem til at tage initiativer, der kunne bidrage til dialog og gensidig forståelse.

Under sit møde med den kinesiske udenrigsminister Li den 17. marts næsten umiddelbart efter vedtagelsen af denne lov gav den højststående repræsentant, Javier Solana, udtryk for EU's bekymring over visse elementer i antiløsrivelsesloven. Han anerkendte de positive elementer i loven og støttede stærkt opfordringen til samarbejde og til dialog på tværs af Taiwanstrædet, men gjorde det klart, at henvisninger til en mulig løsning af spørgsmålet ved ikke-fredelige midler i høj grad stred mod EU's politik. Han gjorde endnu en gang EU's holdning klar: for det første fuld støtte til en et-Kina-politik og for det andet løsning af situationen gennem dialog og ved fredelige midler.

Fru Stenzel fortalte os om sin mission, der tager til Korea i morgen, og det blev også nævnt af hr. Mavrommatis. Jeg ønsker hende og hendes kolleger alt godt i det vigtige arbejde og ser frem til at høre en fuld rapport om hendes arbejde ved hendes tilbagevenden.

Hr. Rouček nævnte den kritik, der sommetider rettes mod EU om, at det er for indadskuende. Jeg vil simpelthen sige, at de, der fremsætter denne kritik, ville have gjort vel i at lytte til kvaliteten af bidragene til den forhandling, vi har haft her til eftermiddag. Jeg glæder mig derfor over tilslutningen til vores holdning, som anerkender, at Europa må se udad og aktivt engagere sig i udfordringerne og i de muligheder, som vores moderne globaliserede verden frembyder.

Hr. Kristovskis og hr. Claeys har med rette rejst spørgsmålet om menneskerettigheder i Kina. Jeg kan forsikre begge medlemmer om, at EU rejser en række menneskerettighedsspørgsmål over for den kinesiske regering ved de møder, der finder sted to gange om året i dialogen mellem EU og Kina, som er en regelmæssigt tilbagevendende meningsudveksling på højt plan. Den sidste runde blev holdt i Luxembourg i februar. Næste runde vil finde sted i Beijing til efteråret. EU involverer også regelmæssigt kinesiske samtalepartnere i menneskerettighedsspørgsmålene, herunder folk på allerhøjeste plan uden for disse dialoger. EU finansierer også menneskerettighedsprojekter i Kina.

Lad mig afslutningsvis sige et par ord. Kineserne har i øjeblikket et mål, der går ud på omkring 2050 at nå en gennemsnitsindkomst, der svarer til den i nutidens udviklede lande. Den væsentlige udvikling af den økonomiske styrke var faktisk den ramme, hvormed jeg åbnede denne forhandling. Det fik tilslutning i de ord, som kommissæren sagde umiddelbart efter mit indlæg. Uanset om man når dette ambitiøse mål eller ej, er udviklingen af Kinas økonomiske og handelsmæssige bånd allerede så godt som irreversibel. Kina accepterer også det ansvar, som økonomisk styrke medfører. Det har større indflydelse på verdensplan inden for fora som WTO, G8 og FN. Det er alt sammen godt. Mange af de problemer, vi står over for i dag, såsom klimaforandringer, som helt klart vil blive et af de væsentlige emner, der skal drøftes i Gleneagles i de kommende dage, kan kun løses, hvis alle gør noget.

Rådet har stor interesse i at støtte Kina, så det med succes kan gå over til at blive et stabilt, velstående og åbent land, som fuldt ud går ind for det frie markeds principper og lov og orden. Af denne grund har EU en politik om et stærkt engagement i Kina. Dette engagement er til fordel for begge parter og er ikke kun begrænset til handelsspørgsmål. Det europæiske Galileo-program vil give et satellitbåret navigationssystem for hele verden med stor præcision, et område hvor Kina er ivrig efter at udvikle bånd til EU. En samarbejdsaftale blev indgået i oktober 2003, under hvilken Kina har påtaget sig at bidrage med 200 millioner euro til dette program.

Naturligvis forestiller vi os ikke, at der ikke vil være uenighed, eller at der ikke vil være meningsforskelle. Vi stoler på, at vores forhold til Kina er stærkt nok til, at begge parter kan mødes og tage fat på disse udfordringer i de kommende uger, måneder og år.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, der er blevet sagt meget i denne meget interessante forhandling. Jeg takker alle medlemmerne for deres interessante bidrag. De har koncentreret sig om nogle få emner.

Med hensyn til våbenembargoen har min kollega sagt næsten det hele. Jeg vil bare gerne svare hr. Jarzembowski og bekræfte, at vi sigter mod en juridisk bindende adfærdskodeks. Det vil afhænge af medlemsstaterne, men det er vores mål.

Med hensyn til menneskerettighederne blev det sagt af nogle medlemmer, at vi ikke har nævnt dem. Det er simpelthen ikke rigtigt. Tværtimod indgår menneskerettighederne i alle vores politiske dialoger, og de bliver tillagt stor betydning. Jeg mødtes for nylig med udenrigsminister Li og var også med en trojka til Kina. Det vigtigste emne dér bortset fra våbenembargoen og nogle handelsspørgsmål var menneskerettighedsspørgsmålet. Vi sagde meget klart - og det blev ført til protokols - at kineserne f.eks. skulle fortsætte med den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder og med at frigive fanger, der blev fængslet efter demonstrationerne på Den Himmelske Freds Plads. Vi har i det mindste en menneskerettighedsdialog, hvor disse spørgsmål klart kan blive talt igennem og så forhåbentlig blive taget op af kineserne.

Jeg vil også gerne nævne Taiwan. EU er enstemmigt gået ind for et-Kina-politikken, som indebærer, at vi ikke kan anerkende Taiwan som en uafhængig stat, og vi har ingen diplomatiske eller formelle politiske forbindelser med Taiwan. Ikke desto mindre har vi kulturelle og økonomiske forbindelser med Taiwan. Derfor er det ikke op til os politikere, men til højtstående embedsmænd at tage til Taiwan, hvor de udveksler synspunkter. Vi støtter heller ikke Taiwans bestræbelser på at blive medlem af internationale fora, for hvis et sådant medlemskab indebærer, at man er en stat, så er det ikke muligt ifølge den konsekvente politik, vi har. Omvendt kunne Taiwan tilslutte sig WTO, fordi WTO går ud fra, at ethvert medlem er et selvstændigt toldområde, hvilket muliggør Taiwans medlemskab.

Med hensyn til spørgsmålet om Kina og Taiwan har EU været helt klar over for begge parter og konsekvent insisteret på en fredelig løsning gennem dialog, som jeg nævnte. Vi var faktisk meget glade, da oppositionspolitikere tog dertil, og det sagde vi også. Vi sagde, at vi støttede dem i at gøre den slags sammen med alle andre politikere.

Hele spørgsmålet om FN, om multilateralt diplomati, er meget vigtigt. Vi står foran en reform af FN. Kina vil få betydelig indflydelse herpå. Vi vil gerne arbejde på en meget konstruktiv måde.

Jeg vil gerne give udtryk for min anerkendelse af fru Stenzel og andre kolleger for denne interessante mission til Nordkorea. Det ville være i vores fælles interesse, hvis sekspartsforhandlingerne genoptages. Hvis det er nødvendigt, er vi altid parate. Der er ingen grund til, at EU skal komme på banen, men hvis der opstår et behov, vil vi bestemt være parate - det har vi altid nævnt over for alle parter.

Jeg takker Dem for denne yderst tilfredsstillende drøftelse. Vi må acceptere, at Kina vil udvikle sig med eller uden os. Derfor må vi koncentrere alle vores interesser om at påvirke denne udvikling for at sikre, at Kina kommer ud af den som et åbent samfund, der går ind for lov og orden hjemme såvel som ude, og at det er en magt, der handler ansvarligt på regionalt plan og med hensyn til den globale sikkerhed, og at det vil blive demokratisk i fremtiden. Det befinder sig nu på en kritisk plads i den globale forsyningskæde, hvormed jeg mener, at væsentlige interesser for EU's erhvervsliv og forbrugere også må konsolideres og fremmes. Vi må påvirke reformprocessen på alle samfundsmæssige og økonomiske områder. Det prøver vi at gøre i vores bilaterale forhandlinger, i vores forhandlinger i trojkaen, inden for rammerne af de forskellige internationale organisationer og i FN.

(Bifald)

Formanden. - Jeg har modtaget fem beslutningsforslag⁽³⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted den 7. juli 2005.

Skriftlig erklæring (forretningsordenens artikel 142)

(3) Se protokollen.

Filip Andrzej Kaczmarek (PPE-DE). - (PL) Sikkerheden i Fjernøsten har afgørende betydning for specielt de mennesker, der lider under den manglende sikkerhed i regionen i det daglige. Jeg vil bede parlamentsmedlemmerne forestille sig, hvordan det føles at være borger i Nordkorea og være dømt til at udholde de kommunistiske herskeres luner, hvordan det føles at bo i Taiwan og klare sine daglige gøremål trods Folkerepublikken Kinas antiløsrivelsesindsats, eller hvordan det føles at være en tibetaner, der er blevet en del af et mindretal i sit eget land. Det er vores pligt at støtte dem, der er i fare.

Ét kina-politikken er kun acceptabel, så længe den ikke omfatter en krænkelse af det taiwanesiske folks ret til selvbestemmelse, og taiwanesiske borgere må ikke lide under dens håndhævelse. Folkerepublikken Kina er måske nok en økonomisk tiger, men det samme er desværre ikke tilfældet på det demokratiske område. Princippet om territorial integritet ville være lettere at anvende, hvis landet var en demokratisk stat under retsstatsprincipper. Indtil Folkerepublikken Kina forbedrer sin menneskerettighedssituation, vil ethvert pres på Taiwan imidlertid være uacceptabelt.

Det er lykkedes Europa at overvinde de politiske følger af den kolde krig, hvorimod Asien ikke har formået at overvinde de politiske, økonomiske og sociale følger af en virkelig krig, nemlig Koreakrigen. Det kan diskuteres, hvorvidt Nordkorea tabte den krig eller ej, men der kan ikke herske tvivl om, at de almindelige indbyggere gjorde. Disse folk har ret til at føre et normalt liv i stedet for at leve i et frilandsmuseum af kommunistisk diktatur.

28. En minefri verden

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om en minefri verden.

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Hr. formand, det er en ære for mig i dag at få mulighed for at åbne denne forhandling om "en minefri verden". Støtte til mineaktioner er en af de vigtigste politiske sager for EU, og jeg er virkelig taknemmelig for de bestræbelser, Parlamentet gør sig for at hjælpe med til at sikre, at dette spørgsmål ikke glider ned på den internationale dagsorden.

EU spillede en aktiv rolle ved den første konference i november 2004 til revision af konventionen om forbud mod brug, oplagring, produktion og overførsel af personelminer samt om deres destruktion - den konference, der blev omtalt som Nairobi-topmødet om en minefri verden. EU mener, at den første konference til revision af konventionen var en vigtig milepæl, hvor man forholdt sig til, hvad der var blevet opnået indtil nu under gennemførelsen af konventionen, og fandt frem til, hvad der manglede at blive gjort for at forny de berørte staters løfte om at eliminere de umenneskelige virkninger af personelminer.

Der er risiko for, at vi kan glemme, hvor vigtigt dette spørgsmål er, når vi diskuterer trygt og roligt i dag i hjertet af Europa eller for den sags skyld i New York eller Genève. Jeg vil derfor gerne varme op til debatten her i eftermiddag med en påmindelse om udstrækningen og alvoren af problemet, og hvorfor det er vigtigt, at EU og Parlamentet fortsat spiller en ledende rolle.

Det anslås, at mellem 15.000 og 20.000 mennesker bliver dræbt eller såret af landminer hvert år. Disse dødsfald og skader finder sted i mere end 80 lande over hele verden fra Angola til Zimbabwe og endnu tættere på os selv, på Balkan. Det er forbløffende, at dette svarer til mere end 40 dræbte og sårede om dagen, et tal, som jeg er sikker på, at alle her i dag vil være enige i simpelthen ikke er acceptabelt. Det store flertal af disse skader sker i lande, der ikke længere er berørt af konflikter. Men landminer anerkender ikke ophøret af fjendtligheder. Det er en frygtelig sandhed, at der stadig er millioner af personelminer, og at de i nogle dele af verden stadig bliver lagt ud, hvilket påvirker de fattigste i de fattigste lande, de mennesker, der dårligst er i stand til at forholde sig til truslen, og de mennesker, der mest trænger til vores hjælp og støtte.

Personelminer er nådesløse og rammer uden forskel. De rammer ikke præcist. De skelner ikke mellem soldater og civile, voksne og børn. De skader, som landminer gør på dem, der er så uheldige at komme i kontakt med dem, er virkelig rædselsfulde. Dette er ikke nogen fejltagelse. Personelminer er beregnet til at lemlæste snarere end dræbe deres ofre. Ofrene for landminer lider forfærdeligt, når de helt bogstaveligt bliver sprængt i stumper og stykker. For at sige det ganske enkelt, forårsager landminer tab, tilfældige drab og uendelig lidelse for mange uskyldige civile befolkninger.

Så det er rimeligt, at det internationale samfund gør noget, og at EU er blandt de ledende. Ottawa-konventionen eller "mineforbudstraktaten", som forbyder personelminer, har fået bred international støtte, og der er nu 152 underskrivere. Der er gjort store fremskridt med hensyn til at bekæmpe den svøbe, disse skrækelige

våben udgør, siden konventionen trådte i kraft i 1999. Konventionen har været en succes. Før den mente man, at 34 lande handlede med personelminer. Nu finder der så at sige ikke nogen sådan handel sted bortset fra nogen illegal aktivitet. Der var 54 lande, der plejede at producere personelminer. I dag er der 15 lande, som menes at have kapacitet hertil, men de fleste af dem gør det faktisk ikke. For syv år siden blev minerne anvendt i 19 lande. Nu er det sandsynligvis fem. Faktisk er forbuddet mod disse personelminer globalt på grund af den store skam, der med rette hænger ved anvendelsen af disse våben.

Over 37 millioner oplagrede personelminer er nu blevet destrueret. Store områder af verden er blevet rensset for miner og igen gjort produktive. Det er resultater, som det internationale samfund kan være stolt af, og det ville aldrig være blevet nået, hvis ikke det var for traktaten om forbuddet mod miner. Men det betyder ikke, at vi kan slappe af med hensyn til vores mål, en fuldstændig generel anvendelse af Ottawa-konventionen, og vi må arbejde hen imod en aftale for at sikre, at den omfattende handlingsplan fra opfølgingskonferencen i Nairobi bliver gennemført fuldt ud.

Når jeg står foran Dem her i dag, er jeg særlig stolt af og taknemmelig over den rolle, som EU har spillet i kampen mod personelminer. EU har hjulpet med til at opretholde det politiske samarbejde såvel som den praktiske bistand. Jeg støtter fuldt ud EU's mål om "*drastically reduce the lingering threat and impact of landmines in the context of increased local security and regional confidence*" (drastisk at reducere den stadig eksisterende trussel og virkningerne af landminer inden for rammerne af en forhøjet lokal sikkerhed og regional selvtilid). Nogle kan indvende, at EU's mål om "nul ofre" er for optimistisk og faktisk ikke kan nås. Men det må forblive vores mål, og vi er forpligtede til at arbejde hen imod dette mål.

EU's minehandlingsstrategi for 2005-2007 opererer ud fra tre tematiske mål: at reducere truslen fra personelminer, at lindre mineofrenes lidelser og at hjælpe med socioøkonomisk reintegration og at forøge den lokale og regionale virkning af evnen til effektivt at gøre noget ved minerne.

Under arbejdet med at nå vores mål har vi vist både politisk og finansielt engagement i at virkeliggøre dem. Det vil vi fortsat gøre. EU har søgt at fremme alle bestræbelser, der kan bidrage til dette mål om fuldstændig eliminering af personelminer, herunder gennem fælles handling, diplomatiske forestillinger, dialog med tredjelande såvel som aktivitet i internationale fora.

Der er stadig meget at gøre. EU har støttet og vil fortsætte med at støtte politikken på dette område med ressourcer. Finansielt forudses det, at den samlede EU-bistand til aktioner vedrørende miner under vores strategi for 2005-2007 vil beløbe sig til mindst 140 millioner euro, der vil blive forbundet med EU's mere generelle udviklingsmål. Medlemsstaterne støtter dette med ekstra bilateral finansiering til trængende lande.

Det er klart, at hvor der er landminer, er der ikke meget håb om udvikling. Selve tilstedeværelsen af minerne forværrer fattigdommen ved at forhindre den produktive udnyttelse af jord og infrastruktur, samtidig med at omkostningerne ved at behandle sårede overlevende fra ulykker tærer på de fattigste landes sparsomme ressourcer. Det er grunden til, at det er særlig vigtigt at komme af med minerne af humanitære grunde. Vi vil fortsætte med at støtte aktioner på mineområdet, fokuseret på de fattigste lande. Fremtidige aktioner på dette område vil afhænge stærkt af inkorporering af dette i udviklingsplanerne for landene. Hvis vi ikke gør det, vil det have negativ indvirkning på forhåbningerne om at nå millenniumudviklingsmålene, der i høj grad vil komme i centrum ved topmødet om revision af millenniumprojektet i september.

Lad mig slutte med at sige, at EU er fast besluttet på at nå frem til en fuldstændig eliminering af den trussel, som landminer udgør, ved at fremme universalitet, ødelægge lagre, rydde miner og hjælpe ofre. Det gør vi i tæt samarbejde med det internationale samfund, både regeringer, internationale organisationer og selv ngo'er. Lad os fortsætte med at handle i fællesskab, indtil den sidste personelmine er blevet fjernet fra jordens overflade, og målet om nul landmineofre endelig nås.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, ud over at være yderst vigtig for det internationale samfund og EU er emnet landminer også af stor personlig interesse for mig. Under krigen trådte min far på en landmine og fik et ben amputeret, så De kan forestille Dem, på hvilken måde det påvirkede hele min barndom. Jeg følte mig derfor som udenrigsminister stærkt engageret i kampen mod landminer, og jeg mener, at det er noget, der er meget centralt for vores arbejde med sikkerhed for mennesker. Som vi har hørt, er landminer fortsat en trussel i alt for mange lande.

Fem år efter at traktaten om forbud mod miner trådte i kraft og efter det succesrige resultat af opfølgingskonferencen i Nairobi sidste år, har det internationale samfund med EU som en ledende kraft nået bemærkelsesværdige fremskridt i retning af en verden uden landminer. Indtil dato har 144 lande ratificeret traktaten om forbud mod miner.

Vi har faktisk fået stor succes, men der er meget tilbage at gøre, og der kan ikke være nogen langvarig sikkerhed uden sikkerhed for mennesker. Støtte til internationale aktioner mod miner er derfor fortsat blandt de vigtigste politiske prioriteter for EU.

Vores bestræbelser på at bekæmpe landminer er en integreret del af vores udenrigspolitik på det humanitære og udviklingsmæssige område. Som reaktion på Nairobi-handlingsplanen vedtog Kommissionen den anden aktionsstrategi mod miner for 2005-2007 i slutningen af sidste år. Det allervigtigste mål for den er at nå ned på nul ofre. Det, vi ønsker, er en verden, hvor ingen bliver såret eller dræbt af landminer. Det er ikke en fjern politisk drøm. Det er et mål, der kan nås. For at virkeliggøre det styrker Kommissionen yderligere den internationale bistand til aktioner på mineområdet ved stærkt at opmuntre stater til at ratificere traktaten om forbud mod miner og ved at hjælpe dem med at gennemføre den.

I den forbindelse har jeg den glæde i forlængelse af Ukraines parlaments ratifikation for nylig af traktaten om forbud mod miner at kunne meddele, at Kommissionen og Ukraines regering lige er enedes om detaljerne i et større projekt om destruktion af lagre af landminer. Vi har forklaret over for vores ukrainske partnere, at de må ratificere traktaten om forbud mod miner, før vi kan frigive nogen midler. Det er derfor et opmuntrende eksempel på konkret samarbejde, som fremmer universel overholdelse af traktaten.

Vores strategi er støttet af et budget på 140 millioner euro, 10 % mere end i strategien for 2002-2004. Pengene er givet godt ud, ikke blot til at markere, rydde og destruere miner, men til at lindre ofrenes lidelser, til socioøkonomisk reintegration og til forøgelse af den lokale og regionale kapacitet. For at give blot ét præcist tal, så har vi i Afghanistan brugt ca. 40 millioner euro i perioden 2001-2006 for at gøre landet sikkert for civilbefolkningen.

Jeg vil gerne understrege, at siden undertegnelsen af traktaten om forbud mod miner har den samlede finansielle støtte fra Fællesskabet og medlemsstaterne nået det rekordhøje tal af over 1 milliard euro, næsten halvdelen af det globale budget for landminer. Det viser, at også her er EU en global aktør, som kan gøre en forskel, og det viser også, at Europa, Parlamentet og Kommissionen sammen med Rådet er et stærkt hold, når det gælder udenrigspolitik. Jeg glæder mig meget over og jeg støtter alle Deres initiativer, og takker Dem for at have lagt dem frem.

Endelig vil jeg gerne sige, at vi i øjeblikket står over for et uvejr, men at det ikke giver grund til selvransagelse. Vi må stå fast, når vi forfølger vores endelige ydre politiske mål, at sikre Europa i en bedre og sikrere verden.

(Bifald)

Geoffrey Van Orden, for PPE-DE-Gruppen. - (EN) Hr. formand, jeg vil gerne takke fru Ferrero-Waldner for hendes bemærkninger og hendes engagement. I særdeleshed vil jeg gerne byde den britiske viceminister for Europa, Douglas Alexander, velkommen. Det er rart at se ham her.

Jeg har nu været involveret i kampen mod den svøbe, som personelminer udgør, i ca. 10 år. Det er en skam, at vi stadig må bringe dette emne op. Som ministeren har nævnt, bliver mange af de fattigste dele af verden stadig ramt af disse våben. Man har vurderet, at der stadig er omkring 15.000 ofre for miner hvert år, og der ligger stadig millioner af miner på lager. Sagen er, at de væbnede styrker i de berørte lande ikke er tilstrækkelig involveret i minerydning. Alt for meget bliver overladt til ngo'erne og det internationale samfund, og der er fare for, at den politiske kampagne, som støtter aktion mod minerne, vil bevæge sig i andre retninger i stedet for at koncentrere sig om det, der virkelig betyder noget: at gøre de områder sikre, hvor mistanken om tilstedeværelse af miner er en hindring for normalt liv og økonomisk udvikling og hjælp til ofrene for minerne.

Det er yderst vigtigt, at problemet med landminer er så godt som overvundet i 2010, om bare fem år, og ikke bliver et af de problemer, der aldrig vil forsvinde. Det kræver et forøget engagement af politisk vilje og ressourcer fra det internationale samfund og de berørte lande.

Man må komplimentere Kommissionen for størrelsen, kvaliteten og kontinuiteten af dens bidrag, men den må prioritere dette problem endnu højere, og vi må sikre den rigtige flerårige bevilling af midler og sikre, at pengene bliver givet godt ud.

Det er også vigtigt, at vi forbliver skarpt fokuserede og tager hensyn til, hvad vores egne professionelle og ansvarlige væbnede styrker har brug for. Nogle synes at glemme, at det ikke er de vestlige demokratier, der er problemet. For det meste er de en del af løsningen. Jeg henviser til vores regeringer - den britiske og andre europæiske regeringer, og ligeledes til USA's, der er blandt verdens største bidragsydere til indsatsen mod miner.

PPE-DE-Gruppen vil fremsætte sit eget beslutningsforslag og kan ikke støtte beslutningsforslaget fra de andre politiske grupper, der lægger vægt på at udvide kampagnen til at omfatte antitankminer og andre kategorier af ammunition.

I denne uge bliver opmærksomheden fokuseret på Afrika på G8-topmødet i Gleneagles og her i de europæiske institutioner. Lad os huske, at mange afrikanske lande er blandt dem, der er værst ramt af landminer, og deres tilstedeværelse er en væsentlig hindring for den hurtige udvikling, som må ske på hele kontinentet, hvis Afrikas befolkning skal undslippe fattigdommen. Lad os forny vores engagement i at overvinde de skrækkelige virkninger af personelminer.

Ana Maria Gomes, for PSE-Gruppen. - (PT) Også jeg blev berørt over rådsformandens og kommissær Ferrero-Waldners indlæg, der omtalte en begivenhed, der må have fundet sted under Anden Verdenskrig, og som jo også den dag i dag sker hvert år, hvor 20.000 mennesker bliver ofre for miner eller efterladt ammunition, deriblandt 8.-10.000 børn, de fleste af de såkaldte antipersonelminer. Disse umoralske våben har fortsat sociale, økonomiske, miljømæssige og humanitære konsekvenser og udgør dermed en uacceptabel trussel for menneskers sikkerhed i hele samfund.

Ottawa-konventionen er udtryk for et enormt skridt fremad i bekæmpelsen af denne plage, men som vi på den informationsdag, der blev arrangeret her i Europa-Parlamentet den 16. juni, hørte fra Jody Williams og ambassadør Wolfgang Petritsch, er der stadig meget at gøre. Ud over de juridiske forpligtelser, som de deltagende stater har påtaget sig, skal det internationale samfund en gang for alle fjerne ikke blot de såkaldte antipersonelminer, men alle miner og anordninger, der kan dræbe eller lemlæste uden forskel. Lande som Portugal, som jeg selv kommer fra, der har lagt miner i andre lande under kolonikrige eller lignende, har et særligt ansvar for nu at fjerne disse miner og hjælpe ofrene med revalidering og reintegration i samfundet.

Europa må frem for nogen fastholde en ledende rolle på dette område og udvide den til andre nedrustningsområder. Fremstilling, handel og anvendelse af panserminer, fragmentationsammunition og lette våben stiller udfordringer, som nu må besvares, hvis vi ikke skal tabe initiativet. Derfor må EU's medlemmer og Kommissionen vise enighed og tale med én stemme, højere og mere virkningsfuldt for at udbrede Ottawa-konventionen i alle internationale forsamlinger og i forbindelserne med tredjelande og for at betone betydningen af at ratificere og gennemføre den. Det er derfor vigtigt, at de lande i EU, der endnu ikke har undertegnet eller ratificeret konventionen, gør det hurtigst muligt og dermed slutter sig til de 144 nationer, der mener, at denne og andre internationale nedrustningstiltag er afgørende for varig stabilitet i verden og for vores alles sikkerhed.

Som det siges i konklusionerne fra gennemgangskonferencen i Nairobi, er den primære opgave at arbejde for en minefri verden. Det skylder vi de tusinder af samfund, hvis udvikling trues af disse og andre våben, der dræber og lemlæster helt tilfældigt. For menneskerettighederne, for den menneskelige sikkerhed, for freden, for det, som udgør de allermest grundlæggende værdier, som EU bygger på. Det er dét, som afspejles i den beslutning, som vi foreslår.

Jelko Kacin for ALDE-Gruppen. - (SL) Skønt et stort antal lande har forbudt brug, oplagring, fremstilling og distribution af personelminer, samtidig med at de har forpligtet sig til at eliminere dem ved at ratificere konventionen, findes der fortsat personelminer og andre former for landminer. Så sent som i går ramte et slovensk militærkøretøj en mine i Afghanistan. De ligger skjult på landet og i ubeboede egne, hvor de truer mennesker og husdyr og forårsager død samt fysiske og mentale skader med deraf følgende sociale problemer og andre langsigtede følger. Verden har endnu ikke fjernet truslen fra dette, det mest umenneskelige af de våben, der forurener vores planet.

Jeg forstår situationen og de historiske omstændigheder i de tre EU-medlemsstater, der endnu ikke har ratificeret konventionen, men nu er tiden inde til ændringer. Der skal tages andre midler i brug for at undgå faren for militære konflikter i Europa.

Der er flere ofre for miner, end vi måske tror, eller som vi er opmærksomme på. Ofrene er ikke kun uskyldige civile - primært landmænd og deres børn - der, hvis de overlever, er skadet både mentalt og fysisk og mærket for resten af livet. Deres forældre, slægtninge, naboer og venner er også ofre. Det er ret og rimeligt, at vi i vores beslutning også taler om penge til rehabilitering og reintegration af ofrene. Det er en lang og ekstremt krævende proces at bringe folk tilbage til samfundet, hvis man skal sikre en fuldstændig og ægte rehabilitering.

Enhver form for minerydning er imidlertid langt mere værdifuld end en håndtering af følgerne af en eksplosion eller en rehabilitering af ofrene. Også i det sydøstlige Europa - mindre end 1.000 km fra Strasbourg - registrerer man fortsat nye ofre for miner, så vi skal fortsætte minerydningsprocessen, indtil den sidste mine er fjernet

i Europa. Hvis ikke vi gør det hurtigere, kommer vi til at stå med nye ofre, og vi vil ikke kunne handle overbevisende eller vellykket på andre kontinenter, hvis ikke vi først kan skabe orden i eget hus.

Kun i en verden uden miner kan flygtningene vende tilbage og landbruget blomstre. Landbruget er en afgørende økonomisk faktor i specielt de lande, hvor krigen har hærget.

Caroline Lucas, *for Verts/ALE-Gruppen*. - (EN) Hr. formand, for bare nogle få uger siden kørte en bus i Nepal ind i en antitankmine, der var lagt på vejen af oprørere. Mere end 60 civile døde. Denne episode - kun en blandt mange tusinder - understreger den forfærdelige skade, som moderne antitankminer kan forvolde.

Forbuddet mod personelminer, som er formuleret i Ottawa-konventionen, var et vigtigt første skridt. Men for en virkelig minrefri verden er det af vital betydning, at vi går videre end dette og opfordrer til et omfattende forbud, der dækker alle typer af miner, herunder antitankminer og fragmentationsbomber. Jeg er ked af, at PPE-DE-Gruppen ikke kan tilslutte sig os i denne sag. Den skrækkelige episode i Nepal illustrerer det påtrængende behov for også at tillade ngo'er, der er specialister, at involvere ikke-statslige aktører i minerydning i de områder, de har kontrol med.

Vi må ikke glemme den rolle, de finansielle institutioner spiller. Jeg glæder mig meget over det initiativ, som private belgiske banker har taget til at stoppe investeringer i selskaber, der har at gøre med produktion af landminer. EU og medlemsstaterne burde arbejde hårdt på at gøre dette smukke eksempel på social ansvarlighed hos en virksomhed juridisk bindende i hele Europa. Jeg håber, vi kan sende et stærkt budskab i morgen ved at vedtage dette udmærkede beslutningsforslag og gå videre med den vitale kampagne for endelig at eliminere den svøbe, der udgøres af de miner, som har dræbt og lemlæstet så mange.

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Hr. formand, det er kun ret og rimeligt, at vi har afholdt denne vigtige forhandling. Jeg har påskønnet den livlige og tankevækkende drøftelse, vi har haft inden for den begrænsede tid, der er til rådighed for os i dag. Vi har endda hørt et bevægende personligt vidnesbyrd fra kommissæren og set hendes personlige engagement i dette spørgsmål og denne dagsorden.

Som vi har hørt, er der næsten generel enighed om nødvendigheden af at tage fat på de skrækkelige problemer, der skyldes personelminer. Der er ligeledes anerkendelse af, at folk i vores valgkredse på hele kontinentet ikke forventer mindre af os. Lad mig svare på nogle af de væsentligste punkter, der er blevet rejst i løbet af vores forhandling.

Lad mig begynde med at udtrykke min beundring for det langvarige arbejde på denne sag, som hr. Van Orden har ydet. Han talte med virkelig indsigt og en fornemmelse af, at det haster i betragtning af omfanget af den udfordring, vi står over for. Jeg vil gerne slutte mig til ham i at complimentere Kommissionen for dens arbejde og udtrykke påskønnelse af det arbejde, den har påtaget sig vedrørende dette spørgsmål, og erkende den særlige udfordring, som Afrika står over for i forhold til minerydning, som han også understregede. Alle vi her erkender med oprigtig forståelse de betingelser, der hersker på kontinentet, hvilket væsentligt bidrag fjernelsen af miner kan yde til, at millenniumudviklingsmålene kan nås der.

Fru Gomes talte i særdeleshed om de risici, minerne udgør for børn, samtidig med at hun anerkendte det væsentlige fremskridt, som konventionen repræsenterer. Jeg er enig i det første, hun sagde, at Europa har en ledende rolle at spille i denne forbindelse. Faktisk har EU ligget i førerfeltet i kampen mod personelminer. Jeg kan forsikre hende om, at det vil vi fortsætte med at gøre. Under 2005-2007-strategien sigter vi mod det ambitiøse mål at få nul ofre, og samtidig at ingen vil blive såret eller dræbt af landminer. Denne strategi repræsenterer et fælles mål, som alle 25 medlemsstater deler.

Hr. Kacin talte om den trussel, der i øjeblikket udgøres af landminer i forbindelse med den ulykke, der for nylig fandt sted i Afghanistan. Med hensyn til spørgsmålet om universalitet for konventionen som en del af den handlingsplan, man enedes om på en første konference til revision af Ottawa-konventionen i december, har EU forpligtet sig til at fremme universel anvendelse af traktaten, og det internationale samfund gør fremskridt: 152 lande har nu underskrevet konventionen, og 144 har ratificeret den, så Ottawa-konventionen er nu i meget høj grad den internationale standard, selv om det ikke betyder, at vi bør slække på vores bestræbelser for at gøre den universelt anvendt.

Fru Lucas udtrykte med rette, synes jeg, sin påskønnelse af det vigtige arbejde, som ikke-statslige aktører gør i forbindelse med det igangværende arbejde med at gøre konventionen universel og fortsat at argumentere for, at der skal gøres noget mere. Vi har haft muligheden, og jeg mener faktisk, at vi nu har det ansvar at gøre en virkelig forskel for millioner af menneskers liv rundt omkring i verden ved at gøre noget, der har med minerne at gøre. Det er en mulighed for at hjælpe dem fri af den skygge af frygt, som personelminer kaster

over deres daglige liv uge efter uge, og vi har et ansvar for at gå lige på denne udfordring og levere virkelige resultater, der vil hjælpe med at skabe velstand og sikkerhed for kommende generationer, ikke blot på dette kontinent, men på alle verdens kontinenter.

Jeg er glad for de bidrag, jeg har hørt til forhandlingen her til eftermiddag. Jeg er blevet opmuntret af Kommissionens bemærkninger. Jeg kan forsikre Dem for, at det engelske formandskab vil fortsætte med at tage initiativer angående dette vigtige emne.

(Bifald)

Formanden. - Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽⁴⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted den 7. juli 2005.

(Mødet udsat kl. 17.50 og genoptaget kl. 18.00)

FORSÆDE: Sylvia-Yvonne KAUFMANN

Næstformand

29. Spørgetid (spørgsmål til Rådet)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B6-0247/2005).

Vi behandler en række spørgsmål til Rådet.

Formanden. - Spørgsmål nr. 1 af **Dimitrios Papadimoulis** (H-0447/05)

Om: Marmoret fra Parthenon

I den britiske presse er der afsløret nye oplysninger om den mangelfulde måde, som Parthenon-statuernes opbevares og beskyttes på i British Museum, idet de britiske myndigheders argument gående ud på, at Parthenon-statuernes bedre kan beskyttes i British Museum, endnu en gang tilbagevises. Hvilke initiativer agter Rådet at tage for at gennemføre Europa-Parlamentets beslutning (3.11.1998) om fremme af vores fælles kulturarv?

Agter Rådet at gøre sit bedste for at overbevise briterne og imødekomme kravet om tilbagelevering af marmorstatuerne? Mener Rådet, at en aftale om tilbagelevering af marmoret ville bidrage til at forbedre Londons image, idet byen er kandidat til afholdelse af De Olympiske Lege i 2012?

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Fru formand, jeg er taknemmelig for disse velkomstord. Det spørgsmål, som det ærede medlem har rejst angående Parthenon-frisen, falder ikke ind under Fællesskabets kompetence. Det er et spørgsmål, der angår Det Forenede Kongerige og Grækenland, og som bør håndteres bilateralt af deres respektive myndigheder.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). - (EL) Hr. formand for Rådet, jeg vil først sige tillykke med tildelingen af værtsskabet for OL i 2012. Jeg går ud fra, at Deres regering sikkert har en interesse i at udvikle en økumenisk ånd med henblik på afholdelsen af OL, og derfor jeg vil spørge formandskabet, om man agter at stille sin tjeneste til rådighed og kommunikere med den britiske regering, så den træffer en beslutning om det, som Europa-Parlamentet har krævet siden 1998, nemlig at levere Parthenon-reliefferne tilbage inden for de kommende år.

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Lad mig først takke det ærede medlem for den venlige lykønskning til Det Forenede Kongerige, fordi vi har sikret os, at De Olympiske Lege i 2012 kommer til London. Jeg ville have været henrykt, hvis blot en europæisk by havde fået disse lege, men jeg var særlig glad for, at London i dag har haft succes i Singapore. Jeg håber, det vil blive en virkelig enestående europæisk begivenhed, og jeg er sikker på, at alle medlemmer af Parlamentet vil blive indbudt sammen med borgerne fra hele kontinentet.

⁽⁴⁾ Se protokollen.

Med hensyn til det særlige tillægsspørgsmål, som det ærede medlem har stillet, kan jeg forsikre ham for, at den britiske regering er fuldt ud opmærksom på den græske regerings synspunkter og de synspunkter, der tidligere er kommet til udtryk her i Parlamentet angående spørgsmålet om Parthenon-frisen. Det Forenede Kongeriges regering mener, at det er en sag, der angår ledelsen af British Museum, der i Det Forenede Kongerige er uafhængig af regeringen.

Jeg forstår, at situationen er den, at British Museum mener, at det selv er det bedste sted at opbevare skulpturerne fra Parthenon.

Jeg gentager, at det ikke er noget, som det er passende for formandskabet at beskæftige sig med. Det kan bedre fremmes ved bilaterale drøftelser mellem de græske og britiske myndigheder.

David Martin (PSE). - (EN) De har helt ret i at sige, at spørgsmålet om Parthenon-frisen er et bilateralt spørgsmål mellem Grækenland og Det Forenede Kongerige, men er De ikke enig i, at der er behov for yderligere at drøfte vores fælles europæiske arv og finde måder, hvorpå vi bedst muligt kan dele Europas værdifulde historiske ressourcer?

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Det, det ærede medlem har sagt, er vigtigt, når det drejer sig om arbejde, der kan gøres i fællesskab. Jeg kan forsikre ham om, at hvis man f.eks. ser på nogle af skattene fra kunstverdenen, der er blevet bragt til Det Forenede Kongerige og sendt til andre europæiske lande i de senere år, så afspejler det det forhold, at der er sket en omfattende deling af kulturarven på tværs af grænserne i Europa.

Det ændrer imidlertid ikke ved det, jeg fremhævede før. I dette tilfælde kan sagen bedst behandles bilateralt mellem de respektive landes nationale myndigheder. Jeg vil også gentage, at ledelsen af British Museum er et uafhængigt organ, som man bør tage disse drøftelser med, snarere end at det i første instans er et anliggende for nationale regeringer.

Formanden. - Spørgsmål nr. 2 af **Sajjad Karim** (H-0449/05)

Om: Tortur ved fuldmagt

Trods det fuldstændige forbud mod tortur og andre former for mishandling har flere lande forsvaret den praksis, hvorefter terrorismistænkte udleveres til andre lande. Disse lande fastholder, at de indhenter diplomatiske forsikringer om, at de tilbageholdte personer ikke vil blive udsat for tortur. Der er imidlertid stærke beviser for, at nogle lande - både inden for og uden for EU - har pågrebet og udleveret terrorismistænkte til et andet, som er kendt for at anvende tortur som afhørings teknik. Ofre udtaler, at de har været udsat for tortur, og at de lande, der udleverede dem, ligefrem gav de modtagende myndigheder en liste med spørgsmål, der skulle besvares under afhøringerne. I forbindelse med denne anmeldte praksis er "tilliden" til de diplomatiske forsikringer et tydeligt forsøg på at bøje retten, som må frem i lyset og bringes til ophør.

Forbuddet mod tortur og andre former for mishandling er en erga omnes-forpligtelse. Hvilke foranstaltninger påtænker Rådet at træffe for at forhindre sådanne overtrædelser og råde bod på dem, når de har fundet sted?

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Rådet deler det ærede medlems opfattelse, at man må gøre sig alle mulige anstrengelser for at effektivisere kampen mod tortur og anden grusom, inhuman eller nedværdigende behandling eller straf i hele verden.

Artikel 3 i konventionen mod tortur, som alle EU's medlemsstater har underskrevet, siger, at ingen stat må fordrive, tilbagesende eller udlevere nogen til en anden stat, når der er vægtige grunde til at tro, at han vil være i fare for at blive udsat for tortur.

Med hensyn til det ærede medlems påstand om, at visse stater både i og uden for EU har pågrebet og udleveret terrorismistænkte fra den ene stat til en anden, der er vidt og bredt kendt for at anvende tortur som forhørsteknik, så er Rådet ikke klar over den "voksende mængde af vidnesbyrd", som det ærede medlem påberåber sig. Det er op til Komitéen mod Tortur, nedsat af konventionen mod tortur, at overvåge gennemførelsen af konventionen.

Rådet er og vil forblive aktivt forpligtet på forhindring og udryddelse af tortur og anden grusom og inhuman eller nedværdigende behandling, i overensstemmelse med EU's retningslinjer for dette emne.

Sajjad Karim (ALDE). - (EN) Jeg har hørt svaret og vil meget gerne gennem mit kontor fremsende de vidnesbyrd, jeg ligger inde med, til det relevante udvalg og til formandskabet. Det overrasker mig noget, at De ikke har de oplysninger. Jeg kan fortælle Parlamentet ganske klart, at der er foruroligende påstande om,

at medlemmer af EU selv har tilladt deres territorium at blive anvendt til mellemlandning for maskiner, der bruges ved tvangsudlevering. Medlemsstater, der tillader, at deres territorium bliver anvendt på den måde, og tillader, at der bliver afsendt maskiner under disse omstændigheder, medvirker til alvorlige og vedvarende overtrædelser. Hvad agter Rådet at gøre for at undersøge disse påstande, og hvis medlemsstaterne bliver fundet at være ansvarlige for sådanne overtrædelser, er Rådet så parat til at gøre noget i henhold til artikel 7 i traktaten om EU og suspendere visse medlemsrettigheder for disse lande?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Fru formand, som De har bedt om, vil jeg svare kort. Jeg noterer det tilbud, det ærede medlem har fremsat om at sende de beviser, han har, til Komitéen mod Tortur, der er blevet nedsat af CAT, for at overvåge gennemførelsen af konventionen. Jeg vil simpelthen gentage, at Rådet er og fortsat vil være aktivt interesseret i forebyggelse og udryddelse af tortur og anden grusom, inhuman eller nedværdigende behandling, hvilket også er på linje med EU's retningslinjer om dette emne.

Formanden. - Spørgsmål nr. 3 af **Sarah Ludford** (H-0452/05)

Om: Gennemførelse af 3. søjles antiterror-instrumenter

I Det Europæiske Råds erklæring af 25. marts 2004 om terrorismebekæmpelse forlangtes det af medlemsstaterne at de gennemførte 4 rammeafgørelser, som var væsentlige for bekæmpelsen af terrorisme, inden juni 2004. Erklæringen opfordrede endvidere til at der gennemførtes flere rammeafgørelser, og til at man inden december 2004 ratificerede Konventionen og protokollen om gensidig retshjælp og 3 protokoller vedrørende Europol-konventionen.

Kan Rådet nu, et år senere, bekræfte, at alle medlemsstater har levet op til disse krav? I benægtende fald, hvilke skridt agter Rådet da at tage for at sikre at disse foranstaltninger efterleves fuldt ud, og hvilke konklusioner drager det, for så vidt angår svælget mellem retoriske og faktiske fremskridt i håndteringen af trusler mod sikkerheden og kriminelle trusler?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Status for gennemførelsen af de lovgivningsmæssige instrumenter, der er relevante i kampen mod terrorisme, er beskrevet i dokument 8211/05, add. 2, rev. 1, som vil blive fremsendt til Europa-Parlamentet.

Tallene viser, at der er gjort store fremskridt siden sidste år, selv om alle instrumenter endnu ikke er gennemført fuldt ud. Rådet vil regelmæssigt opdatere tallene i det førnævnte dokument og på dette grundlag diskutere status for gennemførelsen med alle medlemsstaterne.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) I januar meddelte Kommissionen, at kun tre medlemsstater fuldt ud havde gennemført rammebeslutningen fra juni 2002 om fælles efterforskningsteams inden fristens udløb, og Det Forenede Kongerige var ikke blandt dem.

Kommissionen sagde, at den havde store vanskeligheder med at få den relevante information. Er det ikke på tide at bryde traditionen med, at Rådet ikke sætter navn på de lande, som ikke gennemfører rammebeslutningen? Er det ikke også nødvendigt, at Rådet benytter sig af mulighederne i den nuværende traktat for at konvertere de håbløst ineffektive og udemokratiske mellemstatslige bestemmelser på lovindhævelsesområdet til fællesskabskompetence, så medlemsstaterne vedtager passende foranstaltninger til at gennemføre loven? Hvis ikke, hvordan skal vi så nogensinde kunne bekæmpe kriminalitet og terrorisme?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Fru formand, jeg forstår det centrale i spørgsmålet. Det er et spørgsmål, som jeg bestemt vil se på i løbet af formandskabet. Med hensyn til de generelle spørgsmål om, hvorfor EU ikke har gjort større fremskridt i antiterrorlovgivningen, vil jeg imidlertid sige, at der under de foregående formandskaber er gjort et stort forberedende arbejde omkring antiterrorlovgivningen. Vi regner med at kunne vedtage en rammebeslutning om udveksling af oplysninger og den europæiske bevissikringskendelse under vores formandskab.

Rammebeslutningen om opbevaring af data er blevet forsinket på grund af bekymringer om dens juridiske grundlag og på grund af manglende fælles forståelse mellem medlemsstater.

Formanden. - Spørgsmål nr. 4 af **Jonas Sjøstedt** (H-0454/05)

Om: Tyrkiets afgørelse vedrørende Egitim Sen

Tyrkiets højesteret besluttede den 25. maj 2005, at den faglige sammenslutning for lærere, Egitim Sen, skal opløses. Den mister dermed retten til at repræsentere sine ca. 200.000 medlemmer over for myndigheder og arbejdsgivere.

Årsagen er, at Egitim Sen i sine vedtægter og policydokumenter forsvarer alle børns ret til modersmålsundervisning og alle borgeres ret til at udvikle sig ud fra deres kulturelle baggrund. Tyrkiets højesteret mener, at dette er i modstrid med forfatningen for Republikken Tyrkiet, hvoraf det fremgår, at al undervisning skal foregå på tyrkisk.

Kommissionen har tidligere bekræftet, at der stadig er væsentlige begrænsninger i organisationsretten, retten til at forhandle kollektive overenskomster og retten til at strejke i Tyrkiet, samt at landet ikke opfylder Den Internationale Arbejdsorganisations standarder.

Hvilke konsekvenser mener Rådet, at den tyrkiske højesteretsafgørelse får for landets bestræbelser på at blive medlem af EU?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Som det ærede medlem utvivlsomt ved, erklærede Rådet klart i forbindelse med beslutningen den 16. og 17. december 2004 om, at Tyrkiet opfyldte Københavnskriterierne i tilstrækkelig grad til at indlede forhandlinger om tiltrædelse, at EU fortsat nøje ville overvåge fremskridtene i reformprocesserne i Tyrkiet. I den forbindelse kender man den specifikke sag, som medlemmet nævner, og den er blevet fulgt tæt.

Uden at komme ind på detaljerne i den nylige afgørelse fra den tyrkiske højesteret kan formandskabet bekræfte, at den har givet anledning til nogen bekymring fra EU's side med hensyn til respekten for både ytrings- og foreningsfriheden og mindretals kulturelle rettigheder. Sagen kører stadig, og den pågældende fagforening har også udtalt, at den muligvis vil appellere afgørelsen til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Formandskabet kan ikke desto mindre her og nu forsikre medlemmet om, at EU om nødvendigt og under overholdelse af princippet om retsvæsenets uafhængighed vil tage spørgsmålet op med de tyrkiske myndigheder, som EU regelmæssigt gør det i de forskellige fora for politisk dialog og i associeringsaftalens organer med hensyn til alle problemer, der opstår i forbindelse med gennemførelsen af reformprocessen.

Jonas Sjöstedt (GUE/NGL). - (SV) Jeg vil gerne takke formandskabet for svaret og især for løftet om at tage det konkrete spørgsmål om den tyrkiske faglige sammenslutning for lærere op i direkte bilaterale kontakter med Tyrkiet.

Denne meget bemærkelsesværdige beslutning betyder en krænkelse af de grundlæggende faglige rettigheder og retten til at organisere sig. Den betyder også en krænkelse af ytringsfriheden i Tyrkiet samt minoriteters rettigheder i en og samme beslutning. Jeg mener derfor, at det er en yderst central sag for Tyrkiets demokratiske troværdighed.

Jeg vil også stille følgende spørgsmål til formandskabet: Kan forhandlinger om EU-medlemskab indledes med Tyrkiet, så længe denne type beslutninger tages i landet?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Selv om jeg har respekt for medlemmets kommentar, er det vigtigt at anerkende, at den tyrkiske regering har gjort enorme fremskridt i de sidste par år ved at vedtage en række forfatningsmæssige og lovgivningsmæssige reformer. Til de større reformer hører afskaffelsen af dødsstraffen, nye tiltag til beskyttelse mod tortur, større ytrings-, forenings- og religionsfrihed, ratifikation af internationale aftaler om menneskerettigheder, større kulturelle rettigheder for kurdere og andre og en reduktion af militærets rolle i regeringen.

Decembertopmødet, som jeg henviste til tidligere, godkendte Kommissionens anbefaling af 6. oktober - jeg citerer igen - "Tyrkiet har opfyldt de politiske Københavnskriterier, og der bør indledes tiltrædelsesforhandlinger". I Rådets konklusioner glæder man sig over de beslutsomme fremskridt, som Tyrkiet har gjort i sin vidtrækkende reformproces, og udtrykker tillid til, at Tyrkiet vil videreføre denne reformproces.

Menneskerettighedssituationen i Tyrkiet vil blive gransket nøje under tiltrædelsesforhandlingerne. Vi har fortsat tillid til, at alle tilbageværende bekymringer vil blive behandlet under denne tiltrædelsesproces.

David Martin (PSE). - (EN) Højesteretter er pr. definition deres egen lov, og jeg synes, det er helt rigtigt af Dem at understrege, at denne ene uheldige og uacceptable afgørelse ikke på nogen måde bør påvirke Tyrkiets fremskridt mod medlemskab af EU. De har, som De beskrev, gjort en markant indsats for at leve op til europæiske standarder, og vi bør ikke tillægge dette ene tilfælde uforholdsmæssig stor vægt. Er Rådet enig?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Det glæder mig at kunne tilslutte mig mine landsmænds holdninger. Jeg mener alvorligt, at der er gjort reelle og markante fremskridt. Der er helt klart stadig meget, der skal gøres, men det ville være uheldigt, hvis de, som har bredere indvendinger mod dette spørgsmål, ikke indså, at dette er en enkelt afgørelse i en proces, som går i den rigtige retning, selv om der stadig skal gøres mange fremskridt.

Åsa Westlund (PSE). - (SV) Jeg bifalder også Rådets svar på spørgsmålet, men jeg vil gerne have en afklaring.

Mener Rådet, at Tyrkiets forfatning, som den nu er blevet fortolket af Tyrkiets højesteret, er forenelig med EU's charter om grundlæggende rettigheder? Jeg tænker især på artikel II-72 om forsamlings- og foreningsfrihed, hvor friheden til at organisere sig fagligt især betones, og artikel II-81 og II-82 i samme charter om ikke-diskriminering og om, at sproglig mangfoldighed skal respekteres.

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Vi er klart bekymrede over højesterets afgørelse af 25. maj om, at Egitim Sen skulle lukkes, fordi dets vedtægter var forfatningsstridige ved at gå ind for modersmålsundervisning. Denne afgørelse er især skuffende, efter at sagen to gange var blevet afvist af den tyrkiske arbejdsret, som havde bemærket, at modersmålsundervisning er tilladt efter europæisk ret. Igen vil jeg gerne gentage det generelle synspunkt i forbindelse med ytringsfriheden, at fri tale begynder at vinde fodfæste og blomstre i Tyrkiet. Nogle af de seneste reformer omfatter tilladelse til udsendelser og undervisning på kurdisk og forfatningsændringer, som styrker pressefriheden og anerkender, at Tyrkiets internationale menneskerettighedsforpligtelser har forrang.

Der er stadig flere tegn på, at retsvæsenet nu i stadig stigende grad støtter sig til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser som grundlag for sine domme. Det må helt sikkert glæde alle medlemmer af Parlamentet.

Formanden. - Spørgsmål nr. 5 af **Chris Davies** (H-0458/05)

Om: Cypern

Hvornår vil Rådet gennemføre aftalen om direkte handel med Nordcypern?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Rådet har ved flere lejligheder givet udtryk for sin holdning til dette spørgsmål. Under alle omstændigheder må det huskes, at Rådet har været urokkeligt i sin støtte til bestræbelserne på at opnå et genforenet Cypern og i sit ønske om at se alle cyprioter leve sammen som borgere på en genforenet ø inden for EU i nær fremtid. Det er på denne baggrund og med tanke på dette, at EU har undersøgt, hvilke tiltag der kan afslutte isolationen af det tyrkisk-cypriotiske samfund og lette Cyperns genforening.

Mere specifikt har Rådets organer allerede udført et vigtigt arbejde med hensyn til Kommissionens forslag om en del af det finansielle støtteinstrument til at opmuntre den økonomiske udvikling af det tyrkisk-cypriotiske samfund og udveksling med zoner, som ikke er effektivt kontrolleret af Republikken Cypern. Den omstændighed, at der stadig er visse vanskeligheder - især med hensyn til direkte udvekslinger - som skal løses, betyder, at disse to forslag stadig ikke kan vedtages. Rådet kan imidlertid gennem formandskabet forsikre medlemmet om, at det fortsat vil arbejde for at opmuntre øens økonomiske integration og for at forbedre kontakterne mellem de to cypriotiske samfund og inden for EU.

Chris Davies (ALDE). - (EN) Jeg byder ministeren velkommen til Parlamentet. Jeg håber, han nyder oplevelsen.

Mon han kunne fortælle mig, om han er enig i præsident Papadopoulos' udtalelse for nylig om, at forslag om at åbne for direkte handel med Nordcypern ikke ville have nogen reel eller mærkbar økonomisk effekt, men blot være et politisk krav, som sigter mod at opgradere den nordlige del af øen politisk?

Er han enig med mig i, at den måde, som de tyrkiske cyprioter - som trods alt er EU-borgere - bliver behandlet på af deres naboer på øen, og som er intet mindre end økonomisk apartheid, er uacceptabel og må stoppes, og vil han sige noget om hans formandskabs praktiske skridt i de næste seks måneder for at få dette til at ske?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Jeg er taknemmelig for medlemmets spørgsmål. Det er vist for tidligt at sige noget om, hvorvidt jeg nyder oplevelsen.

Med hensyn til spørgsmålet om behovet for direkte handel med Nordcypern og det spørgsmål, jeg fik stillet med hensyn til andres udtalelser, er Rådets holdning fortsat den samme som tidligere fremsat. Vi mener fortsat, at direkte handel vil bidrage til at indsnævre kløften i den økonomiske udvikling mellem nord og

syd på øen ved at fremme økonomisk samarbejde og forretningsforetagender mellem de to samfund. Ved at støtte øens økonomiske integration ville man også markant fremme udsigterne til genforening, eftersom det ville gøre det lettere og rent ud sagt også billigere at opnå en aftale.

Med hensyn til de specifikke skridt under Det Forenede Kongeriges formandskab ønsker regeringen at få vedtaget disse regler så hurtigt som muligt for at opfylde Rådets mandat til at afslutte de tyrkiske cyprioters isolation. Derfor vil vi i samarbejde med Kommissionen og andre medlemsstater fortsætte arbejdet med de akter, som det luxembourgske formandskab har overladt til os.

Formanden. - Spørgsmål nr. 6 af **Simon Coveney** (H-0460/05)

Om: Burma - menneskerettigheder og civilbefolkningen i Shan-staten

Hvilke konkrete skridt agter Rådet at tage i forbindelse med den betydelige stigning i den burmesiske hærs angreb på civilbefolkningen i Shan-staten og de alvorlige krænkelse af menneskerettighederne i Shan-staten (Burma) med henblik på at lægge pres på de burmesiske myndigheder for at få dem til at standse hærens brutalitet i Shan-staten, og hvilke foranstaltninger bliver der truffet for at opfordre de thailandske myndigheder til at leve op til deres ansvar og yde de flygtninge, som dagligt flygter over grænsen til Thailand, den nødvendige beskyttelse og humanitære bistand?

Douglas Alexander, *formand for Rådet.* - (EN) Rådet har på adskillige møder med de burmesiske ledere givet udtryk for sin bekymring over menneskerettighederne i Burma, senest den 6. maj på et møde på ministerplan med Burma, som blev afholdt i forbindelse med ASEAN-ministerkonferencen i Kyoto.

På mødet på ministerplan mellem EU og ASEAN i Jakarta i marts mødtes formandskabet med en højtstående burmesisk repræsentant for at informere ham om EU's bekymringer og for at opmuntre hans myndigheder til at forsøge at indlede en dialog med alle landets politiske og etniske grupper for at lette forsoningen og demokratiet i Burma.

Den 17. juni 2005 fremsatte formandskabet i anledning af Aung Sang Suu Kyis 60-årsfødselsdag en erklæring på EU's vegne, hvor det gentog sine bekymringer over den aktuelle situation i Burma og de fornyede spændinger mellem nationaliteter, særligt Shan-staten og karen-folket. I denne erklæring blev det påpeget, at EU arbejder for at støtte national forsoning og respekten for menneskerettigheder og demokrati i Burma, og det statslige freds- og udviklingsråd blev opfordret til at gå ind i en ægte dialog med NLD og med repræsentanter for de etniske befolkningsgrupper for at finde fredelige politiske løsninger, som tager højde for deres legitime bekymringer.

Mairead McGuinness (PPE-DE), *stedfortræder for spørgeren.* - (EN) På vegne af Simon Coveney, som har rejst dette spørgsmål, skal spørgsmålet til Rådet lyde: På baggrund af det, De netop har sagt, hvor effektivt har alt dette været, og hvilke andre skridt kan der tages? Jeg tror ikke, der er nogen, der mener, at skridtene indtil videre har givet nogen resultater.

Douglas Alexander, *formand for Rådet.* - (EN) Jeg taler i dag til Parlamentet som repræsentant for formandskabet, men jeg kan forsikre Dem om, ikke mindst fra mit tidligere arbejde som udenrigsminister i Det Forenede Kongeriges regering, at jeg er helt klar over den indsats, som den britiske regering og Europa mere generelt har gjort for at forsøge at tilvejebringe den løsning, som vi alle ønsker i betragtning af de aktuelle overtrædelser af menneskerettighederne i Burma.

Vores engagement i Burma er at fremme menneskerettigheder, demokratisering og bæredygtig udvikling, så godt vi kan og med alle tilgængelige midler. Det glæder mig at kunne sige, at EU fortsat er i fronten af de internationale bestræbelser for at presse på for at opnå forbedring af menneskerettighederne i Burma. Oppositionsgrupper, inklusive National League for Democracy, anerkender og glæder sig over den fortsatte politiske og praktiske støtte fra EU.

Overtrædelser af menneskerettighederne er blevet fremhævet i flere meget kritiske beslutninger om Burma i FN's Generalforsamling og i FN's Menneskerettighedskommission. De burmesiske myndigheder kan ikke være i tvivl om vores holdning. EU's trojka gav udtryk for vores store bekymring over situationen i Burma direkte over for den burmesiske udenrigsminister i Kyoto den 6. maj.

Vi mener fortsat, at det er afgørende, at regimet går ind i en ægte og omfattende dialog med Aung San Suu Kyi og National League for Democracy og med repræsentanter for de etniske befolkningsgrupper. Kun en sådan dialog kan bane vejen for en fredelig demokratisk fremtid for alle Burmas befolkningsgrupper.

Jeg vil imidlertid gerne tilføje, at samtidig med at jeg er stolt over det arbejde, som EU og europæiske medlemsstater har udført i dette spørgsmål, mener jeg, at man skal være klar over, at det også er vigtigt, at andre af Burmas asiatiske naboer handler og optrapper deres indsats over for overtrædelserne af menneskerettighederne. Det har skuffet os, at tidligere FN-resolutioner ikke har sikret aktiv støtte fra andre asiatiske partnere til den type initiativer, der er nødvendige for at lægge denne grad af pres på det burmesiske regime. Jeg kan altså forsikre Dem, at vi fra formandskabets side vil opretholde presset på europæisk niveau, men vi er bevidste om, at også andre uden for Europa har et ansvar for at arbejde for ændringer over for de burmesiske myndigheder.

Formanden. - Spørgsmål nr. 7 af **Claude Moraes** (H-0465/05)

Om: Beskyttelse af mindretal i EU

Agter Rådet at udtale sig om beskyttelse af mindretal i EU og fremtiden for EU's agentur for grundlæggende rettigheder eller at tage det med i sit arbejdsprogram?

Douglas Alexander, *formand for Rådet.* - (EN) Rådet støtter oprettelsen af et EU-agentur for grundlæggende rettigheder, som vil spille en stor rolle i at forbedre sammenhængen og konsistensen i EU's menneskerettighedspolitik. Efter Kommissionens vedtagelse af forslaget om at oprette agenturet for grundlæggende rettigheder vil Rådet overdrage forslaget til en arbejdsgruppe til undersøgelse.

Med hensyn til beskyttelse af mindretal vil jeg minde medlemmet om, at der allerede er vedtaget lovgivning for at bekæmpe diskrimination på grund af race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder og seksuel orientering. Kommissionen skal i 2006 aflægge rapport om status for gennemførelsen af direktiv 2000/43/EF og 2000/78/EF. Desuden har Rådet noteret sig Kommissionens meddelelse af 1. juni 2005 om ikke-diskrimination og lige muligheder for alle, en ramme-strategi, hvor Kommissionen foreslår at nedsætte en højtstående rådgivende gruppe om social og beskæftigelsesmæssig integration af forfordelte etniske minoriteter.

Under Det Forenede Kongeriges formandskab vil Rådet og Europa-Parlamentet behandle Kommissionens forslag til en beslutning om det europæiske år for lige muligheder for alle - dvs. 2007 - som bygger på fire centrale emner. Det er rettigheder - højne bevidstheden om retten til lighed og ikke-diskrimination; repræsentation - stimulere en debat om måder til at øge underrepræsenterede gruppers deltagelse i samfundet; anerkendelse - prise og imødekomme forskellighed; og respekt og tolerance, fremme et mere sammenhængende samfund. Det foreslåede budget er på i alt 13,6 millioner euro, som skal dække forberedelser i 2006 og aktiviteter, som skal finde sted i løbet af selve det europæiske år i 2007.

Claude Moraes (PSE). - (EN) Jeg håber ikke, det var den skotske accent, der kom i vejen. Formanden er ekstremt klar i sine udtalelser. Jeg vil gerne byde ham velkommen i hans embede uden nogen som helst ironi - som vi har hørt fra et eller to andre medlemmer - og jeg takker ham for det meget positive svar.

Jeg vil gerne minde formanden om, at Det Forenede Kongerige har gennemført alle de direktiver, han nævnte. Vi er førende på dette punkt. Mange medlemmer mangler stadig at gennemføre lovgivning om anti-diskrimination.

Må jeg spørge Dem, om De er enig med mig i, at EU's agentur om grundlæggende rettigheder, som har bred støtte i Parlamentet, er noget, der kunne blive stærkt udviklet under Deres opsyn, og at vi bør bede de medlemsstater, som endnu ikke har gennemført anti-diskriminationslovgivning, om at gøre det så hurtigt som muligt?

Douglas Alexander, *formand for Rådet.* - (EN) Jeg er taknemmelig for medlemmets spørgsmål. Jeg respekterer det udtrykte ønske om, at jeg skal tale lidt langsommere. Jeg håber, bemærkningen gjaldt min hastighed og ikke min accent. Jeg kan forsikre Dem, at hvis jeg forekom lidt hurtig i mine første svar, så skyldtes det kun mit ønske om at nå så mange spørgsmål, som vi kan, i løbet af den begrænsede spørgetid, vi har til rådighed i dag.

Jeg er også taknemmelig for, at medlemmet anerkender Det Forenede Kongeriges arbejde med dette særlige spørgsmål. Jeg vurderede selv, at det ville blive bedømt som ret uformandskabsagtigt, hvis jeg selv pralede af det, men jeg har bemærket hans kommentarer. Jeg takker for hans varme velkomst til min rolle som taler i dag.

Det Forenede Kongerige bifalder Kommissionens forslag, og det gør formandskabet også, om at etablere et agentur for grundlæggende rettigheder. Vi går ind for et effektivt, uafhængigt agentur for grundlæggende

rettigheder med veldefinerede arbejdsmaal, som ikke gentager eksisterende organers arbejde. Det var emnet for en drøftelse, jeg havde med kolleger i Europarådet her til morgen lige ovre på den anden side af floden.

Vi mener, at agenturet bør prioritere områder som racisme og fremmedhad og bygge på det arbejde, som allerede er udført af Det Europæiske Observationscenter for Racisme og Fremmedhad. Vi vil samarbejde med andre medlemsstater om at udforme detaljerne under vores formandskab.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - (EN) Jeg ønsker ikke at underminere det meget alvorlige spørgsmål, som min gode ven og kollega Claude Moraes stillede, men jeg bemærker, at De hilser dette særlige agentur velkommen. Kunne De fortælle os, hvor mange agenturer De mener, EU bør have, og om De er enig med mig i, at EU generelt har brug for færre agenturer og mere handling?

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Jeg ønsker ikke at bryde den konsensus, der ser ud til at have bredt sig i Parlamentet, når jeg besvarer medlemmets spørgsmål, men jeg ser ikke nogen modsætning mellem at etablere et nødvendigt agentur, som udfører vigtigt arbejde, og at EU kan handle. Måske er det bare noget, vi er uenige om.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Hr. minister, velkommen til Deres debut i Europa-Parlamentet. Med hensyn til spørgsmålet om agenturet for grundlæggende rettigheder er jeg alvorligt bekymret over risikoen for, at det vil gentage det eksisterende fremragende arbejde i Parlamentet i Udvalget om Borgernes Rettigheder, Retlige og Indre Anliggender og arbejdet i Europarådet og FN's Menneskerettighedskommission.

Hvordan kan De sikre, at det ikke vil være en gentagelse og derfor ikke spild af de europæiske skatteborgeres penge?

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Jeg er bestemt ikke blind for de bekymringer, som medlemmet rejser. Det var faktisk genstand for lange diskussioner i morges med Europarådet, som har udtrykt lignende bekymringer med hensyn til, hvordan vi undgår gentagelse. Somme tider må det sprog, der bliver brugt, med synergier og komplementaritet, ikke skjule det vigtige spørgsmål, han stillede, med hensyn til vigtigheden af at være streng med hensyn til den rolle, som agenturet for grundlæggende rettigheder skal spille.

Jeg tror, det er nødvendigt for formandskabet at sige helt klart, at der vil blive taget skridt til at sikre, at agenturet for grundlæggende rettigheder undgår gentagelser, som hans spørgsmål antydede. Formandskabet har arbejdet tæt sammen med Europarådet, som støtter oprettelsen af agenturet for grundlæggende rettigheder. Vi mener, at agenturets styrelsesråd bør omfatte en repræsentant for Europarådet og en observatør fra det foreslåede europæiske ligestillingsinstitut for netop at undgå den form for gentagelse, som blev omtalt i spørgsmålet. Det er en sag, som vi vil være nødt til løbende at overvåge opmærksomt. Derfor er jeg glad for, at han stillede dette spørgsmål. Det er ikke en sag, som vil blive løst endeligt i dag, men den fortjener fortsatte og detaljerede overvejelser i de kommende uger og måneder.

Formanden. - Spørgsmål nr. 8 af **Robert Evans** (H-0467/05)

Om: Bankgebyrer

Har Rådet kendskab til de ublu gebyrer, nogle banker i EU tager for at overføre penge? F.eks. blev en vælger i min valgkreds for nylig afkrævet næsten 1000 euro for at overføre penge fra en bank i Spanien til Det Forenede Kongerige. Vil Rådet overveje at fastsætte regler for de gebyrer, europæiske bankkunder kan afkræves i forbindelse med bankoverførsler i det indre marked?

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Rådet henviser til sit svar på forespørgsel til skriftlig besvarelse E-0229/02. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro har siden den 1. juli 2002 været gældende for elektroniske betalingstransaktioner, kontanthævninger og kortbetalinger, og siden den 1. juli 2003 for grænseoverskridende kreditoverførsler. Den fastsætter, at de gebyrer, som finansielle institutioner kan opkræve for grænseoverskridende transaktioner mellem medlemsstaterne og euroområdet, skal tilpasses de gebyrer, der hæves for lignende transaktioner inden for de pågældende medlemsstater. Andre medlemsstater kan anvende forordningen på grænseoverskridende betalinger og kredittransaktioner i deres egne valutaer.

Jeg skal minde om, at kun Kommissionen har initiativret inden for det område af fællesskabsbestemmelser, som medlemmet henviser til. Men hvis Kommissionen skulle beslutte at sende et forslag om det, ville Rådet naturligvis overveje det.

Robert Evans (PSE). - (EN) Mange tak for det svar. Ligesom De kender jeg udmærket Rådets beslutning fra 2001, som De henviste udførligt til.

Men bortset fra det, mener De personligt, at det er bekymrende, at internationale banker høster store indtægter på noget, som i dag blot er et tryk på en computertast for mennesker, som overfører penge inden for det indre marked?

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Det må retfærdigvis siges, at på grund af de internationale kapitalmarkeders natur er dette ikke det eneste tilfælde, hvor der kan laves store penge med et tryk på en computertast. Det har vi faktisk nogen erfaring med i Det Forenede Kongerige, selv om det glæder mig at kunne sige, at det var før denne regerings embedsperiode.

Det er imidlertid et vigtigt spørgsmål, medlemmet rejser, og hvis han ønsker at korrespondere yderligere med mig, vil jeg naturligvis sørge for, at det bliver ledt videre til rette vedkommende.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Jeg vil gerne gøre Dem opmærksom på en vælger, som netop har sendt mig en e-mail om uhyrlige FIFA-gebyrer for billetter til World Cup 2006. Det kunne måske være interessant med hensyn til De Olympiske Lege i London. Ud over billetternes pris blev han debiteret for 24 euro for brug af sit *MasterCard*. Billetterne koster kun 149 euro. Er det ikke, som min kollega sagde, på tide at se på, at mennesker, som gør så lidt, kan tjene så store penge?

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Medlemmet rejser et meget vigtigt spørgsmål på vegne af en af sine vælgere. Som skotte må jeg sige, at jeg er bange for, at spørgsmålet om World Cup-billetter nok kun vil være af akademisk interesse for mig, men jeg er sikker på, at det vil være vigtigere for mange andre medlemmer i Parlamentet end for os i Skotland.

Men som jeg allerede har sagt i forbindelse med det oprindelige spørgsmål, der blev stillet, må man huske, at kun Kommissionen har initiativret på dette område af fællesskabsbestemmelser, og jeg mener derfor, at hvis der er særlige bekymringer i forbindelse med de omtalte kreditkorttransaktioner, ville det være passende også at tage det op med Kommissionen.

Formanden. - Da de vedrører samme emne, behandler vi under ét spørgsmål nr. 9 af **Paulo Casaca** (H-0470/05)

Om: Formidling af opfordringer til anvendelse af vold i Libanon gennem offentlige europæiske kommunikationsmidler

Efter at der har været begrundede forhåbninger om en fremtid for demokratiet i Libanon har de seneste nyheder bragt en vis pessimisme med sig, især drabet på journalister og den lave valgdeltagelse, især blandt medlemmerne af de trossamfund, som udgør mindretal i de områder, der er kontrolleret af Hizbollah-militsen.

Et af de midler, som denne terrororganisation gør mest brug af til udbredelse af sit budskab om had og vold, er udsendelsen af programmer gennem telekommunikationsvirksomheden HISPASAT, som delvis ejes af en EU-medlemsstat.

Er det ikke Rådets opfattelse, at dette er i strid med direktivet om fjernsyn uden grænser, især dets artikel 22, og med konklusionerne fra Rådet (uddannelse, ungdom og kultur) af 22.-23. maj 2005?

Hvornår kan Rådet garantere, at der ikke længere til libaneserne vil blive rettet opfordringer til terror via offentlige europæiske kommunikationsmidler?

spørgsmål nr. 10 af **Charles Tannock** (H-0554/05)

Om: Udsendelse af al-Manars programmer og fortsatte overtrædelser af EU-direktiver

Selv om alle kontrolmyndigheder på det audiovisuelle område har bekræftet, at indholdet af al-Manars programmer strider mod EU-direktivet om fjernsyn uden grænser, bliver al-Manar fortsat sendt i Europa og fra Europa til andre regioner i verden. Det spanske (delvis statsejede) Hispasat og det franske Eutelsat fortsætter med at levere sendekapacitet til al-Manar.

Selv om Hispasat er klar over det hadske indhold i al-Manars programmer, har selskabet overraskende nok endnu ikke taget konkrete skridt til at indstille de afskyelige udsendelser. I Frankrig har regeringen pålagt Eutelsat at ophøre med at udsende al-Manars programmer, og Eutelsat har efterkommet dette pålæg.

Det saudiarabisk ejede Arabsat og det egyptisk ejede Nilesat fortsætter med at sende al-Manar direkte til europæiske seere i det meste af Europa og opfordrer unge mennesker til at udføre selvmordsattentater.

Vil Rådet rejse dette spørgsmål over for den spanske, den franske, den saudiarabiske og den egyptiske regering med henblik på at sikre, at denne situation øjeblikkeligt bringes til ophør?

Hvordan kan EU fastholde, at det tager sit ansvar i forbindelse med bekæmpelsen af terrorisme alvorligt, når kanaler som al-Manar uforstyrret kan fortsætte med at fremme terrorisme via medierne, selv om situationen har været kendt længe?

og spørgsmål nr. 11 af **Frédérique Ries** (H-0561/05)

Om: Al-Manar-tv

I marts 2005 indkaldte Kommissionen til et møde inden for rammerne af den europæiske platform for kontrolmyndigheder på det audiovisuelle område (EPRA), hvor det blev gentaget, at artikel 22a i direktivet om fjernsyn uden grænser udtrykkeligt forbyder udsendelser, der tilskynder til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet. Der var på mødet enighed om, at sådanne bestemmelser også gælder for radio- og tv-selskaber, der benytter en frekvens, satellitkapacitet eller et uplink til en satellit, der tilhører en medlemsstat.

Al-Manar opfordrer til had, vold og selvmordsattentater, spreder antisemitisk materiale og overholder ikke grundlæggende rettigheder. Al-Manar udsendes ved hjælp af satellittjenester og -kapacitet tilhørende Hispasat (som delvis ejes af den spanske stat) og Globecast, som er et datterselskab af France Telecom. Fra kontoret i Beirut sendes al-Manar også til Arabsat (www.arabsat.com) og Nilesat (www.nilesat.com.eg), som også kan modtages i det meste af Europa.

Hvad gør Rådet for at stoppe denne form for terrorpropaganda, som når Europa og andre regioner i verden? Er de saudiarabiske og egyptiske myndigheder blevet advaret og anmodet om at gribe ind og spille en ansvarlig rolle i den fælles bekæmpelse af terrorisme?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Fru formand, det glæder mig, at vi kan tage spørgsmål 9, 10 og 11 under ét.

Som medlemmerne ved, er Rådet engageret i kampen mod tilskyndelser til had i radio- og fjernsynsudsendelser. I artikel 22(a) i direktivet om fjernsyn uden grænser er det fastsat, at medlemsstaterne bør sikre, at udsendelser ikke indeholder nogen tilskyndelser til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet. Direktivet gælder imidlertid ikke for udsendelser, som udelukkende er beregnet til at blive modtaget i tredjelande, eller for stationer, som ikke hører under en medlemsstats jurisdiktion.

Som følge af de vellykkede initiativer, som de franske, nederlandske og spanske myndigheder har taget på grundlag af direktivet, udsendes al-Manar ikke længere af noget EU-baseret satellitselskab, og direktivet om fjernsyn uden grænser gælder ikke længere for den.

Rådet diskuterede spørgsmålet om tilskyndelse til had i udsendelser fra lande uden for EU på sit møde den 23. maj 2005 og gjorde status over det arbejde, der er sat i værk for at reagere på de problemer, der opstår som følge af satellitudsendelse af ikke-EU-kanaler i EU. Dette skete efter et møde mellem lederne af de nationale radio- og fjernsynsmyndigheder den 17. marts 2005, hvor man enedes om at styrke samarbejdet mellem myndighederne og definerede konkrete skridt til at styrke dette samarbejde, særligt udveksling af oplysninger om kanaler, som er autoriserede i medlemsstater, og ved at oprette et kontaktpunkt inden for hver national myndighed. I Rådet noterede delegationerne sig de skitserede foranstaltninger og forslag til at bekæmpe tilskyndelse til had i udsendelser. De anerkender, at det i forbindelse med revisionen af direktivet om fjernsyn uden grænser bør overvejes, hvilke midler der mere effektivt kan bekæmpe udsendelsen af sådant materiale, særligt tilpasning af dette instrument til den nyeste tekniske udvikling.

Paulo Casaca (PSE). - (PT) Jeg vil gerne, fru formand, takke for dette grundige og præcise svar, som det britiske formandskab netop har givet, og jeg vil også gerne, hr. minister, over for Dem og hele formandskabet udtrykke mit oprigtigste ønske om stor succes med at besvare de europæiske udfordringer, som De står over for. Det spørgsmål, der her blev rejst, udspringer i grunden af det dybereliggende problem, hvordan de europæiske institutioner skal forholde sig til dem, der i tredjelande aktivt virker for terrorisme.

Så sent som i dag læste jeg i pressen, hvordan der i Iran foregår en aktiv kampagne for at få folk til at gennemføre selvmordsattentater i Israel og Irak.

Jeg kunne godt tænke mig at høre formandskabets kommentarer hertil.

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Jeg takker for medlemmets venlige ord og gode ønsker ved starten af vores formandskab. Som jeg forsøgte at sige i mit oprindelige svar, fordømmer vi fuldt ud handlinger, som tilskynder til denne form for terrorisme og voldshandlinger, som han beskriver, og jeg håber, mine tidligere bemærkninger afspejler den alvor, som vi ser på dette problem med.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Jeg vil gerne takke Dem for Deres velovervejede svar og for den kendsgerning, at den britiske regering endelig har overvejet at forbyde Hizbollahs såkaldte civile fløj, idet der i virkeligheden ikke er forskel på den civile og den militære fløj.

Dagen i dag var en stor dag for den by, jeg repræsenterer, nemlig London, fordi vi vandt kampen om De Olympiske Lege i 2012. Et af budskaberne fra premierministeren i Singapore var, at De Olympiske Lege vil blive brugt som en motor for fred og venskab mellem nationerne, en måde at bekæmpe denne form for had mellem folk på.

Hvad kan der ellers gøres for at sætte en stopper for, at virksomheder, der er registreret i en EU-medlemsstat, giver reklameindtægter til fjernsynsselskaber som al-Manar? Desuden, hvilket pres kan De gennem Rådet lægge på regeringerne i Egypten og Saudi-Arabien for at få dem til at holde op med at sende til de arabisktalende samfund i EU-medlemsstater, som lytter til denne hadefulde form for udsendelser?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Jeg vil først sige, at jeg er uenig i Deres karakteristik af den britiske regerings holdning med hensyn til Hizbollah, men dette er ikke tiden eller stedet til at gå i dybden med dette spørgsmål, som er mere direkte relevant for Det Forenede Kongeriges nationale myndigheder end for vores rolle som formandskab.

Jeg er imidlertid taknemmelig for medlemmets varme velkomst til hans hjembys succes med at sikre sig De Olympiske Lege, og jeg kan forsikre ham, at der er masser af muligheder i bilaterale fora og især i kontakten mellem EU og andre nationer uden for EU for at tage netop den slags bekymringer op, som han har talt om her i eftermiddag.

Frédérique Ries (ALDE). - (FR) Fru formand, jeg vil takke og lykønske de spanske myndigheder, der lige har forbudt at udsende tv-kanalen al-Manar, som vi taler om her, via deres satellit Hispasat. Når dette er sagt, vil jeg gerne stille to konkrete spørgsmål til hr. Alexander, da vi synes at have forskellige oplysninger om den seneste udvikling eller forskellig fortolkning af visse artikler i direktivet om fjernsyn uden grænser. Frankrig har derfor forlangt, at Eutelsat skal standse udsendelsen af signalet. Så langt, så godt. Men hvad med Globesat, der er et af telekoncernen France Telecoms datterselskaber, og som mig bekendt er holdt op med at forsyne andre satellitter med signalet, som til gengæld leverer signalet uden for EU's grænser? De kommer således i Deres svar ikke nærmere ind på, hvad de egyptiske og saudiske satellitter Nilesat og Arabsat, agter at gøre. Efter at have læst artikel 2, stk. 4, mener jeg, at de hører under direktivet om fjernsyn uden grænser. Som bekendt har vi en associeringsaftale med Egypten, så vil der blive taget fat på problemet? Er det allerede sket? Vi har et rådsmøde den 13. december. Agter De at drøfte det på dette møde? Det er konkrete spørgsmål.

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Jeg vil blot komme med et par bemærkninger.

For det første kender jeg ikke til den forskel, som medlemmet taler om, men hvis der er spørgsmål, som vi er faktisk uenige om, så vil jeg meget gerne have en beskrivelse af dem.

Min anden bemærkning er den grundlæggende, at fællesskabslovgivningen ikke gælder for udsendelser, som udelukkende er beregnet til at modtages i tredjelande, og det er også en faktor i vores diskussioner.

Ryszard Czarnecki (NI). - (PL) Fru formand, hr. Alexander, Spanien løste faktisk dette problem så sent som i sidste uge, men Frankrig har desværre endnu ikke fulgt trop. Hr. Ries har fuldstændig ret i denne henseende. Det fører til spørgsmålet om, hvorvidt der skal lægges et vist pres på de franske myndigheder og først og fremmest myndighederne i Saudi-Arabien og Egypten, sådan som hr. Tannock med rette sagde for et kort øjeblik siden. Efter min mening er det også en opgave for Rådet, og den kræver en vis form for diplomati.

Hr. Alexander, jeg ønsker Dem held og lykke i Deres rolle som rådsformand. I lyset af det faktum, at Skotland ikke deltager i verdensmesterskabet, bør Bertie Vogts nok fyres fra sit job som træner.

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Medlemmet lægger stor vægt på en diplomatisk diskussion af disse spørgsmål. Dette er helt klart ikke kun et spørgsmål om udsendelser, men også om at få bugt med de organisationer eller enkeltpersoner, som vil holde liv i had og manglende forståelse, når vi står for større forståelse og forsoning mellem de store trosretninger og store folk. Jeg er derfor enig i, at det er vigtigt, at der tages diplomatiske midler i brug.

Med hensyn til hans anden bemærkning tror jeg nok, det er ganske rigtigt, eftersom Bertie Vogts allerede er holdt op som træner for det skotske fodboldhold, men så tænkte jeg, at det nok ikke ville være særligt *communautaire* af mig at fremhæve det, eftersom vi igen har udpeget en skotte til den rolle, men tilsyneladende uden den store effekt indtil videre!

Formanden. - Da spørgeren ikke er til stede, bortfalder spørgsmål nr. 12.

Spørgsmål nr. 13 af **James Hugh Allister** (H-0473/05)

Om: Tjenesten for EU's Optræden Udadtil

Hvordan vil forslaget om oprettelse af en EU-udenrigstjeneste blive påvirket af den manglende ratifikation af den foreslåede EU-forfatning? I betragtning af bortfaldet af forfatningen og dermed af retsgrundlaget for tiltaget, hvad agter Rådet da at gøre for at tilbagekalde de foranstaltninger, der formentlig allerede er truffet med henblik på indførelsen af denne tjeneste?

Douglas Alexander, *formand for Rådet.* - (EN) Efter stats- og regeringschefernes erklæring af 17. juni om ratifikationen af forfatningstraktaten har Rådet ikke truffet beslutning om, hvilke yderligere skridt, om nogen, der skal tages med hensyn til forberedelserne for oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil.

James Hugh Allister (NI). - (EN) Eftersom formålet med EU's udenrigstjeneste skulle være at assistere EU's udenrigsminister, eftersom EU's udenrigsminister kun kan eksistere på grundlag af forfatningen, og eftersom retten til at handle på EU's vegne kun opstår, hvis EU selv er en juridisk person, må man så ikke konkludere, at grundlaget for tjenestens juridiske autoritet er forfatningen? Eftersom der nu er tænkepause med hensyn til forfatningen, bør det samme så ikke gælde for udenrigstjenesten, hvis det altså er en ægte tænkepause og ikke kun en kosmetisk? For hvis man fortsætter med gennemførelsesforanstaltningerne, går Rådet så ikke stik imod offentlighedens forsagelse af forfatningen og al dens væsen?

Douglas Alexander, *formand for Rådet.* - (EN) Fremtiden for forberedelserne til EU's udenrigstjeneste hænger naturligvis sammen med fremtiden for forfatningstraktaten. Medlemmet har ret i, at der nu er tænkepause efter de beslutninger, der blev opnået på Det Europæiske Råd i Bruxelles for få uger siden. Denne periode - til at tænke i, som defineret af Det Europæiske Råd - vil fortsætte i nogle måneder.

Lad os allerførst gøre det klart, at det forberedende arbejde til dato har bestået i diskussioner mellem medlemsstaterne, Rådets sekretariat og Kommissionen som vedtaget af stats- og regeringscheferne i oktober 2004. Det er rigtigt, at det luxembourgske formandskab tog fat på forberedende arbejde som besluttet af denne mellemstatslige konference og Det Europæiske Råd i december. Dette arbejde var imidlertid ikke nogen foregribelse af ratifikationsprocessen. Det bestod af diskussioner og udveksling af idéer i Bruxelles. Som jeg sagde i mit første svar, er der ikke truffet nogen formelle beslutninger.

Richard Corbett (PSE). - (EN) Accepterer formandskabet, at forfatningen i nogle tilfælde gør ting obligatoriske, som allerede er helt mulige og legale under de nuværende traktater? F.eks. kunne Rådet ved at ændre sin forretningsorden beslutte at holde offentlige møder, når det behandler lovgivning. De nationale parlamenter kunne involveres bedre med tidlig information, og nogle aspekter af f.eks. EU's udenrigstjeneste ville kunne undersøges i rette tid.

Jeg bemærker, at hr. Allister ikke ønsker at gå denne vej. Formentlig ønsker han som en god føderalist, at EU's repræsentation udadtil skal forblive under Kommissionen og ikke under hr. Solana.

Douglas Alexander, *formand for Rådet.* - (EN) Jeg vil ikke blande mig i medlemmernes private diskussion om, hvem der er føderalist, og hvem der ikke er det.

Lad mig blot sige, at jeg er berømt i Det Forenede Kongerige for at sige, at et af de indlysende områder, hvor der er udsigt til fremskridt med hensyn til større gennemsigtighed inden for EU, er Rådets mulighed for at holde offentlige møder, når det gælder lovgivning. Det synes jeg er sund fornuft.

Vi skal imidlertid også afspejle den kendsgerning, at Det Europæiske Råd i Bruxelles for to uger siden besluttede en tænkepause. Derfor er det nødvendigt, at dette afspejles i de prioriteringer, vi vil udvikle i løbet af det kommende år. Der bliver masser af muligheder både for medlemmer af Parlamentet og især for de europæiske ledere, de europæiske folk og offentligheden i Europa for at deltage i disse diskussioner i tænkepausen. Derfor må det prioriteres højt at føre diskussioner, som har med tænkepausen at gøre, i stedet for straks at gå videre mod ændringer - små eller store - med hensyn til Rådets aktioner eller nogle af de emner, der findes i forfatningstraktaten.

Formanden. - Spørgsmål nr. 14 af **Willy Meyer Pleite** (H-0478/05)

Om: Overholdelse af internationale forpligtelser i forbindelse med terrorhandlinger

Luis Posada Carriles, som er venezuelansk statsborger af cubansk oprindelse, er efterlyst af myndighederne i sit hjemland for deltagelse i et terrorattentat den 6. oktober 1976 udført i Barbados' luftrum mod et fly fra det cubanske luftfartsselskab Cubana de Aviación, der var afgået fra Caracas med kurs mod Havana. Attentatet kostede 73 personer livet. På nuværende tidspunkt tilbageholdes Luis Posada Carriles i USA, og Venezuela, hvor attentatet fandt sted, har anmodet om at få ham udleveret på grund af hans formodede skyld.

Det Europæiske Råd erklærede på sin ekstraordinære samling den 21. september 2001, at terrorismen er en sand svøbe for verden og for Europa, og at kampen mod terrorismen vil være et af Unionens vigtigste mål ved forsvaret for retsstatsprincipperne og de internationale aftaler.

En af disse aftaler er konventionen til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod søfartssikkerheden, som vedtoges i Montreal den 23. september 1971. Det er med hjemmel i denne konvention og landets bilaterale aftale med USA, at de venezuelanske myndigheder har anmodet det amerikanske retsvæsen om udlevering af den pågældende.

Hvordan stiller Rådet sig nu til, at USA ikke har udleveret den formodede terrorist Luis Posada Carriles?

Douglas Alexander, *formand for Rådet.* - (EN) Rådet betragter sagen om Luis Posada Carriles som en bilateral sag mellem Venezuela og USA. Rådet vil desuden gerne minde medlemmet om, at spørgsmålet om Posadas deportation stadig er sub judice, og at USA's myndigheder ikke officielt har afvist en formel venezuelansk anmodning om udlevering.

Uden at foregribe resultatet af Posada-sagen bør det imidlertid bemærkes, at EU fordømmer alle terrorhandlinger, uanset deres mål eller motivation. I Rådets erklæring om bekæmpelse af terrorisme af 25. marts 2004 forpligtede EU og medlemsstaterne sig til at gøre alt, hvad der står i deres magt, for at bekæmpe alle former for terrorisme i overensstemmelse med EU's grundlæggende principper, bestemmelserne i FN's charter og forpligtelserne i FN's Sikkerhedsråds resolution 1373.

I denne forbindelse minder Rådet om, at alle EU-medlemsstater har tiltrådt Montreal-konventionen til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden i den civile luftfart, som gør det strafbart at bringe sikkerheden for en flyvemaskine under flyvning i fare og pålægger stater, som tilbageholder overtrædere, enten at udlevere overtræderen eller at strafforfølge sagen.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). - (ES) Hr. minister, denne sag giver anledning til stor offentlig bekymring, for selv om det er et bilateralt problem mellem Venezuela og USA, må disse lande ikke give indtryk af, at de dækker over eller beskytter folk, der er anklaget for terrorhandlinger. Det gælder også for folk med forbindelser til efterretningstvæsenet som f.eks. hr. Posada, der faktisk var på CIA's lønningsliste.

Jeg glæder mig til dels over Deres svar, fordi det antyder, at det er vigtigt, at ingen skrækkelig terrorhandling som f.eks. denne bør kunne foregå ustraffet.

Douglas Alexander, *formand for Rådet.* - (EN) Med al respekt for spørgeren, så ville det være uklogt at blive trukket ind i generelle diskussioner af denne sag, eftersom den i øjeblikket er sub judice. Jeg har noteret mig spørgerens bemærkninger, men i lyset af, at sagen stadig er sub judice, dækker mine udtalelser fuldt ud Rådets holdning.

Formanden. - Spørgsmål nr. 15 af **Bill Newton Dunn** (H-0482/05)

Om: Fælles efterforskningshold

I forbindelse med sit svar på mit spørgsmål (H-0377/05) under spørgetiden i sidste mødeperiode⁽⁵⁾ var Rådet helt ude af stand til at besvare mit tillægsspørgsmål, men lovede offentligt at sende mig et skriftligt svar. Hvor meget længere må jeg vente på at få svar?

Douglas Alexander, *formand for Rådet.* - (EN) Efter det svar, som Rådets repræsentant gav på spørgsmål H-0377/05 under spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets sidste plenarmøde i Strasbourg den 8. juni 2005, stillede medlemmet et tillægsspørgsmål om status for gennemførelsen af Rådets rammebeslutning 2002/465/JHA af 13. juni 2002 om fælles efterforskningshold.

⁽⁵⁾ Svar af 8.6.2005.

I sit svar på spørgsmål H-0377/05 konstaterede Rådets repræsentant, at 21 medlemstater havde underrettet Rådets generalsekretariat om, at de havde gennemført rammebeslutningen, men i to medlemsstater var forslaget om lovgivning til gennemførelse af denne beslutning blevet forelagt parlamentet, eller ville snart blive det, og en medlemsstat havde meddelt, at den havde gennemført dele af beslutningen.

Formålet med medlemmets tillægsspørgsmål var at finde ud af, hvordan situationen var i den 25. medlemsstat. På basis af den foreliggende information kan Rådet informere Dem om, at den 25. medlemsstat - nemlig Italien - har informeret Rådets generalsekretariat om, at bestemmelserne til gennemførelse af Rådets rammebeslutning af 13. juni 2002 om fælles efterforskningshold og konventionen om gensidig bistand i straffesager af 29. maj 2000 er indeholdt i lovforslag C2372, som blev fremsat af regeringen den 20. februar 2002 og i øjeblikket granskes i retsudvalget og udenrigsudvalget i Italiens deputeretkammer. Det er i øjeblikket ikke muligt at sige noget om, hvor lang tid det vil tage for det italienske parlament at vedtage denne lov.

Bill Newton Dunn (ALDE). - (EN) Mange tak, hr. formand. Jeg tror ikke, jeg nogensinde har fået et så fyldestgørende svar på et spørgsmål. Det er jeg meget taknemmelig for. Jeg må også sige, at jeg aldrig før har set så mange på Rådets pladser. Jeg tror, det er første gang, at der er flere mennesker på Rådets pladser end i resten af Parlamentet tilsammen. Det er en imponerende start, De gør.

Mit tillægsspørgsmål er, at der ikke er noget galt i, at formanden siger, at han ikke kender svaret på spørgsmålet, som han gjorde i sin tidligere skikkelse for en måned siden, og så lover at skrive til os. Men siger han nu, at et løfte om at skrive til os efter spørgetiden ikke afstedkommer et svar, og at vi må stille et tillægsspørgsmål for at få svaret? Eller, hvis han ikke kender svaret, vil han så fremover gøre, som han sagde i sit tidligere liv, og skrive til os, som han lovede?

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Tak for Deres lykønskninger til formandskabet for fremmødet på vores pladser, men jeg har vist allerede lært her ved mit første fremmøde i Parlamentet, at hvad De mangler i kvantitet, opvejer De så rigeligt i kvaliteten af de spørgsmål, De stiller.

Med hensyn til medlemmets specifikke spørgsmål om korrespondance fra formandskabet, så er det en sag, jeg vil se på, men jeg vil se på den i lyset af, at vi med det svar, jeg har givet, har forsøgt at give et så fyldestgørende svar som muligt på medlemmets spørgsmål.

Formanden. - Spørgsmål nr. 16 af **David Martin** (H-0484/05)

Om: Resultaterne af G8 for EU-institutionerne

Efter G8-møde i Skotland i denne uge hvordan agter Rådet at drøfte resultaterne deraf og de eventuelle fremtidige foranstaltninger, Eu-institutionerne måtte kræve?

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) G8-topmødet, som finder sted i Gleneagles i Skotland i denne uge, vil fokusere på to centrale emner, nemlig Afrika og klimaændringerne.

Afrika, fordi 18 af verdens fattigste lande ligger på dette kontinent. I øjeblikket er det ikke inden for rækkevidde at opfylde nogen af FN's millenniumudviklingsmål, som blev fastsat på millenniumtopmødet i 2000. Kontinentet har brug for en markant ændring i udvikling, finansiering, sundhed, uddannelse, ledelse og evne til at handle på globale markeder og programmer til håndtering af dødelige sygdomme og til at opbygge Afrikas fredsbevarende kapacitet.

Klimaændringer, fordi det er klart, at vores verden er ved at blive varmere. Større uigenkaldelige ændringer i vores klima er en reel trussel og det vigtigste spørgsmål på lang sigt. Hvis problemet skal håndteres, kræver det en global tilgang. Topmødet er en mulighed for at komme videre med debatten på det højeste politiske niveau og bidrage til at skabe en fælles vision.

EU spiller en førende rolle i begge spørgsmål og har allerede vedtaget politikker om dem. G8-aftalen binder ikke EU, men den kan fungere som en katalysator for kommende diskussioner inden for EU's strukturer.

Resultatet af G8-topmødet kan måske give anledning til diskussioner i de relevante rådssammensætninger. F.eks. vil man på Økofin-mødet den 12. juli drøfte udviklingsfinansiering. Alle politiske og lovgivningsmæssige initiativer på EU-niveau vil naturligvis følge de normale EU-procedurer for diskussion, aftale og vedtagelse.

David Martin (PSE). - (EN) Før jeg kommenterer selve sagen, vil også jeg gerne lykønske formanden, ikke kun for kvaliteten af hans svar, men for hastigheden. Det vil måske interessere ham at høre, at jeg talte med en gruppe skotske gæster, lige før jeg kom her tilbage til spørgetiden. De spurgte mig om G8, og jeg fortalte

dem, at jeg havde et spørgsmål - spørgsmål 16 - men at der ikke var nogen chance for, at vi nåede det, så jeg er meget glad for, at vi faktisk har nået det.

Han har helt ret i, at G8 ikke instruerer EU's institutioner, men det ville være dumt af EU's institutioner ikke at følge resultatet af G8-diskussionerne. Han har allerede delvist besvaret spørgsmålet, men kunne han gå videre og overveje at bede både Kommissionens og Rådets sekretariat om systematisk at gennemgå G8-konklusionerne for at se, hvor der kræves opfølgende aktioner fra EU's institutioner?

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Det er et heldigt sammentræf, at Det Forenede Kongerige både har formandskabet for EU i anden halvdel af 2005 og formandskabet for G8. Jeg mener, det skaber mulighed for, at der kan udvikles effektive synergieffekter mellem EU's og G8's arbejde.

Det bevis, som jeg støtter denne påstand på, er allerede klart. Hvis man ser på den virkelig historiske beslutning, som EU's udviklingsministre har taget inden for den sidste måned om effektivt at fordoble EU's medlemsstaters støtte i 2010, fra omkring 40 milliarder dollars til 80 milliarder dollars, så er det klart, at der allerede er etableret et meget vigtigt benchmark for G8-landene, når de mødes i Skotland i denne uge.

EU fortjener fuld anerkendelse og anseelse for sin langvarige interesse i udviklingsspørgsmål i forbindelse med Afrika. Hvis jeg må være så fri, med Parlamentets tilladelse, så mener jeg også, at Det Forenede Kongerige fortjener ros i dette tilfælde for at have besluttet at sætte Afrika-spørgsmålet øverst på den internationale dagsorden for denne uges G8-møde.

Jeg vil imidlertid sige, at konklusionen af denne diskussion ikke vil være konklusionen af G8-topmødet i denne uge. I løbet af vores EU-formandskab i de næste seks måneder vil der naturligvis være denne uges G8-topmøde i Gleneagles. Så vil der være millenniumopfølgningstopmødet i New York i september, fulgt af det næste kritiske ministermøde i Doha-udviklingsrunden i Hongkong i december.

De repræsenterer hver især et vigtigt skridt i den løbende fremskridtsproces med at hjælpe mange af verdens fattigste lande og Afrikas folk. Hvis De ønsker yderligere illustration af det vigtige bidrag, som EU's institutioner kan yde til dette fremskridt, behøver man blot at se på de beslutninger, der vil blive taget i Hongkong i december, hvor jeg personligt håber, at EU's handelskommissær vil kunne arbejde for en dagsorden, som gavner væksten i Europa og de fattige i verden.

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Må jeg først sige til ministeren, at jeg er meget imponeret over den britiske regerings generelle håndtering af dette emne, og jeg ønsker Dem tillykke. Det ønsker jeg ikke at forklejne, når jeg siger, at det virkelig ikke giver mening, når hr. Blair siger, at han lytter til folket i forbindelse med forfatningstraktaten. Folket taler ikke om forfatningstraktaten. Vi taler om forfatningstraktaten. De taler om verdens udviklingslande. Fortsæt venligst med at fremme denne dagsorden. De har vist stort lederskab i dette spørgsmål. Giv ikke slip nu. Efter G8, efter Deres formandskab her, har vi hårdt brug for det lederskab.

Douglas Alexander, formand for Rådet. - (EN) Jeg takker medlemmet for hans varme støtte til det lederskab, som Storbritannien har ydet både i G8 og i Rådet i dette vigtige spørgsmål.

Vi er afgjort enige om, at Europas folk er levende optaget af udviklingsspørgsmålet. Jeg overværede demonstrationen, der fandt sted i Edinburgh i mit hjemland Skotland i weekenden. Hvis De som jeg havde kunnet se over 200.000 mennesker samlet i byen, ville De overhovedet ikke have været i tvivl om, i hvor høj grad både EU og Det Forenede Kongeriges regering handler med fuld støtte fra mennesker fra hele Europa for at forsøge at nå millenniumudviklingsmålene.

Man må imidlertid se i øjnene, uanset den store offentlige støtte til vores aktioner og, håber jeg, de videre skridt, vi kan tage i denne uge i Gleneagles, at det er en enorm udfordring, vi står over for. Hvis De f.eks. tager millenniumudviklingsmålene, og især deres ambitioner for Afrika syd for Sahara, så var den tidshorisont, som verdens ledere fastsatte tilbage i 2000, 15 år for at opnå disse millenniumudviklingsmål. Med den hastighed, som fremskridtet har i Afrika syd for Sahara i øjeblikket, vil nogle af disse millenniumudviklingsmål ikke kunne nås på 15 år, men på 150 år. Vi mener kategorisk, at det er for længe at vente. Det er grunden til, at vi er så stolte af det arbejde, som EU's institutioner og de europæiske udviklingsministre - og som blev gentaget i en Økofin-beslutning i sidste måned - har udført med hensyn til at fremme udviklingssagen i de seneste måneder og uger, og det er grunden til, at vi er fast besluttet på at udnytte mulighederne, ikke kun i forbindelse med vores EU-formandskab, men også de muligheder, som vil fremgå af G8 i denne uge, millenniumopfølgningensmødet i september og Doha-forhandlingerne i december, til at forsøge at fortsætte med at fremme denne afgørende og vigtige dagsorden.

Formanden. - Da spørgeren ikke er til stede, bortfalder spørgsmål nr. 17.

Spørgsmål nr. 18 af **Philip Bushill-Matthews** (H-0492/05)

Om: Arbejdstidsdirektivet

Kan Rådet oplyse om de næste skridt i forbindelse med revisionen af arbejdstidsdirektivet?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Som det ærede medlem bestemt ved, fremsendte Kommissionen et ændret forslag om revisionen af arbejdstidsdirektivet den 31. maj 2005 efter vedtagelsen af Parlamentets holdning under førstebehandlingen. Dette forslag blev diskuteret i Rådet den 2. juni. På grund af den korte tid, der var til at undersøge det, var Rådet imidlertid ikke i stand til at vurdere alle dets implikationer. Rådet bad derfor De Faste Repræsentanternes Komité om at undersøge ændringsforslaget med henblik på, at Rådet kan nå til enighed så hurtigt som muligt.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). - (FR) Hr. minister, jeg ønsker at vide, hvad den britiske holdning til *opt out*-systemet er. Opretholder De Deres positive holdning til *opt out*-systemet, eller har De løsninger til ændringer?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Jeg er ikke sikker på, at dette hverken er det rette forum eller den rette lejlighed til at komme med Det Forenede Kongeriges holdning til dette, eftersom det er mit ansvar at svare på formandskabets vegne. Som det er tilfældet for ethvert nyt formandskab, er det vores ansvar at forsøge at lede og også finde konsensus, men denne konsensus vil uundgåeligt og rimeligvis omfatte Det Forenede Kongerige såvel som de andre EU-medlemsstater.

Formanden. - Spørgsmål nr. 19 af **Gay Mitchell** (H-0495/05)

Om: Eutanasi

Det Stående Udvalg af Sygeplejersker i EU (PCN) har opfordret EU-medlemsstaterne til at udarbejde lovgivning, hvor en sådan ikke forefindes, om eutanasi og den rolle og det ansvar, der tillægges alle ansatte i sundhedssektoren, især sygeplejersker. Udvalget har fremført, at der findes en medicinsk handling sted, når livet bliver afsluttet. En rapport fra Europarådets Parlamentariske Forsamling om spørgsmålet om hjælp til døende patienter efterlyste "procedurer og bestemmelser, der klart fastlægger lægernes og sygeplejerskernes ansvarsområder og sikrer, at alle afgørelser og foranstaltninger kan spores tilbage, således at en effektiv kontrol fremmes". Kan Rådet tilslutte sig den bekymring, som udvalget og sygeplejersker giver udtryk for, og vil Rådet fremsætte en udtalelse om spørgsmålet?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Fællesskabets ansvar på folkesundhedsområdet er fastsat i artikel 152 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Særligt fastsættes det i artikel 152, stk. 5, at Fællesskabets indsats på folkesundhedsområdet fuldt ud respekterer medlemsstaternes ansvar for organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og medicinsk behandling. Rådet har derfor ingen kompetence med hensyn til eutanasi.

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Tak, hr. minister, for svaret. I april i år forkastede Europarådets parlamentariske forsamling med stort flertal et forslag om at legalisere eutanasi i Europa. Samtidig rapporteres det fra Nederlandene, hvor eutanasi er blevet legaliseret, at assisteret selvmord og frivillig eutanasi nu tegner sig for et ud af hvert 40 dødsfald.

Er Rådet på baggrund af denne vækst i eutanasiturismen enig i, at det nu ville være klogt med en koordination mellem medlemsstaterne på EU-niveau om dette spørgsmål, i henseende til det princip, der er fastsat i traktaten om, at dødsstraf ikke må findes i medlemsstaterne?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Med al respekt for spørgeren vil jeg gerne gentage, hvad jeg sagde i mit første svar, nemlig at Det Europæiske Fællesskab ikke har kompetence inden for organisation og levering af folkesundhedstjenester og medicinsk behandling. Den nuværende traktat er helt klar på dette punkt med hensyn til artikel 152, stk. 5. Rådet har derfor ingen kompetence med hensyn til eutanasi og kan ikke skabe lovgivning om dette spørgsmål. Det kan ikke specificere sundhedsarbejderes roller og ansvar med hensyn til eutanasi, fordi medlemsstaterne har enekompetence på dette område. Det er derfor op til medlemsstaterne at sikre, at de har procedurer og bestemmelser til at definere det medicinske personales og plejepersonalets roller og ansvar. Medlemsstaterne er også ansvarlige for at overvåge disse procedurer.

Formanden. - Spørgsmål nr. 20 af **Bernd Posselt** (H-0496/05)

Om: Situationen i Togo

Hvordan vurderer Rådets formandskab den aktuelle situation i Togo, og hvordan planlægger det at bidrage til stabilisering af Vestafrika?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) EU har fulgt udviklingen i situationen i Togo tæt. I en erklæring, som blev udsendt efter valget, har formandskabet udtrykt sin dybe bekymring over situationen i Togo efter valget den 24. april og rost Togos befolkning, som deltog i valget trods vanskelige vilkår. Formandskabet fordømte også voldsbølgen og udsendte en indtrængende opfordring til alle parter om at genoprette roen.

I en erklæring, som blev udsendt den 3. juni, udtrykte EU sin støtte til de initiativer, som Den Afrikanske Union har taget gennem sit freds- og sikkerhedsråd, særligt udnævnelsen af en særlig udsending for at lette dialogen mellem parterne i Togo og beslutningen om at udsende observatører for at følge den politiske, sikkerhedsmæssige, sociale og humanitære situation samt menneskerettighedssituationen i landet. EU opfordrede også de togolesiske myndigheder til at gennemføre en upartisk, udtømmende og troværdig undersøgelse af voldshandlingerne mod civilbefolkningen.

EU tog spørgsmålet op på det seneste møde på ministerplan med Den Afrikanske Union og De Vestafrikanske Staters Økonomiske Fællesskab, som blev afholdt henholdsvis den 11. april og den 18. maj. Under disse møder havde EU lejlighed til at diskutere de komplekse forhold i forbindelse med afrikanske mediationsbestræbelser og valgobservation.

EU erklærer, at det er villig til at støtte den nationale forsoningsproces, og at det fortsat vil overvåge den politiske situation i Togo tæt, særligt med hensyn til de 22 forpligtelser, som den togolesiske regering har påtaget sig under konsultationerne under artikel 96 i Cotonou-aftalen, og som blev gentaget i Rådets beslutning af 15. november 2004.

Det næste parlamentsvalg i Togo er blandt Kommissionens prioriterede valgobservationer for 2005. Kommissionen vil sende en undersøgelsesmission, som skal rapportere om det tilrådelige i at udsende valgobservatører, hvis en række betingelser er opfyldt. For det første hvis der er en regering, for det andet hvis der er konsensus blandt de store politiske partier om at respektere valgets resultat, og for det tredje hvis der er virkelige fremskridt med hensyn til de 22 forpligtelser.

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Hr. formand for Rådet, jeg takker Dem for Deres udførlige svar og vil blot spørge, om De mener, det er tænkeligt, at EU i den nærmeste fremtid griber direkte og aktivt ind i fredsprocessen og forsøger evt. at få gennemført et nyt valg, helt konkret inden for den nærmeste fremtid.

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Jeg vil gerne gentage, som jeg sagde tidligere, at Kommissionen vil udsende en undersøgelsesmission, som skal rapportere om det tilrådelige i at udsende valgobservatører, hvis en række betingelser bliver opfyldt, og jeg beskrev disse betingelser.

I første omgang vil vi gerne have klarhed over en sådan undersøgelsesmissions resultater med hensyn til yderligere arbejde, der evt. kunne gøres i området.

Formanden. - Spørgsmål nr. 21 af **Panagiotis Beglitis** (H-0498/05)

Om: Cyperns og Maltas deltagelse i procedurerne i forbindelse med den europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik

Som bekendt er Cypern som EU-medlemsstat berettiget til fuldt ud at deltage i alle aspekter af FUSP, hvorimod det ikke deltager i de aspekter af EFSP, der vedrører EU's militære samarbejde med NATO, i henhold til aftalerne mellem de to organisationer.

Såvel på alle møder mellem EU og NATO som inden for rammerne af EU's institutionelle procedurer forhindrer Tyrkiet direkte eller indirekte Cypern og Malta i at deltage på områder, der ikke direkte vedrører militært samarbejde mellem de to organisationer, idet det anlægger en bred fortolkning af Det Nordatlantiske Råds afgørelse af 13. december 2002. Den samme situation opstår ved EU's møder med den begrundelse, at der drøftes dokumenter indeholdende NATO-klassificeret information.

Har Rådet til hensigt at afhjælpe denne vedvarende situation, der skaber store institutionelle og politiske problemer og reelt giver et tredjeland, der er kandidatland, ret til at blande sig i EU's funktion og procedurer?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Som medlemmet med rette påpeger, deltager Cypern og Malta ikke, som tingene står i øjeblikket og under den aftalte ramme for forholdet mellem EU og NATO, i EU's militære aktioner, hvor der anvendes NATO-midler, de såkaldte Berlin+-arrangementer. De modtager heller ikke NATO-klassificeret information eller EU-klassificeret information, som indeholder eller henviser til NATO-klassificeret information.

Denne tilstand har nødvendigvis konsekvenser for Cyprens og Maltas deltagelse i EU-NATO-møder og i visse interne EU-møder. Det påvirker imidlertid ikke EU-staters rettigheder og pligter som EU-medlemmer, særligt Cypern og Maltas ret til under EU-traktaten at deltage fuldt ud og uden diskrimination i at definere og gennemføre FUSP, inklusive forsvarsaspekter. Rådet er fuldt ud klar over problemet og har i mangel af endelige løsninger på spørgsmålet vedvarende taget det op i løbet af det sidste år med de involverede parter. Tyrkiet er blevet bedt om at hjælpe med at løse problemet, men for nærværende har spørgsmålets kompleksitet og bredere implikationer gjort det vanskeligt at opnå noget egentlig fremskridt.

Spørgsmål om, hvordan Det Nordatlantiske Råd fortolker og anvender sine egne beslutninger, inklusive beslutningen fra december 2002, bør rettelig stilles til NATO. Jeg bemærker imidlertid, at anmodninger om at udvide EU-NATO-dialogen ud over militære operationer i forbindelse med krisehåndtering hovedsagelig er kommet fra NATO. Rådet vil med glæde overveje en sådan udvidet dialog under forudsætning af, at alle 25 medlemsstater er med ved bordet. Jeg vil også gerne bemærke, at det på det seneste møde mellem EU's Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité og Det Nordatlantiske Råd den 27. juni 2005 i Bruxelles var muligt at gennemføre en formel udveksling af synspunkter om Darfur med deltagelse af alle 25 EU-medlemsstater. Jeg vil gerne betragte dette som et første, om end lille, skridt hen mod mere markante fremskridt i dette vanskelige spørgsmål.

Panagiotis Beglitis (PSE). - (EL) Jeg vil rette en særlig tak til rådsformanden, hr. Alexander, og ønske ham styrke og held og lykke med opgaven og med det britiske formandskabs opgave.

Jeg kan forstå af Deres svar, hr. Alexander, at EU og det britiske formandskab ikke er enige i Tyrkiets holdning til og tolkning af forbindelserne mellem EU og NATO. De vil sikkert også give mig ret i, at hverken Cypern eller Malta er EU-medlemmer med en begrænset institutionel ligestilling inden for EU.

Agter det britiske formandskab at tage konkrete initiativer til at finde en løsning på dette meget alvorlige problem, som Tyrkiet skaber?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Grundlaget for spørgsmålet afspejler naturligvis den kendsgerning, at to organisationer, særligt EU og NATO, begge skal være enige om dagsordenen for ethvert møde på forhånd. Som jeg præciserede i mit første svar, er det ikke op til mig i dag at kommentere, hvordan NATO fortolker og anvender sine egne beslutninger i denne henseende. Jeg vil blot gentage, hvad jeg sagde i mit første svar.

Formanden. - Spørgsmål nr. 22 af **Jacek Protasiewicz** (H-0499/05)

Om: Menneskerettighederne i Cuba

Under Fidel Castros styre holdes 61 politiske fager, som er idømt meget hårde straffe for deres kamp for borgerlige friheder og menneskerettighederne, fortsat fængslet.

Desuden tillader de cubanske myndigheder ikke, at medlemmer af Europa-Parlamentet får kontakt med menneskerettighedsforkæmperne på Cuba, hvilket er en overtrædelse af folkerettens principper.

Vil Rådet på denne baggrund gøre rede for, hvorfor den har afvist opfordringerne til at føre en strengere politik fra EU's side over for det cubanske styre?

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Rådet baserede sine konklusioner om Cuba, som blev vedtaget den 13. juni 2005, på den fælles holdning fra 1996 og bekræfter dennes relevans og gyldighed. Følgelig forsøger EU at opmuntre til en overgangsproces til et pluralistisk demokrati, respekt for menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og bæredygtig genopretning og forbedring af det cubanske folks levestandard. Denne tilgang er aldrig blevet draget i tvivl af nogen af medlemsstaterne.

Rådet har indtaget en fast holdning, særligt med hensyn til menneskerettighedssituationen, som i henhold til disse konklusioner bør tages op ved alle besøg på højt niveau. Rådet har også beklaget, at der ikke er sket yderligere fremskridt siden løsladelsen af adskillige politiske fanger, som blev fængslet i marts 2003. Det har særligt fordømt de cubanske myndigheders skridt for at begrænse ytrings-, forsamlings- og pressefriheden.

Desuden har Rådet kategorisk fordømt Cubas uacceptable holdning til udenlandske parlamentsmedlemmer og journalister, som deltog i forsamlingen til fremme af civilsamfundet den 20. maj 2005, og som enten blev udvist eller nægtet indrejse i Cuba.

Desuden har tættere forbindelser til den fredelige politiske opposition og med bredere sektorer af det cubanske civilsamfund gennem intens og regelmæssig dialog, som blev besluttet i slutningen af januar, vist tilfredsstillende resultater. Rådet har besluttet at opretholde denne dialog og intensivere den i overensstemmelse med de aftalte retningslinjer. Disse møder mellem repræsentanter for EU og medlemsstaterne med den fredelige opposition vil fortsat finde sted. Rådet har besluttet at genoverveje sin holdning i forbindelse med evalueringen af den fælles holdning i juni 2006.

Bogusław Sonik (PPE-DE), *stedfortræder for spørgeren*. - (PL) Fru formand, jeg vil gerne bede Rådets repræsentant fortælle Parlamentet, hvilke specifikke foranstaltninger Rådet agter at træffe. Det er en kendsgerning, at medlemmer af oppositionen fortsat tilbageholdes i cubanske fængsler, hvor de er dømt til mange års fængsel. Det Europæiske Råd støtter en ophævelse af sanktionerne imod Castro-regimet trods det faktum, at EU bør insistere på respekten for menneskerettighederne under udøvelsen af sin udenrigspolitik.

Jeg vil spørge, om ikke tiden er inde til at ændre taktik over for Castro-regimet og ophøre med udelukkende at blive styret af Zapateros og Madrids politikker i denne sag.

Douglas Alexander, *formand for Rådet*. - (EN) Jeg vil begynde med et par historiske bemærkninger og derefter tale om fremtiden.

Den 31. januar besluttede EU at intensivere sin dialog med den fredelige opposition i Cuba, og den 13. juni noteredes det også i konklusioner, at udvisningen af EU-deputerede og journalister, som forhindrede dem i at deltage i et møde om civilsamfundet den 20. maj i Havana, var uacceptabel.

EU's sammenhængende holdning til menneskerettigheder i Cuba blev vist for nylig i FN's Menneskerettighedskommission i april, hvor medlemsstater i fællesskab støttede en resolution, som henledte opmærksomheden på menneskerettighedssituationen i Cuba.

Jeg kan forsikre medlemmet om, at EU fortsat vil benytte enhver lejlighed til at kræve løsladelse af alle politiske fanger og vil opfordre den cubanske regering til at udvise større respekt for menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, politiske reformer og yderligere økonomisk liberalisering i Cuba.

Formanden. - Da den tid, der er afsat til spørgetiden, er udløbet, vil spørgsmål nr. 23-42 blive besvaret skriftligt⁽⁶⁾.

Spørgetiden er afsluttet.

(Mødet udsat kl. 19.35 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

30. Anmodning om beskyttelse af parlamentarisk immunitet : se protokollen

31. Aftaler med Schweiz: 1. Asylansøgninger / 2. Schengen-reglerne

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0201/2005) af Kirkhope for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender 1. om forslag til Rådets afgørelse om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Schweiz om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Schweiz (13049/2004 - KOM(2004)0593 - C6-0240/2004 - 2004/0200(CNS)) og

2. om forslag til Rådets afgørelse om undertegnelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne (13054/2004 - KOM(2004)0593 - C6-0241/2004 - 2004/0199(CNS)).

⁽⁶⁾ Se bilag "Spørgetiden".

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. - (DE) Hr. formand, det glæder mig meget, at Europa-Parlamentet støtter indgåelsen af aftalen om Schweiz' associering i Schengen- og Dublin-reglerne.

Denne positive holdning er især vigtig, fordi de politiske procedurer i Schweiz til ratifikation af disse aftaler jo nu er afsluttet, og her var det vigtigste skridt nok folkeafstemningen den 5. juni.

Vi bør alle, ikke mindst Europa-Parlamentet, benytte denne medvind i Schweiz til samtidig også at skabe en positiv stemning for den europæiske sag. Hertil hører nemlig også at afslutte procedurerne på vores side så hurtigt som muligt.

Aftalerne, som blev underskrevet den 26. oktober 2004 i Luxembourg, er et positivt signal for den fremtidige udvikling i forholdet mellem EU og Schweiz.

Schengen-konventionen, som der også stemmes om her, vil også medføre konkrete forbedringer for EU's borgere. Det gælder især for mange tusinde pendlere, erhvervschauffører og rejsende, som dagligt skal passere grænsen. Disse personer vil kunne glæde sig over store lettelser, når aftalen er gennemført.

Aftalerne om Schengen og Dublin skaber imidlertid også større sikkerhed gennem samarbejde om bekæmpelse af forbrydelser og inden for det grænseoverskridende samarbejde på dataområdet.

Derfor er det så vigtigt, at Europa-Parlamentet støtter indgåelsen af aftalerne. Desværre er der imidlertid forskellige opfattelser af den procedure, der skal anvendes for indgåelsen, hos Kommissionen og Rådet på den ene side og hos Parlamentet på den anden side.

Kommissionen har endnu en gang gennemgået sin holdning. Der ser ud til at være enighed på et punkt, nemlig at de to aftaler ikke er associeringsaftaler i EF-traktatens forstand, selv om ordet associering optræder i titlen.

Kommissionen mener imidlertid ikke, at disse aftaler giver anledning til en særlig institutionel ramme for samarbejdsprocedurerne. Det er ikke nok i sig selv, at der findes et blandet udvalg.

Her vil jeg især gerne bemærke, at de blandede udvalg kun har til opgave at træffe afgørelse om en evt. fortsat eksistens af aftalerne, hvis Schweiz ikke opfylder sine forpligtelser på grundlag af aftalen, særligt gennemførelse af Schengen- eller Dublin-*acquis* i national ret.

Disse blandede udvalg har desuden væsentligt færre udformningsrettigheder end allerede eksisterende blandede udvalg, som er oprettet med andre bilaterale aftaler med Schweiz.

Af disse grunde er den juridiske situation efter Kommissionens opfattelse, at disse aftaler ikke kræver samstemmende udtalelse.

Kommissionen ser derfor i øjeblikket ingen anledning til at ændre sit beslutningsforslag.

Hr. formand, ærede medlemmer af Europa-Parlamentet, mine damer og herrer, jeg takker for Deres opmærksomhed og glæder mig til forhandlingen.

Timothy Kirkhope (PPE-DE), ordfører. - (EN) Hr. formand, kommissærens introduktion var god på nogle punkter, men ikke alle. Det er mig en stor ære at føre disse sager. Min respekt ikke kun for de europæiske institutioner, men også for de schweiziske institutioner og det schweiziske folk kender ingen grænser. Det skyldtes kun det schweiziske folks vilje, som det gav udtryk for i folkeafstemningen den 5. juni, til at se et større samarbejde mellem Schweiz og EU, at jeg kunne gå videre med mine forslag.

Som kommissæren allerede har påpeget, er det gode forslag. De er radikale, især set fra schweizisk perspektiv, for selv om Schweiz bevarer sin uafhængighed, vil dets grænser nu virkelig give større bevægelighed for mennesker, hvis betænkningen bliver vedtaget. Det vil bevare en stærk kontrol over varers bevægelighed, men der vil blive større bevægelighed for mennesker, meget bedre samarbejde mellem retshåndhavende myndigheder og gennem Schweiz' involvering i Dublin-*acquis*, tæt involvering i afgørelsen af, hvem der er ansvarlig i tilfælde af vanskelige asylansøgninger.

Det er alt sammen meget gode, progressive og acceptable udviklinger. De kunne meget vel blive begyndelsen på mange flere aftaler efter en lignende model, en model, som tidligere er blevet vedtaget med både Norge og Island, og som nu bliver brugt med Schweiz.

Som jeg sagde, har jeg stor respekt for det schweiziske folks beslutning den 5. juni, og jeg er derfor glad for at kunne gå videre. Men selv om jeg har hørt kommissærens forklaring om de blandede udvalg og dermed det juridiske grundlag, så har jeg stadig store problemer.

Jeg ser ikke selv så meget på det som advokat, men på grundlag af vores juridiske rådgivning, som ser ud til at være tvetydig. Efter min opfattelse indikerer den, at den rigtige procedure ville have været proceduren med samstemmende udtalelse i stedet for konsultationsproceduren.

Det er det grundlag, jeg vil fortsætte på. Jeg håber stadig, at vi vil kunne nå frem til et forlig på dette punkt, for formålet med mine to ændringsforslag til denne betænkning er at sikre, at det bliver proceduren med samstemmende udtalelse og ikke konsultationsproceduren. Det vil nok være en løbende disput. Jeg er skuffet over den del af kommissærens tale, fordi hun antyder, at hun er glad for, at hendes juridiske rådgivning er bedre end min. Man får nok ikke altid samme juridiske rådgivning, når man har to advokater, lige så lidt som to økonomer er enige om finansielle spørgsmål. Ikke desto mindre mener jeg, at dette er vigtigt, ikke kun i denne specielle sag, men også for andre sager og aftaler, som vi beder Parlamentet tage stilling til i fremtiden. Mit udvalgs holdning er helt klar på dette punkt, efter at vi har fået rådgivning, og det ligger også mig meget på sinde.

Jeg ønsker ikke at blive opfattet som den, der blokerer eller obstruerer det schweiziske folks vilje, som er meget interesseret i resultatet af vores diskussioner og i, hvad jeg gør her. Det er imidlertid i alles interesse, at vi præciserer, at Europa-Parlamentet i høj grad beskytter sin ret til at blive involveret i procedurer med samstemmende udtalelse på de begrænsede områder, hvor de gælder. Det er meget vigtigt for os.

Jeg håber, kommissæren vil genoverveje sagen. Rådet er ikke til stede, men det havde en lignende opfattelse. Jeg vil gerne have sagen genovervejet, for disse mere frie forbindelser kan kun være til gavn ikke bare for det schweiziske folk, men også for alle os i EU, særligt EU's institutioner, og særligt Europa-Parlamentet.

Karl von Wogau, for PPE-DE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, fru kommissær, kære kolleger, først vil jeg tillade mig at stille et par spørgsmål i forbindelse med Schengen-konventionen, for jeg husker tydeligt, da Schengen-konventionen blev vedtaget. Dengang var der imidlertid gået nogle ting forud. Man havde afskaffet tolden, man havde afskaffet momsen ved grænsen, man havde afskaffet veterinærkontroller ved grænserne, man havde afskaffet indsamling af statistikker ved grænserne, man havde afskaffet kontrollen af mærkevarer ved grænsen. Også eksportstøtte og importafgifter blev afskaffet dengang, så grænsen virkelig var åben. Det sidste skridt var så personkontrollen, som blev reguleret i Schengen-konventionen.

I Schweiz er det lige omvendt. Alle de ting, jeg remsede op, bliver ved med at være der. Det eneste, der skal bortfalde, er personkontrollerne. Jeg spørger altså, om ikke det her skulle være lykkedes for vores schweiziske naboer at finde den eneste rosin i dette meget tørre brød, som jeg har beskrevet her, hvilket jeg i øvrigt hele tiden har haft indtryk af under disse forhandlinger. Det er i hvert fald det indtryk, som mine vælgere ved Rhinens øvre løb har fået. De påpeger hele tiden, at det, som Schweiz har anset for vigtigt, også er blevet behandlet. Men der findes meget vanskelige problemer - f.eks. flystøjen i lufthavnen i Zürich - som ikke er blevet reguleret, selv om de er bilaterale og angår både Schweiz og Tyskland.

Det andet spørgsmål, som er lige så vigtigt, vedrører landmændene ved denne grænse. De tyske landmænd har meget store vanskeligheder, for det første fordi de schweiziske støtteordninger er meget bedre, så schweizerne kan betale højere forpagtningsafgifter, og oven i købet skal de nu også have støtte fra EU. Det er helt uforståeligt! Her er forhandlingerne et eller andet sted ikke blevet ført på en sådan måde, at der blev taget rimeligt hensyn til disse interesser.

Hvad retsgrundlaget angår, har vi en anden opfattelse. Vi mener, at disse blandede udvalg rent faktisk har institutionel karakter. Det har vores Retsudvalg også bekræftet. Under disse betingelser tror jeg ikke, Europa-Parlamentet kan afgive en definitiv udtalelse. Vi må altså drøfte det yderligere. Derfor mener jeg ikke, at EU for øjeblikket kan ratificere denne aftale.

Andreas Schwab (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, fru kommissær, kære kolleger, som medlem fra en valgkreds, som er direkte nabo til Schweiz, har jeg naturligvis sammen med hr. von Wogau en helt særlig interesse i et godt og frem for alt tæt samarbejde mellem EU og Schweiz.

Kollegerne har imidlertid indtryk af - selve retsgrundlaget vil jeg ikke udtale mig om, her kan jeg kun tilslutte mig ordføreren, hr. Kirkhope - at samarbejdet mellem medlemsstaterne på den ene side og EU som forhandlingspartner for Schweiz på den anden side ikke er så godt, som borgerne i vores valgkreds kunne forvente af os. Jeg tror imidlertid, at den foreliggende aftale som facit trods alt - hvis man går ud fra, at

konventionen om fri bevægelighed kommer direkte oveni den 25. september - er et fremskridt for vores borgere i vores valgkreds, fordi Schengen og Dublin står for et tættere og dermed bedre samarbejde i forbindelse med personkontrollen og dermed også tjener den interne sikkerhed. Det er ikke kun til gavn for schweizerne, men også for vores medborgere.

Imidlertid skal begge sider have fordel af samarbejdet mellem EU og Schweiz. Derfor er jeg enig i, at Schengen-konventionen og konventionen om fri bevægelighed skal supplere hinanden som to sider af medaljen. Netop også på baggrund af en række aktuelle problemer i grænseområdet, som vi også vil komme ind på under mødet med vores schweiziske kolleger i Fribourg i næste uge under SINEEA-delegationsmødet, er det rigtigt, at Kommissionen gør vores schweizere opmærksom på, at vi kun kan se Schengen-konventionen i sammenhæng med konventionen om fri bevægelighed, og at dette, som hr. von Wogau med rette påpegede, helst ikke skal være afslutningen på en udvikling, men bør være begyndelsen på en udvikling, hvor Schweiz beslutter sig for yderligere tættere samarbejdsrelationer. Jeg tror, at det vil være til gavn for borgerne ved Rhinens øvre løb, og jeg anser det derfor for rigtigt at støtte Kirkhope-betænkningen. Det tilkommer ikke mig at tage stilling til de juridiske spørgsmål, som hr. Kirkhope nævnte. Jeg støtter ham på dette punkt.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Hr. formand, det kunne næsten se ud, som om denne forhandling kun har interesse for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, hvilket dog ikke er tilfældet, for den har interesse for hele Europa. Jeg vil gerne først takke Timothy Kirkhope for hans arbejde og for at have forsvaret Europa-Parlamentets beføjelser. Jeg vil også gerne takke Kommissionen for dens initiativ og sige til kommissæren, at det er meget vigtigt, at Schweiz efter Island og Norge kan blive den tredje stat uden for EU, som associeres i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af såvel Schengen- som Dublin/Eurodac-reglerne.

Schweizerne har faktisk - som hr. Kirkhope allerede har nævnt - ved en folkeafstemning sagt ja til at knytte tættere bånd til EU ved at blive en del af Schengen-området, der tillader fri bevægelighed, og i Dublin-aftalen, der angår asylpolitikken. Jeg glæder mig over, at Schweiz deltager i disse regler, fordi det vil fjerne forskellige hindringer for den frie bevægelighed og styrke samarbejdet, hvilket har stor betydning på grund af landets geografiske placering. Schweiz vinder politisk ved større stabilitet i dets geografiske naboland og økonomisk ved de fordele, som den større bevægelighed medfører.

Schweiz skal følgelig gennemføre hele Schengen-*acquis*'et, hvilket ikke er tilfældet for alle EU's medlemsstater, idet der kun er forbehold med hensyn til den kommende udvikling af Schengen-*acquis*'et, hvilket anses for en nødvendig forudsætning for afslutning af en aftale om beskatning af opsparing.

Hvad angår den anden aftale, skal Schweiz uden nogen forbehold gennemføre det nuværende og kommende Dublin/Eurodac-*acquis*. Sluttelig vil jeg gerne fremhæve, at disse aftaler ikke blot markerer en ønskværdig tilnærmelse af Schweiz til EU, men også udgør et eksempel for andre lande på, at det er muligt at knytte tættere bånd til EU og samarbejde om fælles bestræbelser uden nødvendigvis at blive integreret formelt som egentlig medlemsstat.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. - (DE) Hr. formand, måske må jeg begynde med en generel kommentar til spørgsmålene. Jeg tror, at vi principielt alle glæder os over, at disse aftaler nu findes, at den ene også allerede er blevet vedtaget ved en folkeafstemning, og at vi kan gå i gang med ratifikationsprocessen. Som det blev sagt, er dette meget vigtigt, fordi det både kan være en model for andre lande og give de schweiziske borgere en chance for at komme stadig tættere på EU.

Jeg vil nu, eftersom det blev nævnt, især endnu en gang komme ind på det juridiske spørgsmål.

Ikke kun Kommissionens Juridiske Tjeneste, men også Rådets Juridiske Tjeneste har udtalt sig. Hr. Kirkhope, De sagde det, men jeg vil alligevel gerne bekræfte det endnu en gang.

IEF-traktatens artikel 300 defineres fire grupper af situationer, hvor indgåelse af en international aftale kræver Europa-Parlamentets tilslutning: 1. associeringsaftaler, som er omhandlet i artikel 310, 2. aftaler, hvorved der etableres en specifik institutionel ramme med særlige samarbejdsprocedurer, 3. aftaler, som har betydelige budgetmæssige virkninger for Fællesskabet, og 4. aftaler, som medfører ændring af en retsakt, der er vedtaget efter fremgangsmåden i artikel 251 eller 252.

I alle andre tilfælde kan Europa-Parlamentet kun komme med en udtalelse. Kommissionens Juridiske Tjeneste mener ikke, at de foreliggende aftaler kan subsummeres under de nævnte grupper. De blandede udvalg, der oprettes med aftalerne, har efter vores juridiske tjenestegrens opfattelse kun begrænsede beføjelser, nemlig inden for bilæggelse af tvister.

Derfor må jeg også opretholde Kommissionens mening på dette punkt, selv om jeg naturligvis har hørt Deres kommentarer.

Jeg vil også gerne komme med en kommentar til hr. von Wogaus og hr. Schwabs bemærkninger. Jeg mener bestemt, vi har lyttet til de problemer og spørgsmål, som De nævnte, og som vedrører det geografiske og især det regionale samarbejde. Det er spørgsmål om landbrug, flystøj osv. De er naturligvis snarere af bilateral art. Men jeg kan godt se, at der er en vis sammenhæng. Jeg kan ikke fremlægge et løsningsforslag her og nu, men vi forstår naturligvis denne problematik, og måske kan man ved lejlighed lægge det på forhandlingsbordet igen under samtaler med Schweiz.

Hr. formand, jeg har ikke mere at tilføje i øjeblikket og beder om, at Parlamentet gennemfører de relevante procedurer.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag kl. 12.00.

32. EU's låneaktiviteter

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0183/2005) af Zimmer for Udviklingsudvalget om virkningerne af EU's låneaktiviteter for udviklingslandene (2004/2213(INI)).

Gabriele Zimmer (GUE/NGL), ordfører. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer, jeg kan i dag præsentere min betænkning for Dem, som Udviklingsudvalget har bedt mig om at udarbejde, en betænkning, som især beskæftiger sig med virkningerne af EU's låneaktiviteter, og her naturligvis særligt med Den Europæiske Investeringsbank. Denne betænkning, som kommer til afstemning i morgen, sigter først og fremmest mod at gøre Den Europæiske Investeringsbank til et vigtigt og frem for alt effektivt instrument for udviklingsstøtten.

Mange af Dem har i dag deltaget i kampagnen *Make Poverty History*. Det er naturligvis positivt. På en sådan dag, hvor Europa-Parlamentet også symbolsk har bekendt sig til at deltage i aktionen *White Band Global Action Day*, må man imidlertid også tale om, hvorvidt den udviklingsstøtte, som vi hidtil har haft ansvaret for, faktisk opfylder de krav, som vi selv hele tiden fremhæver, også udadtil. Fattigdommen i dag har allerede en historie, og en del af denne historie er de fejl, som også er blevet begået i udviklingsfinansieringen i de seneste år, og som har ført til, at 2.736 millioner mennesker - altså næsten halvdelen af verdens befolkning - i dag må leve for under 2 dollars om dagen.

Jeg vil gerne endnu en gang henvise til en del af diskussionen i formiddags, som efter min mening har en tæt forbindelse til denne betænkning. Netop de afrikanske bevægelser har gentagne gange kritiseret de nordlige staters formynderi og kræver især af os, at vi fører en intensiv kamp mod fattigdom, sult og sygdomme, og at vi bliver enige om fuldstændigt og uden betingelser at slå en streg over de fattigste landes gæld. Det bør vi støtte. De kræver også, at der stilles større ressourcer til rådighed for udviklingsstøtten og især i en bedre kvalitet end hidtil.

Til fortidens fejl hører - det må man også nævne i forbindelse med Den Europæiske Investeringsbank - en manglende koordinering af de forskellige aktører inden for udviklingsfinansieringen. Trods Barcelona-aftalen agerer Kommissionen og medlemsstaterne, multilaterale og nationale udviklingsbanker stadig i for stort omfang ved siden af hinanden. På den måde modarbejder de sågar nogle gange hinanden. Derfor lægges der i denne betænkning stor vægt på, at EIB i forbindelse med nye opgaver på udviklingsområdet fra starten satser på sammenhæng og gennemsigtighed og især også på koordinering.

Til de fejl, der har alvorlige konsekvenser, hører imidlertid også den målsætning, som har været dominerende i den såkaldte udviklingsfinansiering, nemlig at støtte egne udenrigshandelsrelationer og europæiske virksomheders oparbejdning af markederne i syd. Hvis De ser på Den Europæiske Investeringsbanks begrænsede mandat især med henblik på kreditter i Asien og Latinamerika, vil De se, at det næsten er ordret formuleret der. Den Europæiske Investeringsbanks andelshavere, EU's medlemsstater og Kommissionen, forhandler i øjeblikket om et nyt mandat til EIB for kreditter uden for EU. Efter min opfattelse føres disse forhandlinger imidlertid i stigende grad af finanseksperter og stadig mindre af udviklingseksperter. Også Parlamentets sagkundskab har hidtil været udelukket. Dette nye mandat skal imidlertid indeholde en klar bekendelse til de opgaver, som især vedrører gennemførelsen af millenniumudviklingsmålene, bekæmpelse af fattigdommen i mållandene.

Men for at Parlamentet kan kontrollere, at dette nye mandat bliver formuleret tilstrækkeligt klart, er det efter min opfattelse nødvendigt, og dette krav findes i betænkningen, at Europa-Parlamentets medlemmer allerede i september i år bliver informeret om, hvordan det går med forhandlingerne. Der må ikke ske det, at vi så bliver præsenteret for allerede afgjorte kendsgerninger. Bekæmpelsen af fattigdommen må fremover heller ikke kun måles på tallene for den økonomiske vækst. Disse tilslører ofte også den voksende forarmelse netop i landområderne. Heller ikke størrelsen af de udenlandske direkte investeringer, som anføres i disse tal, egner sig som indikator for succes, for den siger ikke noget om skabelse af arbejdspladser eller investeringernes sociale eller økologiske bæredygtighed. Når EIB f.eks. i dag i Zambia støtter schweiziske og canadiske virksomheder i at opføre store kobberminer, som atter udfører næsten hele deres overskud, men efterlader deres gifte i de lokale floder og dermed ødelægger landbruget i hele regioner, så er det ganske vist målelige udenlandske investeringer, men det er ikke en målelig bekæmpelse af fattigdommen.

Den betænkning, der foreligger for Dem i dag, indeholder også en række konkrete forslag til, hvordan EIB's låneaktiviteter i udviklingslandene skal forbedres fremover. I overensstemmelse med FN's mål udgør netop også millenniumudviklingsmålene rammen for disse forslag, og inden for disse forslag er der også stillet mange detaljerede forslag for at komme videre på dette punkt.

Der er et problem, som jeg især vil fremhæve. Efter min opfattelse tager Den Europæiske Investeringsbank stadig alt for lidt hensyn til kravet om særligt at anvende indikatorerne for millenniumudviklingsmålene, så den overhovedet kan være i stand til efterfølgende at vurdere virkningen af sine egne aktiviteter. Den satser på generelle oplysninger. Det tror jeg simpelthen ikke er nok, især hvis man sammenligner med den effekt, som andre, nationale udviklingsbanker i nogle medlemsstater allerede arbejder med.

Netop tsunamien har vist, at der er et akut behov for ændringer, hvis det skal handle om, at investeringsbanken i nødsituationer er i stand til også uafhængigt af kriterier for udenrigshandel at yde fornuftige lån og virkelig hjælpe effektivt. Her har vi brug for et klarere mandat fra medlemsstaterne som andelshavere. Derfor beder jeg i morgen om støtte til den foreliggende betænkning, så samarbejdet mellem Europa-Parlamentet og Den Europæiske Investeringsbank også fortsat kan være produktivt, og så vi kommer fremad til gavn for udviklingsstøtten.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. - (FR) Hr. formand, fru Zimmer, mine damer og herrer, jeg vil først lykønske fru Zimmer med hendes betænkning om virkningerne af EIB's aktiviteter for udviklingslandene. Vi mener, at denne betænkning rejser mange meget vigtige spørgsmål, og jeg vil ikke skjule, at jeg som helhed kan tilslutte mig analysen i betænkningen.

Før jeg kommer med nærmere bemærkninger til selve betænkningen, vil jeg først give Dem mit indtryk af situationen vedrørende gennemførelsen af investeringsfaciliteten. Nogle af Dem ved, at jeg skrev til hr. Maystadt i februar i år og gav udtryk for bekymring for Cotonou-investeringsfaciliteten. Det glæder mig at kunne sige, at situationen siden er blevet væsentligt forbedret. En af de forbedringer, som jeg har lagt mærke til, er en større villighed til at løbe den risiko, der følger med investeringer i udviklingslande, en anden er den systematiske anvendelse af en ny ramme til måling af virkningen af udviklingstransaktioner. Vi er i kontakt med EIB vedrørende forenkling af beslutningstagningen for facilitetens projekter. Kort sagt mener vi, at investeringsfaciliteten er på rette vej i AVS-regionen.

Jeg vil nu knytte fem bemærkninger til betænkningen, og jeg begynder med forsyningspligtigheder. Vi er fuldstændig enige i, at det er nødvendigt at forbedre leveringen af forsyningspligtigheder i udviklingslande, f.eks. i vand- og transportsektoren. Da mange af disse projekter ikke er kommercielt levedygtige, kræver de selvfølgelig et vis støtte. Følgelig har vi foreslået medlemsstaterne, at vi i den kommende budgetperiode bør fordoble den rentegodtgørelsespakke, der følger med investeringsfaciliteten i AVS-landene, og forhøje den til 400 millioner euro.

Vedrørende samarbejdet mellem EIB og Kommissionen erkender vi, at der skal gøres endnu mere for at styrke infrastrukturen i udviklingslandene. Som bekendt er Kommissionen ved at udarbejde en meddelelse om Afrika. I meddelelsen vil Kommissionen foreslå en betydelig styrkelse af de regionale og transkontinentale infrastrukturer. Det vil kræve en betydelig indsats for at forbedre koordinationen mellem EIB og Kommissionen samt i forhold til andre finansielle organer og institutioner. I den forbindelse undersøger en gruppe tjenestemænd fra EIB og Kommissionen for tiden, hvordan de to institutioner kan styrke samarbejdet fremover. Det vil selvfølgelig også være vigtigt at samarbejde med andre långivere, som jeg lige har sagt.

Med hensyn til mikrolån støtter vi fuldt ud omtalen af mikrolån i betænkningen. Da FN har udnævnt 2005 til det internationale år for mikrolån, prioriteres dette område politisk. I den forbindelse besluttede Kommissionen for nylig at gøre Kommissionens støtte til mikrolån mere professionel. En vigtig søjle i denne

nye strategi er at styrke samarbejdet med de banker, der har specialiseret sig i udvikling, særlig EIB, med hensyn til ydelse af mikrolån. Følgelig støtter Kommissionen fuldt ud Parlamentets opfordring til at øge EIB's støtte til mikrolån.

Hvad angår udviklingsindikatorer, erkender vi også, at EIB skal vedtage Kommissionens nøgleindikatorer til vurdering af resultaterne af dets operationer og oprette en uafhængig evalueringseenhed.

Endelig foreslog vi for nylig med hensyn til revisionen af de eksterne lånemandater på et møde mellem kommissæren for eksterne forbindelser og formanden for EIB, Philippe Maystadt, at øge udviklingsdelen i EIB's eksterne aktiviteter uden for AVS-regionen. Revisionen af de eksterne lånemandater, som EIB og Kommissionen nu går i gang med, giver mulighed for at øge den.

Jeg vil ikke slutte mit indlæg uden at takke Philippe Maystadt og hans hold, som på alle vores møder og hver gang vi har været i kontakt med dem, har været meget imødekommende. I EIB's direktion er der under alle omstændigheder tydeligvis en betydelig åbenhed over for udvikling, og når Philippe Maystadt ikke kan gå længere med hensyn til effektivitet, skyldes det delvis, at der desværre er regler, og at der er grænser for hans velvilje. Når dette er sagt, er han meget åben over for reformer. Han undersøger endog mulighederne for en reform af EIB, således at den bliver mere modtagelig for udviklingsspørgsmål, og således at det sikres, at beslutningstagningsorganerne tager bredere hensyn til udviklingsaspektet, hvilket tydeligvis er vanskeligt i den nuværende situation, også i betragtning af disse organers sammensætning.

Nirj Deva, for PPE-DE-Gruppen. - (EN) Hr. formand, først vil jeg gerne ønske fru Zimmer tillykke med hendes fremragende betænkning og kommissæren med hans proaktive initiativer. Jeg ved, at han er rejst frem og tilbage fra Luxembourg for at mødes med hr. Maystadt, og jeg tror, der kommer noget rigtig godt ud af alt dette.

EU er den største yder af udviklingsstøtte i verden. EIB's lånefaciliteter er fire gange så stor som Verdensbankens. Men De, hr. formand, ved jo alt om Verdensbanken. Hvem ved noget om EIB? Medmindre vi gør noget ved det, kunne vi lige så godt ændre EIB's navn til "Den Europæiske Usynlige Bank". EIB bør være Europas førende finansielle institution for udlån og udvikling. Den burde udlåne til infrastruktur og til små og mellemstore virksomheder. Den burde udlåne mikrokreditter. Den burde udlåne ud over Den Europæiske Udviklingsfond. Den burde kunne udlåne til alle de udviklingslande, som de europæiske institutioner hjælper.

EIB's vedtægter må styrkes af Parlamentet, så man skaber et juridisk grundlag, så den får et statsligt finansieringselement, så dens låneaktiviteter og renter kan være meget mere konkurrencedygtige og ydes med en vis sikkerhed. Hvis EIB f.eks. skulle yde et lån på 1 milliard euro til 1%, ville det kun koste 10 millioner euro. Hvis vi tog 2 %, er det kun 20 millioner euro. Hvad er 20 millioner på vores udviklingsbudget? Meget lidt, men det ville betyde, at EIB kunne give milliarder til at skabe infrastruktur, skabe små virksomheder, skabe mikrokreditter, og det ville koste EU's udviklingsbudget 20 millioner euro. Det er alt, hvad vi taler om. Jeg synes, det er på høje tid, at vi gør det.

Alexandra Dobolyi, for PSE-Gruppen. - (HU) Først og fremmest vil jeg takke fru Zimmer for hendes udmærkede betænkning og hendes store arbejdsindsats samt Den Europæiske Investeringsbank for dens samarbejde. Jeg er overbevist om, at vi alle har et ansvar for at undersøge og behandle problemerne i udviklingslandene. Jeg glæder mig over den politik, der er fastsat af Europa-Parlamentet, Kommissionen og det britiske formandskab i dette spørgsmål. Udviklingslandene skal ikke kun eksistere på bistan. Det skal gøres muligt at vække deres økonomier til live. I stedet for økonomisk lammelse skal der skabes en udvej for dem. Jeg vil gerne gøre Dem opmærksom på følgende punkter, der realiseres gennem Den Europæiske Investeringsbanks udlånsaktiviteter:

Den Europæiske Investeringsbank støtter de mål, som EU har opstillet i Cotonou-aftalen og i de otte millenniumudviklingsmål. Det faktum, at banken allerede i projektkontrolfasen tager hensyn til synspunkterne fra ikke-statslige organisationer og offentligheden, er vigtigt. En miljøkonsekvensvurdering og en miljøkonsekvensredegørelse er nu blevet integreret i projektforslaget, mens der fortsat vil være opmærksomhed på de sociale og beskæftigelsesmæssige konsekvenser af investeringerne. En omfattende antikorrupsionspolitik samt en åben og gennemsigtig proces for forhandling og indgåelse af kontrakter vil skabe et sundt grundlag herfor - parterne skal nemlig indføre passende interne inspektionsmekanismer for at afsløre korrupsion.

Til slut vil jeg gerne nævne et spørgsmål, som jeg betragter som en prioritet. Med udviklingen af udlånet til den private sektor bliver det nu muligt at kontrollere respekten for menneskerettighederne samt overholdelsen

af ILO's arbejdsnormer og OECD's retningslinjer. Jeg mener, at det kun er værd at anvende de instrumenter, der skaber effektiv udvikling og ikke blot overgangsløsninger på problemerne i udviklingslandene.

Frithjof Schmidt, for *Verts/ALE-Gruppen*. - (DE) Hr. formand, hr. kommissær Michel, kære kolleger, også jeg vil gerne takke fru Zimmer for denne gode betænkning. Der er to faktorer, som understreger Den Europæiske Investeringsbanks betydning. Med et volumen på 40 milliarder euro er den den største offentlige långiver i verden. I over 100 lande er den aktiv og er dermed den største udviklingsbank efter Verdensbanken. Men der er et problem, for i henhold til sine vedtægter skal Den Europæiske Investeringsbank faktisk ikke handle som en udviklingsbank. Den er i henhold til vedtægterne forpligtet til at forholde sig markedskonformt i sin rentepolitik, altså ikke give særligt lave renter f.eks. for at støtte udviklingspolitiske mål.

På den anden side - og det er meget positivt - er den blevet forpligtet til med sin långivningspolitik at bidrage til gennemførelsen af millenniumudviklingsmålene. Det er en modsætning, og denne modsætning burde egentlig løses med en grundlæggende reform af banken. Jeg tror, man principielt bør overveje, om ikke det ville være hensigtsmæssigt og rigtigt at foretage en institutionel udskillelse af udviklingsfinansieringen i denne bank, en udskillelse fra dens europæiske aktiviteter. Jeg tror, det er det store spørgsmål, som bør diskuteres i forbindelse med bankens politik, fordi jeg tror, at denne eksisterende modsætning bør løses politisk.

Indtil da, indtil man når frem til en sådan grundlæggende reform, er der imidlertid også behov for konkrete skridt for at forbedre bankens politik, for at gennemføre målsætningen om, at den skal støtte millenniumudviklingsmålene. Her handler det efter min opfattelse for det første om, at långivningen skal orienteres efter målene om fattigdomsbekæmpelse og overholdelse af sociale og økologiske kriterier og menneskerettighedskriterier, at dette må prioriteres højere end finansielle og tekniske kriterier, og at bankens ledelse også virkelig skal gennemføre dette.

For det andet anser jeg det for meget vigtigt, at banken i større omfang udnytter de rentestøtteinstrumenter, som findes i Cotonou-aftalen og også i Meda-aftalen. De skal anvendes i større omfang for at kunne yde lån til små og mellemstore virksomheder inden for udviklingsfinansieringen til lave renter. Vi kan så udligne differencen til de høje renter, som banken ifølge sine vedtægter er forpligtet til, med subsidier.

Det tredje er, at de sociale og økologiske konsekvenser af store infrastrukturprojekter skal registreres og medtænkes, og det skal ske i langt større omfang end hidtil. Det handler især om, at man ikke støtter projekter, som ikke opfylder kriterierne fra Verdenskommissionen om Dæmninger, altså især store dæmningsprojekter. Jeg tror, man kan gennemføre disse tre elementer allerede nu, og på længere sigt skal vi så have en principiel reformdebat.

Alessandro Battilocchio (NI). - (IT) Hr. formand, kære kolleger, jeg taler på vegne af socialisterne fra det nye PSI. Først vil jeg gerne lykønske ordføreren med det glimrende arbejde, hun har udført.

I den første konkrete henstilling i FN's millenniumprojekt er der taget højde for, at alle udviklingslande, som stadig befinder sig i yderste fattigdom, skal fastlægge en ambitiøs national strategi, så de i løbet af 10 år kan nå de fastsatte målsætninger.

De pågældende lande skal udarbejde en klar finansiel plan, og de skal angive, hvor mange interne midler der kan investeres i planen, og hvor mange midler til gengæld er nødvendigt at få fra donorlande. Der er nemlig ingen tvivl om, at fattigdomsbekæmpelsen først og fremmest er udviklingslandenes eget ansvar, selv om det naturligvis også er hævet over enhver tvivl, at millenniumudviklingsmålene under alle omstændigheder kræver en væsentlig forhøjelse af den offentlige støtte, der har til formål at fjerne fattigdomsfælden.

I den forbindelse skal EU's indsats - selv om den er veltilrettelagt - hurtigt optimeres, og de tilhørende mekanismer skal gøre mere flydende og dynamiske. Der er tale om nødvendige og hensigtsmæssige ændringer på baggrund af de konkrete og praktiske erfaringer. Det er så afgjort nødvendigt at sikre en større sammenhæng og synergi mellem de forskellige europæiske støtteprogrammer ved at integrere de europæiske udviklingspolitikker, f.eks. millenniummålene fra 2000 og Cotonou-aftalen, og EIB's udviklingspolitikker.

2005 er mikrokreditens år. Det er særlig vigtigt at indføre yderligere instrumenter for at fremme de små og mellemstore virksomheders investeringer og opmuntre iværksættere, ikke mindst kvinder og unge.

Jeg vil desuden gerne understrege et sidste aspekt. Om to uger rejser en parlamentsdelegation, som jeg får æren af at være medlem af, til de områder i Indonesien, der blev ramt af den forfærdelige tsunami-katastrofe. Fremtiden for et helt område i verden er usikker. I den situation er det vores ansvar at give EIB et nyt specifikt mandat til nødsituationer, så disse befolkninger kan planlægge deres fremtid på en mere overskuelig måde.

Konkret at give en hjælpende hånd til dem, der ligger ned og forsøger at rejse sig igen, er en solidarisk pligt, som Europa bestemt ikke må unddrage sig.

Louis Michel, *medlem af Kommissionen*. - (FR) Jeg vil komme med et par endelige bemærkninger om betydningen af EIB's eksterne aktiviteter i udviklingslandene. Som jeg sagde ved debattens begyndelse, er EIB en meget vigtig partner for Kommissionen i forbindelse med gennemførelse af nye politiske initiativer, særlig opbygning af infrastruktur i Afrika. Vi sætter pris på de fremskridt, som EIB har gjort. Adskillige anbefalinger fra Parlamentet opfordrer den til at fortsætte i den retning. Vi vil fortsat støtte EIB i dens bestræbelser, og vi vil forsøge at øge de mulige synergier mellem de to organisationer for at forbedre bistanden til udviklingslande.

Mange af svarene på de spørgsmål og bemærkninger, der med rette er blevet fremsat, kræver tydeligvis eller medfører i det mindste en ajourføring eller ændring af vedtægterne. Det er klart, at med de nuværende vedtægter er det ikke muligt at opfylde de ønsker, der er givet udtryk for. Vi kunne overveje forskellige ændringer, men jeg vil ikke diskutere det i dag. De skal blot vide, at vi overvejer det, selv om jeg har på fornemmelsen, at det politisk vil være vanskeligt at gennemføre.

Vi kan allerede nu arbejde hen imod at forny mandaterne, og vi kan også overveje at ændre Styrelsesrådets sammensætning, f.eks. ved at indføre paritet mellem repræsentanterne for finansministrene og de ministre, der er ansvarlige for udvikling. For øjeblikket er vedtægterne og Styrelsesrådets sammensætning et stort problem. Jeg mener, at De sagde det i Deres indlæg, og andre har også nævnt det. Hvis jeg må komme med en personlig bemærkning, skal finansministrene, for at det kan lade sig gøre, begynde at tro på, at udviklingsministrene kan yde et bidrag til Styrelsesrådet, således at vi kan bevæge os væk fra en rent økonomisk tankegang, som efter min mening desværre ikke er den rigtige fremgangsmåde.

På den anden side undersøger Philippe Maystadt for tiden muligheden for at oprette et datterselskab til EIB, der skal tage sig af udvikling, og som skal have et styrelsesråd udelukkende bestående af udviklingsrepræsentanter. Datterselskabet kunne disponere over rentegodtgørelsesinstrumentet og ville derfor mere fleksibelt kunne integrere de betragtninger og anmodninger, der er blevet rejst, f.eks. den sociale dimension. De har ret i, at visse varer og tjenesteydelser ikke kan markedsføres som andre varer eller ikke kan markedsføres på samme betingelser som andre varer og tjenesteydelser. Miljøaspektet og lignende emner hører udelukkende under udvikling og kræver en anden økonomisk behandling, der ville omfatte støtte.

Jeg er som helhed enig i det, der er blevet sagt, men vi skal stille os tilfreds med det, vi har for tiden. Vi skal få EIB til at fungere bedre, medvirke til forbedringer og samtidig tænke over dens fremtid. Jeg vil imidlertid understrege - og det er yderst vigtigt - at det har slået mig, at alle de hold, som jeg hidtil har arbejdet sammen med i både EIB's formandskab og direktion, som vi allerede har haft flere møder med, har haft en meget nutidig og åben holdning til disse muligheder. Jeg må sige, at normalt oplever vi meget større konservatisme, når vi ønsker at gennemføre denne type reformer. Det er derfor interessant, at vi i EIB kan regne med denne åbne holdning, denne fleksibilitet og mentalitet. Jeg tror oprigtigt, at de i det store og hele deler de bekymringer, som jeg har givet udtryk for her.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag kl. 12.00.

33. Iværksættelse af Fællesskabets handlingsplan for retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (FLEGT)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om iværksættelse af Fællesskabets handlingsplan for retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (FLEGT).

Louis Michel, *medlem af Kommissionen*. - (FR) Hr. formand, mine damer og herrer, det glæder mig selvfølgelig, at De er så interesseret i Fællesskabets handlingsplan for retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (FLEGT). Det er imidlertid ikke nok at have en handlingsplan. Den skal også gennemføres. Derfor vedtog Kommissionen forslag til gennemførelse af denne plan i juli 2004. Disse forslag omfatter en forordning til fastsættelse af en frivillig licensordning for tømmerimport og en anbefaling til direktiv om et mandat til forhandling af partnerskabsaftaler med træproducerende lande. Rådet gennemgår for tiden disse forslag, og jeg håber, at man når frem til en aftale i år.

I mellemtiden har vi frigivet 17 millioner euro til finansiering af pilotprogrammer vedrørende handlingsplanens grundlæggende aspekter, særlig for at tilskynde til uafhængig forvaltning af skovningsoperationer, for at styrke det lokale civile samfund og for at tilskynde den private sektor til at følge de brede politiske retningslinjer i handlingsplanen. Vi har også frigivet 3 millioner euro til støtte til den internationale og regionale dialog om forbedring af skovforvaltning og bekæmpelse af ulovlig skovning. Et program for teknisk bistand på 15 millioner euro forventes også at blive iværksat i Indonesien i 2005.

Vi har også bestræbt os på at udvikle en fælles strategi sammen med EU-medlemsstaterne. Som led i det fælles arbejdsprogram afholder europæiske långiveres bilaterale organer for tiden uformelle høringer om FLEGT-partnerskabsaftaler i potentielle partnerskabslande, herunder Ghana, Cameroun, Republikken Congo, Gabon, Malaysia og Indonesien. Det burde gøre det lettere at føre uformelle forhandlinger om partnerskabsaftaler, når vi først har et mandat til at forhandle på EU's vegne. I Kommissionen overvejer vi også muligheden for at indføre yderligere lovgivning til støtte for FLEGT-handlingsplanen, dvs. noget lidt mere bindende og proaktivt.

Vurderingen er indledt og finder sted i tæt samarbejde med medlemsstaterne, da mange af de eventuelle foranstaltninger helt klart hører under den nationale kompetence. De vurderede muligheder omfatter det offentlige indkøbspolitik, hvidvaskning af penge, stjålne varer og antikorrupsionslovgivning samt endvidere, om de praktiske aspekter af den nye lovgivning om kontrol med import af ulovligt fældet tømmer, er gennemførlig. Forhåbentlig bliver dette arbejde afsluttet i årets løb.

Til sidst vil jeg sige et par ord om opfordringerne til et unilateralt forbud mod import af tømmer med ulovlig oprindelse. Personligt forstår jeg udmærket interesserne bag opfordringerne. Det ser imidlertid ikke ud til, at et unilateralt forbud mod import til EU af ulovligt fældet tømmer ville give toldmyndighederne et instrument til bekræftelse af, om tømmeret var lovligt. For at kunne gøre det har vi brug for eksportlandets fulde og hele samarbejde, og derfor har Kommissionen foreslået en frivillig ordning baseret på partnerskaber med producentlandene. Disse partnerskaber vil omfatte en lang række reformer af god forvaltningspraksis i producentlandene med foranstaltninger, der skal forhindre, at tømmer med ulovlig oprindelse importeres til EU, og særlig en licensordning for tømmerimport. Med denne fremgangsmåde kan vi løse både problemet med udbud i producentlandene og med efterspørgsel på vores egne markeder.

John Bowis, for PPE-DE-Gruppen. - (EN) Hr. formand, jeg er ofte i kontakt med fader Hector Turrini og han med mig. Det er for at holde ham i live. Han er en præst, der bor i Acre i Brasilien. Han og hans mission forsøger at beskytte de lokale samfund mod skovhuggerne. Nogle medlemmer af hans mission er blevet myrdet, og han fortæller mig, at han forventer selv at blive dræbt en dag. Så langt vil de illegale skovhuggere gå for at opnå kriminel vinding på bekostning af miljøet, de lokale samfund og sågar menneskeliv.

I Papua afsløres stenalderssamfund, deres helbred bliver forgiftet og deres kultur ødelagt af skovhuggere, som bulldozer sig deres grådige vej gennem regnskovene. EU er stadig en af de største importører af illegalt skovet tømmer.

I Europa har vi mistet det meste af vores oprindelige skove på bekostning af vores miljø og vores naturligt hjemmehørende arter. Det er ikke for sent at beskytte de mindre udviklede dele af verden og dermed beskytte to tredjedele af verdens landlevende dyr og plantearter, som lever der. Men vi skal handle hurtigt. Papua New Guinea har allerede mistet 65 % af sine regnskove. Globalt set går 10 millioner ha tabt hver dag. Siden 1970 er et regnskovsareal på størrelse med Frankrig gået tabt i Amazonskoven. 20 millioner mennesker i Amazonområdet og 12 millioner i Afrika er i fare, for ikke at nævne menneskeaber og andre pattedyrsarter og fugle, som ikke findes andre steder i verden.

I 1998 vedtog G8, at der var behov for handling. I 2003 blev FLEGT udarbejdet for at hjælpe udviklingslandene med at standse den illegale skovhugst og reducere handelen med illegale produkter, særligt dem, som kommer ind i EU. Men det bliver ikke gennemført endnu. Kommissæren har meget venligt fortalt os, hvilke skridt der bliver taget. Jeg vil sige til ham, at for hver dag, vi smøler, går liv, levegrundlag, miljøer og arter tabt.

Linda McAvan, for PSE-Gruppen. - (FR) Hr. formand, det glæder mig, at De er her i aften, hr. kommissær, da det giver mig lejlighed til at takke Dem for Deres bidrag til debatten i morges om fattigdom. Samtidig mener jeg, at aftenens emne også vedrører udvikling og endog, som hr. Bowis sagde, liv og død.

(EN) Hr. formand, i formiddags havde vi en lang debat om fattigdom. Vi talte om, hvordan vi kan løse det, og om forvaltningsmæssige spørgsmål. Illegal handel er en central faktor i dårlig forvaltning. Som vi netop har hørt, er EU en af de største importører af illegalt tømmer. Hvis regeringerne i udviklingslande ikke får

nogen indtægter, ikke får deres told, er det penge, som kunne være brugt på millinneumudviklingsmålene. Det er et meget vigtigt spørgsmål både med hensyn til udviklingen og miljøet.

Det glæder mig, at Kommissionen handler. Det glæder mig, at FLEGT vil blive gennemført, men jeg er ikke sikker på, at det er vidtrækkende nok. Jeg er ikke sikker på, om nogen frivillige foranstaltninger er vidtrækkende nok. De sagde noget, som jeg ikke helt fik fat i, om en slags *encadrement légal*, jeg er ikke sikker på, hvad det betyder. Vi har brug for noget mere end frivillige systemer og noget mere end en handelsforanstaltning. Vi har brug for noget, som er en miljømæssig foranstaltning, idet man bruger de relevante miljødele af traktaten. Vi har også brug for noget, som kan debatteres offentligt. Vi ønsker ikke noget gjort gennem handel, hvor Parlamentet kun har en holdning; vi ønsker fælles beslutningsprocedure om dette meget vigtige spørgsmål.

De er en relativt ny kommissær. De har arvet denne sag fra Deres forgængere. Jeg håber, at De vil sørge for virkelig lovgivning under miljøkapitlet og løse dette meget vigtige udviklingsspørgsmål, som er afgørende, hvis vi nogensinde skal kunne gøre fattigdommen til fortid.

Fiona Hall, for ALDE-Gruppen. - (EN) Hr. formand, først vil jeg gerne sige, at jeg er glad for, at vi har denne diskussion i aften. Illegal skovhugst er hidtil ikke blevet prioriteret så højt, som det fortjener, i Kommissionen eller Rådet, selv om halvdelen af skovhugsten i sårbare regioner er illegal, og der hvert år forsvinder et regnskovsareal på størrelse med Belgien.

Beslutningsforslaget behandler udførligt aktioner, som kan iværksættes for at standse den illegale skovhugst, men det vigtigste er, at der bliver gjort noget. Dette er en sag, hvor det bedste er det godes fjende. Vi har ikke brug for flere forsinkelser, mens vi diskuterer, hvor langt aktionerne bør gå.

Frivillige partnerskabsaftaler er et godt sted at begynde. Udviklingslandene vil få brug for støtte til at få de nødvendige certificeringssystemer på plads, men en sådan støtte kan de allerede få som et element i udviklingssamarbejdet, som kommissæren netop fortalte. Det er en vidt udbredt opfattelse, at frivillige partnerskaber ikke vil standse al illegal skovhugst.

Derfor håber jeg, at Rådet og Kommissionen klart vil melde ud allerede nu, at der er planlagt yderligere aktioner efterhånden til at tage sig af de refusnikker, som ikke vil anvende de frivillige aftalers model. Der er imidlertid flere ting, vi kan gøre fra europæisk side for at gøre frivillige aftaler til en succes. 20 % af tømmeret i Europa indkøbes af regeringer, så medlemsstaternes indkøbspolitik spiller en stor rolle. Ved at insistere på, at regeringer kun må indkøbe legalt tømmer, kan medlemsstaterne vifte med en stor gulerod, som trækker producentlandene i retning af certificering. Indtil videre er der desværre kun fem EU-medlemsstater, som har taget skridt til at udarbejde en indkøbspolitik.

For det andet kan vi bruge forbrugernes magt. Over 70 europæiske tømmerfirmaer har allerede underskrevet en erklæring, som forpligter dem til kun at handle med legalt træ. De gør det ikke af godgørenhed. De ved, at forbrugerne ikke ønsker at købe møbler fra illegale kilder, og at folk er villige til at betale lidt mere for at sikre, at deres borde og stole ikke har bidraget til at ødelægge regnskoven. Jeg håber derfor ikke, at vi får flere forsinkelser. Lad os komme i gang med at gennemføre FLEGT-handlingsplanen.

FORSÆDE: Manuel António DOS SANTOS

Næstformand

Ilda Figueiredo, for GUE/NGL-Gruppen. - (PT) Hr. formand, hr. kommissær, jeg tager Deres svar til efterretning, idet jeg samtidig beklager den langsommelighed, som kendetegner hele gennemførelsen af EU-handlingsplanen om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (FLEGT). Som bekendt foregår der her i EU handel med ulovligt fældet træ fra flere steder i verden, ikke mindst tropisk træ fra Amazonas-området og fra Afrika.

Ulovlig træfældning er undertiden forbundet med sociale konflikter og - som det også er blevet nævnt - med drab. Jeg var for nylig i Brasilien og havde lejlighed til at tale med flere brasilianske ngo'er, der er meget bekymrede over det, der sker, og også regeringen og officielle instanser har givet udtryk for bekymring. Jeg mener derfor, at der så hurtigt som muligt bør træffes foranstaltninger, der kan gøre en ende på disse forhold.

Vi ved, at denne trafik har frygtelige følger, både for de lande, som træet ulovligt importeres fra, og for vores egne lande. Derfor har en lang række virksomheder i EU undertegnet et dokument, hvor de anmoder om foranstaltninger til at hindre fortsat import af ulovligt fældet tropisk træ. Denne import må standses.

Vi ved også, at der ikke kun er følger socialt, men også for miljøet. Vi er med til at ødelægge særdeles vigtige skove og deres biodiversitet, negativt påvirke klimaforholdene, befolkningerne og beskæftigelsen ikke blot i produktionslandene, men også i importlandene, skade de virksomheder, der opererer inden for lovens rammer, og destabilisere de internationale træmarkeder.

Det er ligeledes velkendt, at den EU-handlingsplan om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet, som Kommissionen fremlagde i 2003, fastsætter som det generelle mål for de bilaterale, regionale eller interregionale partnerskabsaftaler, at de skal bidrage til en bæredygtig udvikling. De usædvanlig langsomme fremskridt med at opfylde de forskellige forpligtelser, der er fastlagt i denne plan, er derfor helt uforståelige. Det kræver også en forklaring, at den undersøgelse af mulighederne for yderligere lovgivning, som i henhold til handlingsplanen skulle forelægges inden midten af 2004, endnu ikke er gennemført, at der endnu ikke er stillet forslag om en bred lovgivning, som forbyder import af ulovligt tømmer og tømmerprodukter uanset oprindelsesland, og at der ikke engang er gjort noget for at etablere et netværk med henblik på at gøre det lettere for toldmyndigheder, administrative myndigheder og retsmyndigheder at udveksle oplysninger om ulovlig handel med tømmer.

Det er derfor bydende nødvendigt, at Kommissionen fremlægger forslag om en bred lovgivning - som den siger, at den er ved at udarbejde - giver flere oplysninger og ændrer forordningens retsgrundlag, så Parlamentet kan debattere dette forslag og give et positivt bidrag til hele denne proces. Det er nødvendigt med politisk vilje til at standse denne ulovlige handel, der fremmer korrupsion og hvidvaskning af penge. Det er nødvendigt at gøre noget nu!

Chris Davies (ALDE). - (EN) Hr. formand, hr. kommissær, vi forventer, at De tager føringen. Vi forventer først og fremmest, at De får denne lovgivning, som De sagde var godkendt af Kommissionen, gjort til lov. Det er nu to år siden, Kommissionen gav sin godkendelse, men hvor er den? Den hænger ikke fast her i Parlamentet, det er helt sikkert. Vi har ikke kontrol over sagen. Den hænger fast i Rådet. Den tømmerknude må løses.

Jeg håber, at det britiske formandskab vil støtte Dem i at sikre, at det sker, men hvis der er medlemsstater, der står i vejen, som skaber vanskeligheder, så forventer vi, at De sætter navn på dem. Lad ngo'erne lægge pres på dem. Som hr. Bowis sagde, ofrer folk deres liv for at redde regnskovene, og nogle medlemsstater er utilbøjelige til at få en fornuftig, positiv foranstaltning af denne type op at stå.

Og hvor var Kommissionens ressourcer? Der er blevet afsat minimale ressourcer til dette bag kulisserne. Jeg har fået at vide, at De har omkring en person, som skal få denne lovgivning til at blive til virkelighed. Det er ret minimalt. Råb op, sig, De har brug for flere.

I sidste måned mødtes De med en delegation af parlamentsmedlemmer for at diskutere muligheden for at foreslå lovgivning. Jeg ved, at De stadig ikke er overbevist, men De undersøgte nogle meget interessante områder ved den lejlighed. De sagde, at De måske ville kunne forelægge Kommissionen nogle forslag i september. Holder det stadig? Og har De overvejet muligheden for at indføre lovgivning som en slags *back up*, for at bruge Deres eget udtryk, som en gulerod og piskmodel for at opmuntre lande til at underskrive frivillige aftaler under trussel om mere vanskelige betingelser?

Hr. kommissær, der er ikke mere at sige, bortset fra at vi alle ved, at skovene forsvinder med en enorm hastighed. Det bedste, vi kan håbe på, er at reducere ødelæggelseshastigheden, men vi kan ikke bare stå og se på. De må hjælpe os med at fokusere vores indsats, skabe resultater, og vi vil støtte Dem så meget, vi kan, i at nå dette mål.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. - (FR) Først og fremmest ønsker jeg ikke, at der skal være misforståelser, hr. Davies. Jeg holder fast ved det, jeg sagde til Dem på vores meget nyttige og interessante møde. Jeg vender tilbage i september med forslag og med et nyt forsøg. Jeg finder det ligesom Dem beklageligt, at gennemførelsen bliver forsinket. Vi har allerede diskuteret dette problem udførligt. Jeg har alligevel lavet lidt efterforskning: I FLEGT-handlingsplanen forpligter EU sig til at undersøge mulighederne for at indføre supplerende foranstaltninger, særlig om det er muligt at gennemføre lovgivning om kontrol med import af ulovligt fældet tømmer til EU. Dette arbejde er blevet overvåget meget nøje af Parlamentet, som har opfordret Kommissionen til at foreslå en sådan lovgivning.

Jeg vil gøre en ting klart, nemlig at undersøgelsen af disse muligheder er blevet forsinket, men den er nu indledt. Det er rigtigt, at vi også mangler menneskelige ressourcer til at tage sig af sagen, som er yderst vanskelig, men vi mangler ressourcer. En anden grund til forsinkelsen, som ikke er så let at afhjælpe, er, at undersøgelsen er et følsomt og ret kontroversielt spørgsmål mellem Kommissionens forskellige tjenestegrene,

som har givet udtryk for meget forskellige holdninger til, hvilken fremgangsmåde der er bedst. Jeg forsøger at udrede alt dette, således at vi kan få et klarere billede af det.

Jeg kan fortælle, at Kommissionen er opsat på at gennemgå og undersøge, om yderligere lovgivning til støtte for FLEGT-handlingsplanen er gennemførlig. Jeg vil forsøge at starte drøftelsen igen. Jeg har allerede sagt, at dette arbejde blev bremsset af forsinkelser relateret til bekræftelse af medlemsstaternes aktive deltagelse - De ved det tydeligvis godt, da De selv har nævnt det - og til beslutningen om at anvende de sparsomme ressourcer til at gennemføre den frivillige strategi, der er fastsat i handlingsplanen. Evalueringen er indledt og finder sted i tæt samarbejde med medlemsstaterne, da mange af de eventuelle foranstaltninger hører under den nationale kompetence. De evaluerede muligheder omfatter politik for offentlige indkøb, hvidvaskning af penge, stjalne varer og antikorrupsionslovgivning samt gennemførligheden og de praktiske aspekter af den nye lovgivning om kontrol med import af ulovligt fældet tømmer. Jeg håber, at dette arbejde kan gennemføres i løbet af 2005.

Fru Hall, De sagde, at vi simpelthen skal forbyde ulovligt tømmer. Jeg er enig med Dem, men vi skal også finde et system, der gør det muligt at kontrollere, at lovligt tømmer ikke er ulovligt tømmer. I andre sektorer findes der også triangulær handel. Jeg har oven i købet anmodet om en rapport fra Det Fælles Forskningscenter i Ispra om dette emne. Jeg går ud fra, at De kender til problemet. Som bekendt besøgte jeg i forbindelse med en meget kort periode som Kommissær for forskning Det Fælles Forskningscenter, hvor jeg så noget meget interessant, f.eks. at det er her, man frembringer de satellitkort, som næsten med en kvadratmeters nøjagtighed kan vise de forbrydelser, der begås i denne satellits synsfelt. De viser også genplantning, hvor mange træer, der går tabt, osv. Det er den slags tekniske og teknologiske instrumenter, som vi måske skulle overveje at indføre for at tage fat på Deres bekymringer. Der burde ikke være problemer i Kommissionen, men jeg skal overbevise en række medlemsstater om, at det er den vej, vi skal følge, og at vi skal anvende de eksisterende midler til at gøre det mere bindende.

Hvad angår retsgrundlaget, mener Kommissionen, at den frivillige licensordning for tømmerimport bør gennemføres på grundlag af traktatens artikel 133 om handelspolitik. Parlamentet og en række medlemsstater deler ikke denne holdning og mener, at traktatens artikel 175 om miljøet ville være et mere passende retsgrundlag. Hvorfor har Kommissionen bibeholdt artikel 133 eller handelspolitik som retsgrundlag for forordningen om indførelse af en frivillig licensordning for tømmerimport? Kommissionen mener, at dette retsgrundlag er det mest hensigtsmæssige, da formålet med forordningen kun er at regulere handelen med tømmerprodukter mellem EU og partnerlandene. Personligt mener jeg, at Kommissionen har ret. Jeg synes også, at artikel 133 er mest hensigtsmæssig. Det skal imidlertid ikke opfattes som en religionskrig. Det vigtigste er at være opmærksom på Deres legitime bekymringer, som jeg fuldt ud deler, og som De har givet udtryk for på vores møde.

Sagen er derfor ikke lukket. Jeg lover Dem, at jeg vil sætte hele mit lederskab ind på det. Jeg kan selvfølgelig ikke love, at det vil lykkes, men jeg vil gøre alt, hvad jeg kan for at få sagen til at bevæge sig i den retning, som De ønsker, da jeg deler Deres bekymringer i den forbindelse. Jeg vil anmode Forskningscentret om at overveje, hvilke teknikker der kan anvendes, f.eks. for at gøre som De siger, da det ville være et stort fremskridt. Indførelsen af en form for oprindelsescertifikat ville i sig selv være et stort fremskridt. Vi mangler stadig at overbevise medlemsstaterne, men jeg lover at vende tilbage i september med nogle idéer til dette emne. Jeg kan ikke love mere for øjeblikket, men der sker fremskridt, og jeg vil forsøge at styrke den taskforce, der er ansvarlig for sagen, selv om det ikke kun er op til mig.

Formanden. - Jeg har modtaget 1 beslutningsforslag⁽⁷⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag kl. 12.00

34. Clearing og afvikling i Den Europæiske Union

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0180/2005) af Kauppi for Økonomi- og Valutaudvalget om clearing og afvikling i Den Europæiske Union (2004/2185(INI)).

Louis Michel, medlem af Kommissionen. - (FR) Hr. formand, mine damer og herrer, clearing og afvikling er ikke blot de finansielle institutioners baglokale, de er værdipapirmarkedets og følgelig kapitalmarkedernes

(7) Se protokollen.

rygrad. De omfatter alle de forskrifter, der er nødvendige for, at investorer og finansielle operatører kan eje og overføre værdipapirer. Clearing og afvikling berører ikke kapitalmarkederne. De er kapitalmarkederne. De bidrager til, at finansverdenen og EU's økonomi kan fungere smidigt.

Det er almindeligt anerkendt, at grænseoverskridende clearing og afvikling hæmmes af en række hindringer af forskellig art og omfang, som De ved. Denne situation øger udgifterne til clearing og afvikling i EU betydeligt sammenlignet med nationale systemer, og særlig med situationen i USA. Den øger også de lovmæssige risici og andre risici ved grænseoverskridende transaktioner og er derfor en væsentlig hindring for grænseoverskridende investeringer, spredning af porteføljer osv.

Det kan ikke bestrides, at vi endnu ikke har fået gennemført et EU-marked på dette område med det resultat, at vi ikke kan nyde godt af de fordele ved vækst i EU, som et effektivt clearing- og afviklingssystem kunne give, og at vi ikke er i stand til at konkurrere effektivt globalt. For at sige det lige ud er målet om, at alle værdipapirudstedere skal kunne nå alle investorer langt fra opfyldt. Derfor glæder Kommissionen sig over den interesse, som Parlamentet viser for dette emne i svaret på Kommissionens meddelelse fra april 2004.

Kommissionens erklærede mål er at fremme oprettelsen af sikre og effektive clearing- og afviklingssystemer i EU, der garanterer, at brugerne får betingelser, der giver retfærdig konkurrence. Vi ønsker at fjerne hindringerne for grænseoverskridende clearing og afvikling og således gøre det muligt for udbydere af clearing- og afviklingstjenesteydelser, hvis de ønsker det, at få adgang til andre markeder i EU og tilbyde deres tjenesteydelser på disse markeder inden for en almindeligt anerkendt lov- og overvågningsramme. Vi ønsker med andre ord at skabe et egentligt marked for clearing og afvikling. Vores mål er at gøre grænseoverskridende clearing og afvikling lige så billig, effektiv og sikker som de nationale clearing- og afviklingssystemer i EU.

I 2004 blev der med meddelelsen indledt meget omfattende høringer om den indledende strategi for den politik, der skal vedtages på dette område. Formålet med vores politik var ikke kun at forvalte den nuværende markedssituation, men at forbedre det fremtidige miljø for clearing og afvikling i EU. Med dette miljø kunne operatørerne gennemføre deres strategi, for det første uden at blive hæmmet af overflødige hindringer, og for det andet i fuld overensstemmelse med væsentlige mål af offentlig interesse, f.eks. sikre systemer, retfærdig konkurrence, effektivitet osv. Målet var i samarbejde med den private og offentlige sektor at afskaffe Giovannini-hindringerne.

Endvidere mente vi, at det var vigtigt at sikre, at udbydere af clearing- og afviklingstjenesteydelser ikke blev forhindret i at komme ind på andre EU-markeder og tilbyde deres tjenesteydelser der eller blev stillet over for urimelige betingelser, når de ønskede at komme ind på disse markeder udelukkende, fordi de ansvarlige myndigheder nægtede at anerkende ligheden i andre medlemsstaters lovsystemer eller overvågningspraksis. Hvis denne type hindringer ikke blev afskaffet, ville fordelene ved at afskaffe Giovannini-hindringerne, hvilket er den private sektors ansvar, blive udvandet eller ikke fuldt ud udnyttet.

Disse spørgsmål er indviklede, og derfor vil vi strengt opfylde vores dobbelte forpligtelse til løbende høring og gennemgribende konsekvensanalyse. Med hensyn til løbende høring har vi nedsat tre grupper, som arbejder meget intenst. CESAME-gruppen overvåger og tilskynder til de fremskridt, som den private sektor har gjort for at afskaffe hindringer. Som bekendt er denne gruppes myndighed og synlighed allerede uomtvistelig. Arbejdsgruppen om retssikkerhed undersøger spørgsmål vedrørende grænseoverskridende retssikkerhed med hensyn til lovmæssig overensstemmelse, når værdipapirer ejes via mellemlid. Ekspertgruppen vedrørende skattemæssig overensstemmelse (FISCO) undersøger grænseoverskridende forskelle i skattemæssig overensstemmelse og har til formål at begrænse byrden i forbindelse med skattemæssig overensstemmelse på dette område.

For at undersøge hvilke konsekvenser et lovmæssigt indgreb kan have, er et hold bestående af repræsentanter for alle Kommissionens tjenestegrene for tiden ved at udføre en omfattende konsekvensanalyse med henblik på at få et stærkt instrument, før de beslutter, om det er hensigtsmæssigt at foreslå et direktiv om afvikling og clearing og i givet fald selvfølgelig fastsætte det præcise indhold. Denne strategi er helt i overensstemmelse med det synspunkt, der er givet udtryk for i Kauppi-betænkningen. Vi mener, at vi vil kunne overholde tidsfristen, som er den første halvdel af 2006, til gennemførelse af konsekvensanalysen.

Omfanget af vores engagement i høring og konsekvensanalyse fremgår også af vores kontakt med de forskellige ordførere, der er ansvarlige for denne betænkning. Efter et indledende forslag til betænkning på grundlag af ret klare teorier lagde de berørte parter - ordføreren, de eksperter, der rådgav Kommissionen, medlemmerne af Økonomi- og Valutaudvalget, Kommissionens sekretariat og personale - en stor indsats i denne sag. Denne åbenhed over for debat, dialog og høring, som de mange parter, der har været involveret

i denne sag, har vist, er en samarbejdsmodel for det arbejde, som vi udfører sammen, og jeg takker Parlamentet, fordi det har indtaget denne holdning.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE), ordfører. - (EN) Hr. formand, det er en skam, at hr. McCreevy ikke kan være til stede. Det ville have været rart at tale direkte til ham.

Da jeg overtog denne betænkning fra fru Villiers, som fortjener stor tak for sin omhyggelige tilgang og hårde arbejde, stod det helt klart for mig, hvad resultatet skulle være. Det står endnu mere klart nu.

Som vi ved, har Kommissionen for nylig udarbejdet en grøn bog om finansielle tjenesteydelser. Heri står der udtrykkeligt, at ethvert nyt europæisk forslag om lovgivning omkring finansielle tjenesteydelser og gennemførelse af regler skal bestå en række økonomiske test. De omfatter en omhyggelig undersøgelse af de forventede økonomiske fordele, samt "i hvilket omfang foranstaltninger letter grænseoverskridende forretninger og forbedrer Europas finansmarkeders konkurrenceevne og samtidig beskytter den interne stabilitet".

I Kommissionens dokument konstateres det også, at der er klare tegn på markedet på, at der er en ægte finansiell integration på vej i mange centrale sektorer, f.eks. clearing og afvikling. Det er i høj grad også den fornemmelse, vi har i vores daglige kontakt med den finansielle servicebranche.

Den foreliggende betænkning sender et klart signal til markederne om, at disse fremskridt ikke vil blive generet af unødvendig lovgivning. Det budskab er resultatet af et bredt kompromis på tværs af grupperne, og det har stærk opbakning fra markedsdeltagerne. Nogle af de ændringsforslag, der er stillet, afviger fra denne funktionelle tilgang og forsøger på forhånd at fastslå, at der er behov for lovgivning. Jeg anerkender og respekterer de kulturelle forskelle i lovgivningsfilosofien, som får nogle til at drage disse konklusioner. Det ville imidlertid være en alvorlig fejl at anvende denne *ex ante*-filosofi, når det gælder clearing og afvikling.

Vi har indvilget i at vente på resultaterne af konsekvensvurderingen og fra de forskellige arbejdsgrupper, som Kommissionen har nedsat, og som De henviste til, hr. kommissær, for at kunne afgøre, hvor der er markeds mangler, og om et direktiv er den rette løsning, når det kommer til stykket.

Endnu vigtigere er det, at vores klare signal om støtte til de udviklinger, der sker på markederne for clearing og afvikling, ikke bliver udvandet af forvirrede bekymringer om mulige udviklinger engang i fremtiden, som der ikke er belæg for i dag. Jeg tænker her på nogle medlemmers ønske om på forhånd at gennemføre konkurrenceregler for udbydere af clearing- og afviklingstjenester. Det er der ikke behov for på nuværende stadium, for der er faktisk tegn på, at markederne generelt udvikler sig i retning af en mere åben og gennemsigtig konkurrence.

Kravet om ny konkurrencelovgivning er et misforstået krav om et direktiv på kort sigt med risiko for, at det vil udvikle sig til en vidtrækkende lovgivning om clearing og afvikling, før vi har fået resultaterne af Kommissionens forskellige konsekvensanalyser. I stedet bør plenum i morgen fuldt ud støtte udvalgets linje, nemlig at vi bør koncentrere vores indsats om at få fjernet Giovannini-forhindringerne. Her støtter jeg fuldt ud Kommissionens initiativer. Hvis sådanne forhindringer fjernes, fremmer det åbenhed, lige adgang og gennemsigtighed i branchen. Vi bør ikke forsøge at gennemføre nogen tilfældig enheds- eller servicemodel i hele EU, for det ville genere den igangværende markedsbetingede grænseoverskridende integration og konsolidering samt de håndgribelige fordele for kunder til clearing- og afviklingstjenester.

Som kommissæren sagde, er dette ikke noget lille, teknisk spørgsmål. Det er et meget vigtigt område af det indre marked. Jeg anerkender fuldt ud Kommissionens indsats i denne henseende. Jeg vil gerne takke alle Deres medarbejdere, som sammen med Parlamentet har arbejdet hårdt for at nå frem til dette kompromis. Jeg håber, vi kan fortsætte dette meget frugtbare samarbejde i fremtiden.

Astrid Lulling, for PPE-DE-Gruppen. - (FR) Hr. formand, clearing og afvikling er et emne, der tit dukker op i EU-debatten, selv om dets faktiske økonomiske betydning og dets egentlige strukturmæssige virkning på markederne af og til overvurderes. Det er bestemt godt, at Økonomi- og Valutaudvalget er nået frem til et fornuftigt kompromis om dette emne, og jeg vil takke Theresa Villiers og også min kollega, fru Kauppi, for det.

I kompromiset går man først og fremmest ud fra, at markedsaktørerne finder løsninger på de problemer, der opstår. Det er en god strategi, da denne sektor ikke er brudt sammen. Den fungerer effektivt. Derfor skal vi bibeholde fri konkurrence som et grundprincip, således at denne sektor kan udvikle sig, forny sig og frem for alt blive ved med at være konkurrencedygtig internationalt.

Som bekendt er Kommissionen ved at undersøge behovet for lovgivning på dette område. Jeg vil opfordre den indtrængende til at anvende konsekvensanalysen til at bevise nødvendigheden af, udgifterne til og fordelene ved den enkelte foranstaltning. I denne fase af debatten har Kommissionen pligt til at gå ud over generelle forklaringer og vise alle de berørte parter, at dets aktioner fører til reelle fremskridt. Jeg behøver ikke at minde Dem om, at offentliggørelsen af denne konsekvensanalyse, før der foreslås en tekst, efter min mening er den eneste gangbare måde at sikre en åben diskussion om dette emne.

Økonomi- og Valutaudvalget kan tilslutte sig, at man skal prioritere afskaffelse af de hindringer, der er fastsat i Giovannini-rapporterne. Det er værd at fremhæve dette aspekt, da Kommissionen i sin meddelelse udtrykte meget lidt begejstring for at tage fat på de lovmæssige hindringer, der er årsag til de alt for store udgifter i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner.

Derimod er Økonomi- og Valutaudvalget ikke overbevist om fordelene ved yderligere regulering og afviser tanken om offentlig forsyning for denne sektor. I betænkningen foretrækkes begreberne lige adgang og prisstrukturernes gennemsikuelighed. Det er også en god ligevægt, og Parlamentet har pligt til at acceptere det.

Hr. formand, til sidst vil jeg sige, at hovedformålet med de yderligere ændringsforslag, der blev stillet på plenarforsamlingen, er at forvride konkurrencen mellem de forskellige institutioner og rent faktisk at mindske konkurrencen i sektoren, hvilket ikke må være formålet. Efter min mening bør man derfor forkaste disse ændringsforslag.

Ieke van den Burg, for PSE-Gruppen. - (EN) Hr. formand, jeg vil gerne ønske ordføreren fru Kauppi tillykke med hendes velafbalancerede betænkning, som støttes af de fleste politiske grupper og et stort flertal i finansbranchen. Hun har været aktiv med at finde kompromiser. Vi arbejder stadig på det, fru Starkevičiūtė fra De Liberale, fru Berčs og jeg. Som De kan se, er spørgsmålet om clearing og afvikling i EU virkelig damernes verden.

Fru Kauppi overtog sagen fra en anden dame, fru Villier, som forlod Europa-Parlamentet for at blive medlem af det britiske parlament. Min gruppe var ikke så glad for hendes tilgang. I betænkningens begrundelse finder man stadig rester af hendes tilgang, som var meget imod lovgivning og principielt og skarpt imod et direktiv om clearing og afvikling. Min gruppe og PPE-DE-Gruppen udelukker ikke, at der er behov for et direktiv. Det var også udgangspunktet i Andria-betænkningen fra en tidligere parlamentsperiode.

Vi har valgt ikke at kaste os ud i en ideologisk kamp om, hvorvidt man skal have lovgivning, men i stedet pragmatisk at opremse de spørgsmål, som der skal tages højde for politisk, at vurdere, om lovgivning eller andre former for regulering er nødvendig, mulig og ønskelig og at vente på de konsekvensvurderinger, som Kommissionen er i gang med, før vi beslutter os endeligt. Det er en mere pragmatisk og klog tilgang, og jeg er glad for, at det er lykkedes os at opnå den.

Ikke desto mindre vil jeg gerne gentage nogle bekymringer. Jeg vil gerne se et ordentligt, integreret europæisk overvågningssystem - også i forbindelse med konkurrencereglerne. Kommissionen bør holde godt øje med udviklinger, der skader konkurrencen, og som kunne finde sted på dette følsomme marked for clearing og afvikling, særligt i forbindelse med eventuelle konsolideringer af fondsbørser i Europa. Jeg har bemærket, at den tyske konkurrencestyrelse netop har givet grønt lys for en mulig sammenlægning af den tyske børs og børsen i London, selv om dette ikke længere er en reel mulighed. Det Forenede Kongeriges konkurrencemyndigheder vil snart komme med sin vurdering af denne mulige sammenlægning eller af den anden kombination af Euronext og børsen i London.

Vi har imidlertid allerede rejst spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen skulle være mere proaktiv og ikke overlade det til de nationale konkurrencemyndigheder at vurdere udviklingen, for de finansielle markeder - særligt *post market*-aktiviteterne - kan have enorme konsekvenser for disse markeder. Vi bør i det mindste overvåge de forskellige aspekter ud fra et konkurrencesynspunkt og konsekvenserne for funktionen af de europæiske finansmarkeder. Min gruppe udelukker ikke på forhånd, at konkurrenceregler kan blive konsekvensen.

På nuværende stadium foreslår vi ikke, at man adskiller forskellige elementer i clearing- og afviklingskæden, men jeg ville gerne have større sikkerhed for, at der ikke findes krydssubsidier i denne branche, og at depotbanker frit kan overføre sikkerheder uden for deres hjemlige konglomerater.

Lad mig slutte med at sige, at CESR - *Committee of European Securities Regulators* - allerede har haft fat i dette spørgsmål, hvilket ikke altid er blevet positivt modtaget i vores udvalg, fordi det ikke var helt gennemsigt,

hvad man gjorde. Det skal siges, at udvalget i det mindste har været udfarende. Jeg håber, vi kan forbedre samarbejdet og det fortsatte arbejde med denne forordning om clearing og afvikling.

Margarita Starkevičiūtė for ALDE-Gruppen. - (LT) Denne vigtige finansielle sag er endt i kvindehænder i Parlamentet, men kvinder er normalt meget metodiske i deres gøremål. Jeg mener, at vi vil kunne begynde at løse dette problem, da det er en af EU's beslutninger vedrørende den økonomiske politik, der allerede har været genstand for en langvarig debat, skønt der endnu ikke er resultater på bordet. Det er årsagen til, at EU's finansmarkeder er tilbagestående sammenlignet med andre af verdens finansmarkeder. Vi skal gøre betydelige fremskridt. Hvad skal der gøres for at sikre et sådant fremskridt?

Først vil jeg se på markedsdeltagerne. De skal komme med gensidige indrømmelser, søge kompromisløsninger og begynde at søge efter punkter, hvor de kan mødes. Jeg forstår udmærket, at det er vanskeligt at give afkald på de positioner, der allerede er opnået som afviklede systemer på nationalt plan, da det er kædet sammen med nye udgifter såvel som problemer og usikkerhed i fremtiden. Derfor skal vi medlemmer af Europa-Parlamentet blive enige og klart vise markedet, hvordan man udvikler et clearing- og afviklingssystem, så det er muligt at sikre prognoserne og præcisere disse forudsigelser.

Vi skal forvisse os om, at vi løser problemerne vedrørende prisstrukturens tydelighed, niveauer og ægte adgangsrettigheder for alle deltagere samt problemerne vedrørende lige konkurrencevilkår på markedet. Det er de tre hovedsegmenter.

Hvis vi formår at nå til enighed (og det håber jeg virkelig, at vi gør), vil de nationale regeringer være nødt til at handle mere beslutsomt for at fjerne de hindringer, der identificeres i Giovannini-rapporterne. Jeg tvivler på, at nogen national regering har råd til ikke at lytte godt efter anmodninger fra de finansielle sektorer. De er trods alt regeringernes hovedkreditorer.

Jeg vil også henvende mig til Kommissionen vedrørende dette punkt. Den har nu de fornødne arbejdsgrupper og den fornødne magt til hurtigst muligt at vedtage alle tekniske beslutninger, love og ændringsforslag. Hvorfor skal vi skynde os? EU-markedet har en enestående chance for at blive førende på verdensplan.

De fleste specialister ved sikkert, at usikkerheden præger de amerikanske markeder på grund af de valgte reguleringsmetoder. Landene i Asien er fortsat ved at opbygge deres markeder. Vi har en storartet mulighed for at tage teten, og den skal vi ikke lade os glide af hænde. Vores kompromis i dag og gensidige indrømmelser kan således give en betydelig økonomisk vinding samt anerkendelse som en særskilt og stærk magt i verden.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. - (NL) Hr. formand, hr. kommissær, jeg spekulerer på, om De føler Dem hjemme blandt alle disse kvinder. Det gør jeg, må jeg indrømme.

De forløbne år i EU og i USA har gjort det tydeligt, at finansmarkeder er særdeles følsomme, og de reagerer sommetider stærkt på eksterne udviklinger. Markedernes stabilitet er ikke en selvfølge. Denne stabilitet har imidlertid fordel af en effektiv forvaltning og en fleksibel afvikling af handelen på grundlag af tydelig lovgivning. Fru Kauppis betænkning om fremme af en effektiv afvikling af handelen med værdipapirer fortjener derfor vores fulde opmærksomhed.

Handel med værdipapirer er organiseret på en indviklet måde. Heller ikke tilsynet med handelen med værdipapirer er nemt. Løsninger gennem et direktiv giver ikke altid det ønskede resultat. Jeg vil understrege, at løsninger bør være gennemsigtige og kontrollerbare, hvis tilliden til finansmarkederne skal bevares. I den forbindelse er det meget vigtigt at overvåge udviklingen af konkurrenceaspekterne. Allerede i beslutningsforslaget fra 2003 blev der kraftigt opfordret til en nærmere undersøgelse af konkurrenceaspekterne med henblik på at udvikle et gennemsigtigt marked for afvikling af værdipapirtransaktioner.

Ordførerens bemærkninger om konsekvenserne af indførelsen af et direktiv vil jeg gerne støtte. Målsætningen er at fjerne Giovanini-forhindringerne. Disse forhindringer kan også bekæmpes uden et direktiv ved hjælp af koordinering af afstemning. Jeg vil gerne henvise til et andet grænseoverskridende problem, som der i sin tid meget succesfuldt blev gjort noget ved, nemlig fjernelsen af hindringer for grænseoverskridende betalinger. Også her var der tale om en kompleks helhed af organisationer, regler og interesser. Det viste sig dengang, at det er muligt at fjerne næsten uoverkommelige hindringer. Det er derfor på tide, at det indre marked for værdipapirer ikke længere hindres i at fungere grænseoverskridende af utallige udgifter ved afviklingen.

Til sidst vil jeg endnu en gang takke Theresa Villiers og Noora Kauppi for det arbejde, de har gjort for dette direktiv. Jeg synes, de har gjort et godt stykke arbejde, som vil hjælpe os med at komme videre.

Benoît Hamon (PSE). - (FR) Hr. formand, jeg vil også lykønske med og fremhæve den udmærkede kvalitet i fru Kauppis arbejde. Det er et emne, som giver anledning til splittelse, men det er lykkedes at tilsidesætte nationale interesser for af nå et efter min mening fornuftigt og konstruktivt kompromis, der kan medvirke til at afskaffe de nuværende hindringer for grænseoverskridende clearing- og afviklingstransaktioner. Kompromisset er baseret på, at man ikke skal foregribe resultaterne af den konsekvensanalyse, som Kommissionen for tiden udfører. Vi syntes alligevel, at det var vigtigt at minde Kommissionen om de principper, der skulle danne grundlag for konsolideringen af denne sektor, som er så vigtig for et stærkt og smidigt europæisk banksystem, og således for finansieringen af vores økonomi.

Det første princip er fri konkurrence. Systemet skal sikre en konkurrence, der ikke er forvredet, mellem de forskellige aktører uanset deres størrelse eller aktiviteter. Det glæder mig, at teksten ikke udelukker en sondring mellem aktiviteter, da man går ind for en sådan sondring i alle andre erhvervssektorer for at undgå støtte på tværs og den deraf følgende dumping. Endvidere håber jeg, at Kommissionen kan udføre en egentlig forudgående undersøgelse af dominerende stillinger på markedet, herunder tilfælde, hvor omsætningen ligger under den krævede grænse, men hvor virkningen af sådanne fusioner på økonomien ville berettige en sådan undersøgelse.

Det andet princip er gennemskuelig. Selv om kompromiset ikke på nuværende tidspunkt gør det muligt for mig at anbefale en sondring mellem de forskellige post-trade-aktiviteter, er det vigtigt at bekræfte, at gennemskelige prisstrukturer er en væsentlig garanti for dem, der i denne sektor kan nyde godt af en retfærdig konkurrence, der ikke er forvredet.

Det tredje princip er sikkerhed, da den største udfordring her selvfølgelig er at sikre, at det europæiske finansielle system er sikkert og kan beskytte mod både systematiske og operationelle risici og også mod visse aktørers kriminelle aktiviteter.

Vi vil derfor på nuværende tidspunkt ikke udelukke noget instrument, direktiv eller fri organisering af markedet eller markedsmodel med eller uden sondring mellem aktiviteter, der kunne anvendes til at konsolidere post-trade-aktiviteter.

Ikke desto mindre mener jeg, at en lovtekst sandsynligvis bliver nødvendig for at afskaffe lov- og skattemæssige hindringer for evt. at tilpasse EU-konkurrencereglerne til disse aktiviteter og endelig at opnå den gennemskuelig og regnskabsmæssige sondring, der er nødvendig for, at der kan udøves fri konkurrence.

Jeg vil slutte med at sige, at det er på tide at komme videre på dette område, da der er ved at blive indført en europæisk konsolidering uden kontrol. Da harmoniseringen af markederne har været vellykket, skal post-trade-sektoren harmoniseres hurtigst muligt, hvis vi skal drage fordel af vores arbejde inden for rammerne af handlingsplanen om finansielle tjenester.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. - (FR) Hr. formand, tak for Deres bemærkninger og kommentarer til denne væsentlige betænkning. Deres bidrag bekræfter klart emnets betydning, den vigtige rolle, som samarbejde mellem den offentlige og private sektor spiller, og også behovet for dybtgående undersøgelser, inden der træffes beslutning om evt. lovgivning. Denne fremgangsmåde er efter min mening helt i overensstemmelse med Kommissionens fremgangsmåde i forbindelse med det indre marked. Ny lovgivning er kun berettiget, hvis de sociale og økonomiske fordele tydeligt fastsættes. Det glæder os, at vi kan fortsætte drøftelserne og udvekslingen af oplysninger med Parlamentet, efterhånden som vi får mere konkrete resultater fra ekspertgrupperne og fra konsekvensanalysen.

Til sidst vil jeg sige, at Kommissionen er tilfreds med den endelige betænkning, som vil blive sat til afstemning på plenarforsamlingen i morgen. Vi mener, at den er afbalanceret og åben. Den støtter vores konsekvensanalyse og er åben for velbegrundede nye forslag, som Kommissionen kan stille på grundlag af resultaterne af konsekvensanalysen.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag kl. 12.00.

35. Situationen i Bulgarien efter valget - Bulgariens og Rumæniens fremskridt hen imod tiltrædelse med henblik på næste statusrapport

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om situationen i Bulgarien efter valget - Bulgariens og Rumæniens fremskridt hen imod tiltrædelse med henblik på næste statusrapport.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, det er en stor fornøjelse at være sammen med Dem her på denne tid af døgnet. Jeg er sikker på, at vi alle er enige om, at kvaliteten opvejer kvantiteten.

Det vigtige emne vedrører de valg, der fandt sted i Bulgarien den 25. juni i år. Det er i Bulgariens interesse, at der hurtigt bliver dannet en stabil koalitionsregering, som kan levere de nødvendige reformer for EU-tiltrædelsen. Uanset hvilken koalition, der bliver dannet, så må arbejdet fortsætte i Bulgarien med at opfylde alle de forpligtelser, man påtog sig under tiltrædelsesforhandlingerne.

Vi har forstået, at der er bred enighed om dette mål hen over det partipolitiske landskab. Den nye regering bør fremlægge et EU-integrationsprogram til gennemførelse omkring alle udestående spørgsmål. Jeg har også bemærket, at præsident Parvanov i går underskrev et dekret, som indkalder parlamentet til mandag den 11. juli, selv om han ifølge forfatningen havde frist indtil den 25. juli. Det er altså opmuntrende, at der foregår seriøse bestræbelser for at få forberedelserne til at skride fremad og så vidt muligt begrænse den afbrydelse, der har været som følge af valget.

Vi har også forstået, at der er planer om, at parlamentet skal arbejde i sommerferien, så der kan ske fremskridt inden for de centrale områder af tiltrædelsesforberedelserne. I min tale til det bulgarske parlament for nogle uger siden opfordrede jeg medlemmerne af det bulgarske parlament til at bruge en del af deres sommerferie på presserende lovgivningsarbejde og først rejse til Sortehavskysten, når det EU-relaterede arbejde var gjort.

Det glæder mig, at svaret var positivt, og det er glædeligt at se denne form for europæisk motivation i Bulgarien. Beslutningen om at give observatørstatus er ene og alene Europa-Parlamentets. Repræsentanter fra Bulgarien og Rumænien kan imidlertid spille en central rolle med at informere deres borgere om EU-forhold, ligesom de kan informere os om deres lande. Det er et skoleeksempel på det europæiske demokrati under udvikling, som er et højt prioriteret mål for Parlamentet.

Siden afslutningen af forhandlingerne i december 2004 er både Bulgarien og Rumænien fortsat med at gøre fremskridt med hensyn til at opfylde tiltrædelseskravene. Kommissionens løbende overvågning viser imidlertid klart, at de ikke kan tillade sig at slække på bestræbelserne. Det vil være en virkelig udfordring i løbet af de næste 17 måneder at sikre, at tiltrædelseskravene er opfyldt i januar 2007. Hver dag, hver uge og hver måned tæller for både Bulgarien og Rumænien.

For Bulgariens vedkommende er det af afgørende betydning, at der opnås fremskridt inden for retsvæsenet og indre anliggender, miljø og landbrug. På samme måde vil det for Rumæniens vedkommende være afgørende, at der opnås fremskridt inden for retsvæsenet og indre anliggender, særligt reformen af retssystemet og kampen mod korruption, konkurrence og statsstøtte, miljø og landbrug.

I juni sendte Kommissionen advarselsbreve eller "gule kort" til både Bulgarien og Rumænien, hvor vi udpegede de områder, hvor der er alvorlige mangler. Der var fem sådanne områder for Bulgariens vedkommende og syv for Rumæniens.

Intet er altså afgjort endnu. Kommissionen vil fortsat overvåge de to landes fremskridt tæt, og der er en konstant strøm af kommissærer og udsendinge fra Kommissionen til både Bulgarien og Rumænien. De er der ikke for sjov, men for at udføre seriøs overvågning, og Kommissionen forlader sig på den kendte objektivitet og professionalisme i overvågningsarbejdet.

Det næste vigtige skridt bliver den omfattende overvågningsberetning, som vil blive udsendt den 25. oktober. Det vil være et yderst afgørende *checkpoint* for både Bulgarien og Rumænien.

Jeg vil understrege, hvad både kommissionsformand Barroso og jeg har sagt, og som afspejler Kommissionens holdning. Hvis det skulle blive nødvendigt, vil Kommissionen ikke være bange for at anbefale, at sikkerhedsklausulen om udsættelse, som findes i tiltrædelsestraktaterne for Bulgarien og Rumænien, bliver brugt.

Othmar Karas, for PPE-DE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer, lad mig i betragtning af de seneste dages insinuationer og den bevidste misinformation fra liberale og socialdemokrater om motiverne til denne forhandling, som jeg på det bestemteste afviser, endnu en gang præcisere følgende.

Hvorfor har vi denne forhandling? Fordi Formandskonferencen med kort varsel har korrigeret sin beslutning om et år før tiltrædelsen at invitere repræsentanter fra Rumænien og Bulgarien til at arbejde med i Europa-Parlamentet som observatører og har omstødt den på grund af Socialdemokraternes ændrede mening. Fordi der i forbindelse med den ændrede beslutning blev fastsat en konkret dato, som ligger før Kommissionens fremskridtsrapport og dermed før fastsættelsen af den endelige tiltrædelsesdato, hvilket er en

forskelsbehandling i forhold til de lande, der tiltrådte i 2004. Og fordi formanden for Parlamentet i mandags ikke orienterede os om, at han allerede havde sendt en skriftlig invitation.

Spørgsmålet har aldrig været, hvornår Bulgarien og Rumænien skulle tiltræde. Den politiske beslutning er truffet. Ingen ønsker at forhale noget, som vi har besluttet. Jeg stemte ligesom det store flertal i PPE-Gruppen for Rumæniens og Bulgariens tiltrædelse pr. 1.1.2007, og den videre procedure er ligeledes besluttet. Jeg mener imidlertid, at Formandskonferencens beslutning er overilet og forkert i betragtning af kendsgeringerne. Jeg beklager især, at formanden i mandags forholdt os en vigtig information om sin adfærd.

Ingen ønsker at trække invitationen tilbage til nogen, som vi har inviteret, og som vi glæder os til at samarbejde med. Spørgsmålet har for os udelukkende været, om vi tager os selv alvorligt, om indholdet er vigtigere end datoen, om ligebehandling er vigtigere end den daglige politik smårterier. Et så alvorligt spørgsmål, som hvordan vi behandler hinanden og tiltrædelseskandidaterne, bør man ikke behandle så følelsesladet og med så megen misinformation, som vores konkurrenter i Parlamentet har gjort det siden i mandags.

Alexandra Dobolyi, for PSE-Gruppen. - (HU) Jeg vil starte med at gendrive det, som min kollega hr. Karas sagde om misinformation. Jeg kommer fra Ungarn, der er en af de nye medlemsstater, der kunne deltage som observatør i Parlamentets arbejde fra underskrivelsen af tiltrædelsestraktaten. Nu vil vi gerne have, at det samme sker igen. Da både Rumænien og Bulgarien underskrev tiltrædelsestraktaten den 25. april, er vejen efter min mening også åben for dem fra den dato.

Min anden bemærkning til min kollega handler om, "hvor alvorligt vi tager os selv". Formandskonferencen - et organ, der er demokratisk valgt af parlamentsmedlemmerne - besluttede den 9. juni at sende en opfordringskrivelse til repræsentanterne for de pågældende to lande. Jeg mener derfor, at vi tager os selv alvorligt, hvis vi holder ord med hensyn til denne skrivelse og faktisk hilser vores nye kolleger varmt velkommen til Parlamentet fra den 26. september.

Bortset fra det mener jeg, at det fra den 25. oktober, når tilsynsrapporten udsendes, vil være en fornøjelse (sikkert også for Dem) hvis vores medrepræsentanter kan deltage som observatører under mødet. Det er trods alt kun på denne måde, at de kan få førstehåndsnyheder om områder, hvor der fortsat er mangler. Kun ved at være til stede sammen med os vil de kunne få førstehåndsoplysninger om deres fremskridt med hensyn til at eliminere de mangler, som kommissær Olli Rehn nævnte, om det lovgivningsarbejde, der er foregået i Bulgarien hele sommeren, samt om gennemførelsen af den eksisterende lovgivning. Hvis de ved, hvad problemet er, og hvordan det skal løses; hvis de ved, hvilke forslag der stilles (eller hvilke forbehold der tages) vedrørende dem fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater eller fra den anden side; hvis de er her, og vi kan arbejde sammen med dem. Derfor mener jeg, at vi skal hilse dem velkommen, og jeg er enig i det, som kommissær Olli Rehn sagde om beredskab. 18 måneder er bestemt lang tid. Vi havde kortere tid, men det største forbehold vedrørende disse to lande er fortsat det faktum, at de ikke er nået så langt med opfyldelsen af tiltrædelseskraevne som de 10 nyligt tiltrådte lande. Derfor mener jeg ikke, at 18 måneder er lang tid i deres tilfælde. Når de tiltræder den 1. januar 2007, skal de lære, hvordan man gør det arbejde, vi udfører her, hvor man tager hinanden alvorligt og respekterer hinandens meninger.

Milan Horáček, for Verts/ALE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, hr. kommissær, kære kolleger, jeg går ind for, at kvalitet kommer før kvantitet, også når det gælder udvidelsen. Den samtidige fordybelse og udvidelse af EU er af meget stor betydning for det europæiske kontinents udvikling og stabilitet. Hver ekstra kvadratmeter europæisk jord, som beskytter demokrati, retssamfund og menneskerettighederne, udvider også det område, hvor konflikter bliver løst fredeligt, netop på Balkan.

Men udvidelsen må ikke være forhastet. Hvert land skal opfylde de nødvendige tiltrædelseskriterier, ikke kun på papiret, men også konkret, og så folk kan se det i virkeligheden.

Jeg beklager, at der trods fremskridtene siden overvindelsen af det kommunistiske regime i Bulgarien og Rumænien stadig er en svagt udviklet politisk kultur. Selv om der er positive anstrengelser, er der stadig for mange problemer med at fjerne det tunge bureaukrati. Kritiske punkter er de få fremskridt i reformen af retsvæsenet, den vidt udbredte korruption inden for politi- og retsmyndigheder, de store mangler i integrationen af mindretal, den svage økonomiske udvikling og de sociale og økologiske problemer.

Den chokerende valgsucces for det højreradikale parti Ataka, som rykker ind i det bulgarske parlament med 8 % af stemmerne, forbedrer ikke det politiske klima i samfundet generelt. Det må frygtes, at problemerne med regeringsdannelsen i Bulgarien vil betyde, at reformerne vil gå endnu langsommere.

Det er vigtigt at sende et signal til de ansvarlige i begge lande. I modsætning til flertallet i min gruppe mener jeg, at vi først bør invitere observatørerne til Europa-Parlamentet efter fremskridtsrapporten og beslutningen om tiltrædelsen. Vi bør gøre det klart for regeringerne i Bukarest og Sofia, at der stadig er et stort behov for reformer, og at sprinten på opløbsbanen til tiltrædelsen ikke går automatisk.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer, vi har taget initiativ til denne forhandling for at tale om det rigtige tidspunkt for at invitere observatører.

Det har jeg først en bemærkning til. Denne beslutning blev taget af Formandskonferencen, ikke af plenarforsamlingen. Beslutningen har en yderst politisk karakter, og det viser, at en sådan beslutningstagning nu alligevel støder på nogen tvivl. Det er ikke særlig demokratisk, når der bag Formandskonferencens lukkede døre træffes beslutninger, som egentlig hører hjemme i lyset her i plenarforsamlingen.

Nu til sagen. Hr. Horáček påpegede helt med rette de mangler, der stadig er i Rumæniens og Bulgariens tiltrædelsesproces. Vi ønsker alle, at Rumænien og Bulgarien bliver medlem af EU. Det er der ikke den mindste tvivl om. Men vi må selv tage de betingelser alvorligt, som vi har stillet for tiltrædelsen!

Jeg vil tilføje, at en af årsagerne til, at folkeafstemningerne i Frankrig og Nederlandene fik et så katastrofalt udfald, var, at mange borgere har indtryk af, at vi ikke selv tager de betingelser alvorligt, som vi knytter til en tiltrædelse. Derfor er udvidelsesprocessen kommet helt ud af kontrol. Vi kan nemlig ikke klare at udvide og fordybe samtidig. Vi må nu beslutsomt prioritere fordybelsen. Det er i hvert fald et forkert signal at invitere observatører over et år før en tiltrædelse, som ikke engang er sikker.

Det er vel muligt - kommissæren antydede det netop selv - at tiltrædelsen bliver udsat med et år i betragtning af den situation, som hr. Horáček rammende beskrev. Skal vi så have observatører her i Europa-Parlamentet i to et halvt år? Det ville vel være mere end upassende. Derfor ville det have været rigtigt først at træffe beslutningen efter fremskridtsrapporten, og derfor ville vi diskutere det her.

Kinga Gál (PPE-DE). - (HU) Der kan ikke være tale om, at tiltrædelsesprocessen skal have lov til at gå i stå, da vi alle mener, at Rumæniens tiltrædelse er nødvendig og den eneste mulighed for, at dette folk, der har lidt under så mange prøvelser og trængsler, endelig får rimelige udsigter for fremtiden. Det kan blive løsningen på mange af de hidtil uløste problemer. Som følge heraf kan mange rumænske børn - både romaer og ikke-romaer - blive befriet fra fattigdommens farer. Miljøbeskyttelse inklusive spørgsmålet om Rosia Montana (Verespatak) kan forhåbentlig løses på europæisk vis. Måske kan Rumæniens ungarske mindretal tilmed opnå uafhængighed. Parlamentet skal spille en central rolle i denne proces. Vi skal være meget strenge med at drage Rumænien til ansvar, da problemerne ikke løses ved at feje dem ind under tæppet.

Kommissionens situationsrapport til oktober er sidste chance for at løse vedvarende dilemmaer. Spørgsmålet er så alvorligt og vores opgave så tynget af ansvar, at vi ikke kan tillade, at det gøres til genstand for en politisk dyst mellem partierne. Tiltrædelsesprocessen må ikke gå i stå. Samtidig bliver tiltrædelsen kun virkelig meningsfuld, hvis alle borgerne i Rumænien får fordel af den - inklusive det ungarske mindretal på 1,7 millioner mennesker. Hvis det skal slå igennem i dagliglivet, og det ikke blot skal være et smukt slagord, er overholdelse af tiltrædelsesforpligtelserne altafgørende. Det er dem, der vil bringe den hårdt tiltrængte modernisering til Rumænien på ethvert plan. Derfor har De et enormt ansvar, hr. kommissær, under udarbejdelsen af rapporten, og derfor har Parlamentet et enormt ansvar, når det forhåbentlig atter skal beslutte sig med hensyn til rapporten. Det er de helt afgørende spørgsmål. Som de sagde, hr. kommissær, "så tæller hver dag, uge og måned".

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - (EN) Hr. formand, jeg er meget ked af, at vi har denne forhandling på dette tidspunkt, for den udsender et forvirrende og grundlæggende negativt budskab til Bulgariens befolkning. Jeg må sige, at jeg som Parlamentets ordfører om Bulgarien hverken blev konsulteret eller bare informeret om noget forslag om, at observatørerne i Parlamentet skulle udsættes, eller især at der på ny skulle fokuseres på muligheden for at udsætte Bulgariens tiltrædelse til 2008.

På Udenrigsudvalgets sidste møde i Bruxelles den 21. juni, som kommissær Rehn deltog i, bad jeg om og fik en forsikring om, at man stadig holdt sig til tidsplanen for udvidelsen, selv om den europæiske forfatning havde lidt skibbrud. Jeg husker, at kommissæren sagde, at Bulgarien og Rumænien var den sidste udvidelse, ikke den næste udvidelse. Deres tiltrædelse er garanteret. Spørgsmålet er måske, hvornår det præcis skal ske.

Vi er alle klar over, at der stadig er meget at gøre, hvis Bulgarien skal være klar i 2007, men det kan helt klart lade sig gøre. Den eneste mekanisme, der kan udsætte tiltrædelsen, er sikkerhedsklausulen. I Bulgariens tilfælde ville det, til forskel fra Rumænien, kræve en enstemmig beslutning i Rådet. Jeg kan derfor ikke se det

hensigtsmæssige i at opstille noget falsk perspektiv om forsinkelse. Jeg er fortsat optimistisk med hensyn til, at Bulgarien vil tiltræde den 1. januar 2007. Jeg har altid understreget, at det er nødvendigt at behandle hvert enkelt land individuelt, og at Bulgariens og Rumæniens skæbne ikke bør være uløseligt bundet til hinanden. Det er bredt accepteret, at Bulgarien har færre problemer end Rumænien. Jeg er udmærket klar over, at valget i Bulgarien den 25. juni gav et uklart resultat. Der er fuld gang i processen med at danne en koalitionsregering med henblik på at samle parlamentet den 11. juli.

Forhandlingen i aften øger kun usikkerheden, både i regeringscirkler og blandt borgerne i Bulgarien. De begynder så småt at tro, at de ikke er ønskede. Jeg forsikrede dem indtrængende om det modsatte. Det, der er brug for i Bulgarien, er kontinuitet, stabilitet, engagement og klarhed, ikke usikkerhed og negativitet.

Med hensyn til spørgsmålet om observatørerne - og jeg håber, De vil bære over med mig som ordfører for Bulgarien - er jeg enig med kommissæren, og jeg takker ham for hans udtalelse om, at spørgsmålet om observatørerne er Parlamentets sag. Det blev bekræftet skriftligt over for mig for bare to uger siden den 16. juni af lederen af PPE-DE-Gruppen. Han siger følgende: "Formandskonferencen har på sit sidste møde besluttet at invitere observatørerne fra de to tiltrædelseslande Rumænien og Bulgarien til Europa-Parlamentet til september II-mødet i Strasbourg", hvilket vil sige fra den 26. september og frem.

Observatører fra sidste års 10 tiltrædelsesstater blev inviteret til at slutte sig til os så hurtigt som muligt efter underskrivelsen af tiltrædelsestraktaten. Denne præcedens bør vi følge. Enhver anden beslutning ville sende et uheldigt signal til vores bulgarske og rumænske venner. Jeg glæder mig meget til at byde dem velkommen her i september som observatører og som fuldgældige medlemmer fra januar 2007.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (EN) Hr. formand, Parlamentet godkendte med overvældende flertal Rumæniens og Bulgariens tiltrædelse til fuldt medlemskab af EU under vores plenarmøde i april. Ugen før besøgte Parlamentets blandede parlamentariske udvalg under ledelse af min gruppekollega hr. Podestà vores rumænske parlamentskolleger og mødtes med præsidenten, premierministeren og indenrigs- og justitsministeren.

Den 9. juni sendte Formandskonferencen indbydelsen til det rumænske og det bulgarske parlament til at udpege deres observatører i Europa-Parlamentet og indbød til, at disse kunne påbegynde deres arbejde den 26. september. I sidste uge var jeg inviteret til at komme tilbage til Bukarest for at tale til de udpegede observatører. Jeg beklager, at det nu ser ud til, at Europa-Parlamentet ikke har haft en sammenhængende fælles indstilling, og at min egen gruppe i øjeblikket måske ikke fuldt ud er i overensstemmelse med det fælles beslutningsforslag, der skal stemmes om i morgen.

Jeg har haft det privilegium at være medlem af PPE-Gruppen i over 15 år. Det er et privilegium, som jeg er fast besluttet på at bevare. Jeg håber, at vi selv på denne tid af døgnnet atter kan finde en fælles holdning. Vi har givet vores ord, udtrykt i vores navn af formanden for Parlamentet til observatørerne, om, at de skulle indlede deres arbejde fra den 26. september. Hvis vi svigter dette løfte, hvilket signal ville det da sende til Rumænien, til disse brave statsmænd, politikere og offentligt ansatte, som kæmper for at gennemføre demokrati og økonomiske, forvaltningsmæssige og juridiske reformer? De betragter udsigten til EU-medlemskab som en garanti for, at de vil nå deres mål.

Lad os ikke glemme disse landes vanskelige historie. I Bukarest står der foran senatsbygningen, over for det kongelige slot, et mindesmærke med ordene *Glorie martirilor nostri*, dateret december 1989. Det er et mindesmærke for de over 1.000 unge mennesker, studenter og soldater, som mistede livet ved at demonstrere og forsvare kravene om frihed. Hvordan bør vi ære deres minde? Nu hvor der hersker usikkerhed i EU, må Parlamentet vise mod og udholdenhed. Vi har givet vores ord. Det har vi tænkt os at leve op til og byde de rumænske observatører velkommen som lovet den 26. september i år, så vi i fællesskab kan arbejde for en fortsat vellykket udvidelse af EU.

Jacques Toubon (PPE-DE). - (FR) Hr. formand, hr. kommissær, vi går ind for at optage Rumænien og Bulgarien i EU. Tempoet i tiltrædelsesprocessen afhænger udelukkende af kandidatlandene, og vi respekterer den indsats, der for tiden gøres i Sofia og i Bukarest i den forbindelse.

Hvad angår optagelse af observatører i Parlamentet, vil jeg imidlertid gentage, hvad hr. Nassauer sagde. Vi skal træde ned fra elfenbenstårnet og overveje konsekvenserne af de beslutninger, som vi, og særlig Parlamentets instanser, træffer. Det er helt klart, at vi ikke kan acceptere observatører, inden Kommissionens rapport foreligger, og at vi ikke kan acceptere observatører fra Rumænien og Bulgarien tidligere end for de andre tiltrædelseslande, dvs. et år før den planlagte tiltrædelsesdato. Derfor støtter vi formelt

beslutningsforslaget fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater. Vi synes, at det både politisk og lovmæssigt er yderst passende.

Hr. formand, hr. kommissær, jeg vil tilføje, at generelt mener jeg, at det nu i betragtning af den nuværende krise i EU og den mistillid og mistænksomhed, som mange mennesker giver udtryk for over for EU-institutionerne, er tid til at konsolidere og overveje og ikke hovedkulds haste videre. Derfor sagde jeg selv, at jeg var forbavset over den måde, på hvilken Kommissionen udarbejdede forhandlingsmandatet med Tyrkiet. Jeg tror, at EU-institutionerne eksisterer langt væk fra de europæiske befolkningers virkelighed. Vi skal atter tilslutte os EU-befolkningens virkelighed, og derfor skal vi, hr. kommissær, på ny gennemgå det forhandlingsmandat, som De udarbejdede med Tyrkiet, og for at gennemgå det på ny og få tid til at gøre det skal vi udskyde forhandlingernes begyndelse. Konsolidering vil betyde mere EU. Hvis vi hovedkulds haster videre, får vi et splittet EU.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, den sag, vi har diskuteret i aften, er en beslutning, som Parlamentet suverænt skal træffe, og jeg har på Kommissionens vegne ikke yderligere at tilføje til det, jeg allerede har sagt.

Formanden. - Jeg har modtaget fem beslutningsforslag⁽⁸⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag kl. 12.00.

36. Dagsorden for næste møde: se protokollen

37. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.15)

⁽⁸⁾ Se protokollen.